

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡΙΘ. 876

Τα δράματα της καρδιάς

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΦΙΝΑΛΕ

Ο ήθοποιος Ζελέν είχε πληροφωρηθεί τελευταίος εκείνο που ήξερε από καιρό: Όλος ο κόσμος.

Ένας υποχρεωτικός φίλος του είχε ανοίξει τα μάτια, μ' ένα ανώνυμο γράμμα: Η Λούση, η γυναίκα του, τον άπατούσε εδώ και τρία χρόνια, μ' έναν άλλο ήθοποιό.

Ήταν πολύ βαρύ το χτύπημα για το Ζελέν. Λάτρευε τη Λούση κι είχε την ιδέα πως τον λάτρευε κι εκείνη. Πάνω στην όργη του σκέφτηκε να σκοτώσει τους δυο ενοχούς.

Μα ύστερα ο θυμός του λιγοστέψε σιγά - σιγά και σκέφτηκε πιά ώριμα. Κατάλαβε πως ήταν θυμωμένος μονάχα με τη Λούση.

Ο φίλος της, ο Μενίλ, ήταν ένας ηλίθιος, που δεν αξίζει τον κόπο ν' ασχοληθεί κανείς μ' αυτόν κι' ακόμη λιγότερο ν' τον μισήσει. Ήταν πολύ δειλός, για να μονομαχήσει μαζί του και να τον σκοτώσει. Το πολύ-πολύ να τον χαστούκιζε κανείς... Όσο για τη Λούση όμως... μια σατανική σκέψη είχε γεννηθεί μέσα στο μυαλό του Ζελέν. Τί ωραία εκδίκηση, μα και τί φοβερή κι' αμείλικτη!...

Το βράδυ εκείνο, έπρόκειτο να δοθεί στο θέατρο η πρεμιέρα ενός δράματος καταδικασμένου προκαταβολικά σε άποτυχία. Ο διευθυντής του θεάτρου το είχε ανεβάσει για να ευχαριστήσει το συγγραφέα, που ήταν αρχισυντάκτης της μοναδικής τοπικής εφημερίδας.

Τρεις πράξεις γεμάτες

στοματώδεις φράσεις και δραματικές εξάρσεις, παρμένες από δω κι' από κεί. Έργο ηλίθιο και κοινότυπο. Ένα δράμα συζυγικό, που τελείωνε με το σκοτάδι της άπιστης συζύγου. Ο άπατημένος αντράς της την πυροβολούσε κατάστηθα, φωνάζοντας με μελοδραματικό τόνο:

— Δικαιοσύνη!...

Το ρόλο του πρωταγωνιστού θα υποδύονταν ο Ζελέν και της πρωταγωνίστριας η γυναίκα του. Το ηλίθιο εκείνο κατασκευάσμα θα του προκαλούσε αδιά, αν δεν τούδινε την ευκαιρία να εκδικηθεί. Θα γέμισε το ρεβόλβερ μ' αληθινές σφαίρες κι' η άπιστη θα σωριαζότανε χάμω, νεκρή στ' αλήθεια!

Όπως το περίμεναν δλοι, οι δυο πρώτες πράξεις πέρασαν μέσα σε μία παγερή αδιαφορία — παρ' όλη την καλή διάθεσι και την ανεκτικότητα των θεατών. Μονάχα οι φίλοι του συγγραφέως χειροκροτούσαν όσο μπορούσαν, μα πήγαινε χαμένος ο κόπος τους...

Πίσω απ' τα παρασκήνια, ο συγγραφέας δάγκανε τα χείλη του απ' την αγωνία. Ωστόσο, η Λούση ήταν υπέροχη, γοητευτική, τόσο σε ομορφιά όσο και σε τέχνη. Έδινε μία σχετικά ζωντανία στο έργο. Ο Ζελέν τη θαύμαζε, γεμάτος συγκίνηση και ταραχή μαζί. Δεν ξεκολλούσε τα μάτια του από πάνω της.

Ύστερ' από τη δεύτερη εμφάνισή του, ο Ζελέν έπρεπε να μείνει πάνω στη σκηνή ως το τέλος της πράξης. Κάτι του σφιγγε το λαιμό. Μιλούσε με βραχνή φωνή.

Τον βρήκαν ύπνοχο στο ρόλο του, εξαιρετικό καλλιτέχνη, στη σκηνή του φινάλε, όπου ο σύζυγος κατακεραυνώνει με την περιφρόνησι του και τον πόνο του την «άπιστη», προτού τη σκοτώσει.

Η αλήθεια είναι πως ο Ζελέν ήταν κατατρομαγμένος. Έπρεπε να πυροβολήσει πάνω στη σκηνή τη γυναίκα του. Και το ρεβόλβερ ήταν γεμάτο με πραγματικές σφαίρες!

Μία φοβερή αγωνία του σφιγγε την καρδιά. Είχε χαλαρώσει τώρα η θέλησή του. Έπαιζε στην πραγματικότητα.

Μπροστά του, η Λούση ίκτενε, έβαζε σ' ενέργεια όλη την τέχνη της ως ήθοποιός, για να τον μαγέψει, να τον σαγηνέψει, μη ξέροντας πως έσωζε έτσι τη ζωή της!

Κάθε φράσι, κάθε λέξι, τους έφερνε πιά κοντά στο δραματικό τέλος. Ο Ζελέν συλλογιζότανε με φρίκη αυτό που βάρκανε σε λίγο... Μέσ' στην αγωνία του, δεν πέρασε καν απ' το μυαλό του η σκέψη πως άκουσε να πυροβολήσει λίγο δεξιότερα η άριστερώτερα, για να μην κάνει το έγκλημα.

Ένα μονάχα σκεπτότανε διαρκώς: πως θα πυροβολούσε κατάστηθα και θα σκότωνε τη γυναίκα του!

Η Λούση ήταν γοητευτική. Εκείνος, όρθιος, έμενε δίχως ανάσα... Λίγες λέξεις ακόμα, και τελείωναν όλα!...

— Συχωρέσε με! Ήμουν τρελλή! τον ικέτευε η Λούση. — Όχι, όχι, ποτέ! Θα πεθ...!

Μα η πνιγμένη φωνή του Ζελέν δεν μπόρεσε ν' αποτελειώσει τη φράσι. Ήταν η μεγάλη στιγμή! Έπρεπε να σημάδεψε με το ρεβόλβερ, να πυροβολήσει!...

Η Λούση είχε σηκωθεί. Ο Ζελέν ήταν κατάκλημα, δεν κουνιόταν όμως απ' τη θέσι του. Ο ρεβόλβερ του έλεγε μ' απ' τα παρασκήνια: — Πυροβολήσε! Τί περιμένεις;

Γιατί δεν πυροβολεί; Άρχισε να ψιθυρίζει ο κόσμος.

Μα ο Ζελέν άφισε να πέσει το όπλο του και γονάτισε, φωνάζοντας μ' ένα λυγμό:

— Βλέπεις... βλέπεις πως δεν μπορώ να σε σκοτώσω! Σ' αγαπώ πολύ, σε λατρεύω!...

Έπαιζε τόσο φυσικά το ρόλο του, που ο κόσμος ξέσπασε σε χειροκροτήματα. Κι' ο Ζελέν βρέθηκε σε λίγο, σαν αποδρακωμένος, ανάμεσα στη γυναίκα του και στο συγγραφέα, που του σφιγγε τα χέρια και φώναζε:

— Μ' έσωσες, αγαπητέ μου! Διάρθρωσε το έργο μου!... Ήταν το μόνο έλλειμμα του, αυτό το φινάλε... Και τί πρωτοτυπία! Τί δυνατό παίξιμο! Ήσουν υπέροχος!...

Α. ΚΙΣΤΕΜΑΚΕΡΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ο Ραϊνί Μίλλαντ, ο διάσημος Αμερικανός ήθοποιός του κινηματογράφου, που πέρασε για τρεις μέρες από την Αθήνα, είχε ιδιαίτερη αδυναμία στα... καλαμαράκια! Κάθε βράδυ, μαζί με την παρέα του, στο Τουρκολίμαν, τ' απολάμβανε μ' εξαιρετική ευχαρίστησι.

Ο πρωταγωνιστής του «Χαμένου Σαββατοκύριακου», που θεωρείται σαν από τους πιο ψηλούς ήθοποιους της όθνης, έχει ένα γιού, 16 μόνο ετών, που τον περιά στο ανάστημά!...

Το «Τρίο κιτάρ», η γνωστή ελληνική τραγουδιτική άτραξιόν, που προσελήφθη με γενναία αμοιβή στην κρουαζιέρα της Μάδριουε, κάνει κάθε βράδυ στον «Αχιλλέα» χρυσές δουλειές, χαρίζοντας πολύ κέφι. Έτσι, ένα μόνο βράδυ, επήρε ως δώρο για δυο αρχοντοεμπέτικα τραγούδια, από ένα μόνο προσκεκλημένο της κρουαζιέρας, 7 χιλιάδες δραχμές! Το «Τρίο κιτάρ» τραγουδά ακόμη κάθε βράδυ κρητικές ματινάδες, με τις όποιες είναι ξετρελλαμένη η γνωστή στάρ Ολίβια ντε Χάβιλαντ.

Στον «Αχιλλέα», εκτός από το «Τρίο κιτάρ», υπάρχει ακόμα και ένας διάσημος Ιταλός κιθαριστής, ο Αλφρέδο Ρουέο, που είναι ταυτοχρόνως και συνθέτης. Ο Ρουέο έγραψε κατά τη διάρκεια του ταξιδιού ένα τραγούδι με τον τίτλο «Μαλατέα», το οποίο ανέλαβε να λανσάρη η όρχηστρα Λέβ.

Οι αδελφές Καλουτά, που γύρισαν από την Κωνσταντινούπολη, όπου παράλληλα με την ταινία «Τσιγγάνικο αίμα» είχαν μεγάλη επιτυχία κατά τις εμφανίσεις τους στο εκεί κέντρο «Μουντέι», συνεχίζουν μαζί με τον Νίκο Σταυρίδη τον όριστικό καταρτισμό του θιάσου, που θα εμφανισθεί το χειμώνα στο θέατρο «Κυβέλης».

Η τραγωδία «Φιλοκτήτης», που παίχθηκε από τον όμιλο του Κ. Λειβαδέα σε 20 επαρχιακά κέντρα, κίνησε το ενδιαφέρον των νησιωτών από τους όγρωτων, οι περισσότεροι από τους οποίους έβλεπαν για πρώτη φορά παρόμοιο θέαμα. Έτσι στην Καραδίσα έθεσαν πολλοί θεαταί κατασκηνισμένοι, ύστερα από μία ολονύκτιο πεζοπορία από τα γειτονικά χωριά, και στις Σπέτσες, άλλοι μουσκεμένοι από ταξίδια με πετρελαιοκίνητα, από τα γειτονικά νησιά.

Ο Αλέκος Μπαλάσας, ο γνωστός χορευτής, εμφανίζεται για πρώτη φορά και ως χορογράφος. Ο Μπαλάσας χορογράφησε για την «Ερωφίλη» του Χορτάτσι, που παίζει στην Θεσσαλονίκη ο θίασος Κρινιώ Παπά — Σπύρου Μουσούρη, ένα θεαματικό πολεμικό χορό.

Η παράστασι του «Αγαπητικού της Βασκοπούλας» από τον θίασο Λεμού, της Γέρα της Μυτιλήνης, παρουσίασε μία περίεργη πρωτοτυπία.

Δόθηκε στην πλγεία της κωμωπίας και οι 35 ήθοποιοί του θιάσου έκλεισαν ανάμεσα στους θεατάς που είχαν νούντο θύρα γύρω καφενεία, στα χαγιάτια, στα παράθυρα και στις πόρτες.

Ταμείο για εισιτήρια δεν υπήρχε, επιβαρύνονταν όμως με ένα δεκάδραχμο, μόνο εκείνοι που επιθυμούσαν να πληρώσουν. Έτσι από τους 2.500 θεατές, πλήρωσαν μόνο 440!

Από ένα κοσμικό κέντρο της Χίου, την περασμένη εβδομάδα, λόγω κακής συμπεριφοράς του καταστηματούχου σε ένα από τους τραγουδιστάς, απέκλησε για ένδειξι διαμαρτυρίας, δολοκλήρη η όρχηστρα.

Το ελληνικό χορευτικό ζευγάρι Χριστιάνο — Μασίνα Μπιούτι, μετά την Κοπεγχάγη, εμφανίζεται τώρα με έπιτυχία στο Αμστερνταμ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΜΠΑΙΝΕΙ ο χοντρός στο λεωφορείο και στενάζει βαριά: — Ούφ, ζέστη!...

Είναι, όμως, ένα χοντρός φαντασμαγορικός. Ένα πρόσωπο ολόστρογγυλο, κατακόκκινο απ' τη ζέστη, τα προγούλια του παχειά και οι κοιλάρες του πελώριες. Στάζει ο ιδρώτας απ' το μέτωπό του, στάζει απ' το σαγόνι και τη μύτη του. Στα χέρια του κρατά ένα μαντήλι και προσπαθεί να σκουπιστεί:

— Ούφ, ζέστη!

Φοράει ένα ανοιχτό, μελιτζανί πουκάμισο, που αφήνει τα τριχωτά καρρέ του ανοιχτά, έτσι που προβάλλει το δασύτριχο στήθος του μισανοιχτό. Φέρνει, ο καυμένος ο μαντήλι μέσα στο ανοιχτό του πουκαμίσου του και... σφουγγαρίζει στενάζοντας πάντα βαρεία:

— Ούφ, ζέστη!

Ορθός ακόμα, θέλει προφανώς ν' αποτελειώσει τ' αποστραγγιστικά του έργα και ύστερα να καθίσει. Κι' έτσι, καθώς στέκεται στην μέση του διαδρόμου του λεωφορείου, μπαλντισμένος, αποκαμωμένος, ιδρωμένος, αποτελεί το ζωντανό μοντέλλο της Απελπίσις. Απογνώσι δείχνει το βλέμμα του. Κι' η σιλουέτα του ολόκληρη, η στάσι του, οι κινήσεις του, το σουλούπι του, μαρτυρούν το μπάφισμά του. Μισοβγαλμένο ατημέλητα το πουκάμισο απ' τη ζώνη, που περιβάλλει την περιμέτρο κοιλάρας και μέσης, που αποτελούν ένα πελώριο κύκλο. Το παντόφλι του, μισοπεσμένο, το τραβά λιγάκι, για νάρη στη μέση του, ενώ βρογγιά υπόκοφα:

— Ούφ, ζέστη!

Αλλά όλα αυτά δεν αποτελούν παρά λεπτομέρειες, που χτυπούν στο μάτι των άλλων επιβατών μάλλον τερπνά, γιατί ο καυμένος ο χοντρός αποτελεί ολόκληρος μία γελοιογραφία.

Υπάρχει και κάτι άλλο που αφορά δχι:

την αίσθησι της όρασεως αλλά μάλλον της άσφρησεως, γιατί ο καυμένος ο χοντρός, στο χάλι, που βρίσκεται, δεν εκπέμπει, βέβαια, αρώματα ανοιζιάτικου άνθοκπου. Ούτε τριαντάφυλλα μυρίζει, ούτε γαρύφαλλα κι' ούτε λεμονοανθούς, ούτε κανένα απ' τα αρώματα της συλλογής Κοτύ ή της Ελίζαμπετ Άρντεν ή του Γυάρντλεϋ. Γι' αυτό, όσοι επιβάτες έτυχε να βρεθούν κοντά του, πρώτα μειδούν με την εμφάνισή του, ύστερα, όμως, μόλις επικοινωνούν με την ερωματική ακτινοβολία της προσωπικότητάς του, αποσβολωνούν μπροστά και πίσω του αραϊωνισμό.

Στο μεταξύ σ' ένα κάθισμα διπλό κάθεται η κ. Ξανθίππη, μόνη, και βλέπει τον χοντρό, που σφουγγαρίζεται δχι, βέβαια, με ένθουσιασμό.

Μη χειρότερα, Παναγιά μου, μουρμουρίζει! Κούτα σουλούπι! Κούτα φάτσα! Κούτα χάλι! Τί θέλουνε και κυκλοφορούν μ' αυτή τη ζέστη οι χοντροί;

Κάθε φορά, που ο καυμένος ο χοντρός άναστενάξει «ούφ ζέστη!...», νευριάζει η Ξανθίππη και άπαντά μουρμουριστά:

— Σκάσε!...

Περνούν λίγα δευτερόλεπτα και ξαναλέει ο χοντρός:

— Ούφ, ζέστη!

Έπεισόδιο μ' ένα χοντρό

— Σκάσε!... άπαντάει και πάλι η Ξανθίππη.

Καί στρέφει το κεφάλι της αλλού, για να μην τον βλέπει και νευριάσει περισσότερο. Αλλά ο καυμένος ο χοντρός — η κακή μοίρα! — γυρίζει τ' απελπισμένο βλέμμα του εδώ, το στρέφει εκεί, ανακαλύπτει την άδεια θέσι, πλησιάζει και στογγυλοκάθεται — μάλλον σωριάζεται — πλάι στην Ξανθίππη άναστενάζοντας για έκταστη φορά:

— Ούφ, ζέστη!...

Φουτουνιάζει η εύεξαπτη Ξανθίππη και του ρίχνει μία λοξη ματιά δλο αγανάκτησι, αλλά πέρα βρέχει για τον χοντρό.

— Κάνε πάρα πέρα χριστιανέ μου, μπασαά!... Ξεσπά η Ξανθίππη. Τί ήρδες και στριμώχτηκες άπάνω μου;

— Καί βέβαια μ' ένοχλείς! Χωράμε κι' οι δυο σ' αυτό το κάθισμα; Άντε σήκω και πήγαινε να κάτσης εκεί πέρα.

Με νυσταλέο ύφος ο χοντρός, χωρίς θυμό, της άπαντά:

— Καί γιατί δεν πηγαίνεις να κάτσης, εσύ, μαντάμ;

— Όπου η Ξανθίππη άναπνδά με φρίκη! Δεν είναι τόσο η άπάντησι του χοντρού, που την άναστατώνει, όσο η υπόκρουσι ενός άλλου άρώματος που συνάδευε την άπάντησι:

— Μπά, πανάθεμά σε! στρίγγλισε. Δεν φτάνουν όλα τ' άλλα παρά μου έφαγες και σκόρδο! Πά, πά, πά, Χριστός και Παναγιά! Έσύ, χριστιανέ μου, είσαι κίνδυνος, θάνατος!...

Άπαθής, μπαλντισμένος, μπαφισμένος ο χοντρός, ούτε και τώρα φάνηκε να δείχνη διάθεσι για καυγά:

— Γιατί, μαντάμ; Να μη τρώμε σκόρδο, δηλαδή;

Ούρλιαξε η Ξανθίππη έξαλλη.

— Μπά, πανάθεμά σε! Πά, πά, πά! Έσύ, χριστιανέ μου, πώς να με λιγοθυμήσης, δηλαδή; Εισπράκτορα! Εισπράκτορα! Τσακίσου, έλα δώ!

Τρέχει ο εισπράκτορας:

— Τί είναι, μαντάμ;

— Δεν μου λές, χριστιανέ μου, πώς άφίνετε αυτόν τον άνθρωπο μέσα στο λεωφορείο; Πώς μπήκε εδώ μέσα;

Άπαθής, μπαλντισμένος, μπαφισμένος και ο εισπράκτορας απ' την ζέστη, άπαντά άτάραχος:

— Πώς μπήκε εδώ μέσα; Πλήρωσε εισιτήριο και μπήκε!

Η άπάντησι αυτή άρεσε, προφανώς, στον χοντρό, του όποιου το πρόσωπο χαράχτηκε από γραμμές ιλαρότητας κι' ύστερα άρχισε να σείεται ολόκληρος — τα προγούλια του, ο σόβρος του, η κοιλάρα του — από ένα μονότονο και έκρηκτικό γέλιο:

— Χέ, χέ, χέ, χέεεε! Καλά τ'ό λέει ο κ. εισπράκτορας. Πλήρωσα εισιτήριο και μπήκα. Χέ, χέ, χέ, χέ, χέεε!

Ούρλιαξε και πάλι η Ξανθίππη:

— Ού να χαθείς παληοβρωμιάρη! ούρλιαξε και πάλι η Ξανθίππη.

Άντε λιγάκι πάρα πέρα! Άγαθός, φαίνεται, ο χοντρός, δεν άπαντά και προσπαθεί να μαζέψη τις εκχειλιζουσες περιφέρειές του, μακριά απ' την κακότροπη γειτονισσα.

Αλλά έκινη σε μία στιγμή — έξω απ' την αγανάκτησι για το στριμώγμα — άντιλαμβάνεται ξαφνικά την έκπομπη των άρωμάτων και άναστατώνεται:

— Δεν μου λές, χριστιανέ μου, δεν μπορώσες να κάτσης πουθενά αλλού; Νά, εκεί μπροστά έχει μία θέσι. Σύρε να καθήσης εκεί πέρα!

Γυρίζει ο καυμένος ο χοντρός και κυττά με βλέμμα μπαλντισμένο χωρίς την παραμικρή διάθεσι για καυγά:

— Γιατί, μαντάμ; Σε ένοχλώ, εδώ που κάθομαι;

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Άννα δέχεται κι' άλλα δώρα από τον Άλέκο. Μία μέρα καταλαβαίνει πως θα γίνει μητέρα και πηγαίνει ενθουσιασμένη για να του το αναγγείλει. Αύτος, όμως, την ακούει ψυχρά και δεν της κρύβει τη στενοχώρια του. Η Άννα του κάκου του υπενθυμίζει τις υποσχέσεις του πως θα την παντρευόταν. Ο Άλέκος αφάνει αναπάντητες τις ερωτήσεις της. Μετά την αναχώρησή της συναντιέται με τη Νίνα και τον Παύλο. Η Νίνα παίρνει το μέρος της Άννας και λέει στον Άλέκο πως έχει υποχρέωση να την παντρευτεί για να επανορθώσει το κακό που της έκανε.

5ον

Ο άνθρωπος αυτός, που δεν ήξερε καμμία δουλειά κι' είχε το ταλέντο να τις οργανώνει όλες, ήταν κάθε πρωί από τις έξι στο πόδι. Πολλές φορές, έφτανε στα εργοστάσια του πριν από τους εργάτες. Καλόκαρδος, γενναίος, όταν χρειαζόταν, έμπνυσε τους ανθρώπους του και ζωντάνευε κι' αυτές ακόμη τις μηχανές. Όλοι χαιρόνταν να δουλεύουν κάτω από τις διαταγές του. Γιατί κρατούσε με σιδηρό χέρι το πόδιό του. Ήταν άρκετο να εμφανισθεί σε μια από τις επιχειρήσεις του, για να εξομαλύνουν άμεσως όλες οι δυσχέρειες, να παραμερισθούν τα εμπόδια, να «στρώσει» η δουλειά και να βρῇ τον κανονικό ρυθμό της... Τα μεσημέρια δεν έφευγε ποτέ από το γραφείο του. Τα βράδια, όμως, γύριζε νωρίς στο σπίτι κι' από εκείνη τη στιγμή τίποτε δεν θα μπορούσε να τον μετακινήσει από την αναπαυτική έγγλεξική πολυθρόνα του.

Η γυναίκα του έλειπε τις περισσότερες φορές κι' έφτανε ή ώρα που ο Μιχάλης Φόρτης έφευγε για να κοιμηθεί — στις δεκαβρισκόταν πάντα στο κρεβάτι του — χωρίς να έχει γυρίσει. Έτσι δεν βλέπονταν καθόλου. Αλλά τί σημασία είχε; Το σπίτι του λειτουργούσε το ίδιο καλά όσο και τα εργοστάσιά του. Και δεν ανησυχούσε. Ήξερε, άλλωστε, πως η γυναίκα του, όταν δεν τον έβλεπε το βράδυ, θα τον έπαιρνε την άλλη μέρα στο τηλέφωνο και θα τάλεξαν τότε ένα χεράκι...

Ο Μιχάλης Φόρτης δεν ήξερε ούτε θέατρα, ούτε κινηματογράφους, ούτε ταβέρνες. Την κοσμική εκπροσώπηση του σπιτιού την είχε αναλάβει η γυναίκα του, που πήγαινε παντού με τις συντροφικές της.

Η κυρία Φόρτη δεν ήταν πια νέα. Άλλα δεν της άρεσε να κλείνεται στο σπίτι της. Όταν ή Άθνηα την κούραζε, έκανε ένα ταξίδι στο εξωτερικό. Είχε τον οδοντογιατρό της στη Ζυρίχη — κάποτε, για έναν πονόδοντο, είχε πάρει το αεροπλάνο κι' είχε τρέξει εκεί — τον τακτικό γιατρό της, που την κουράριζε για διάφορες προγυμναστικές ή φανταστικές ασθένειες, στη Βιέννη και κάποιους «ειδικούς» στο Παρίσι, το Λονδίνο ή τη Ρώμη. Έτσι είχε πάντα κάποια — σφοδρά δικαιολογία για να ταξιδεύει. Της κακοεπιστάταν να ληή πως πήγαινε για αναψυχή ή πως ήθελε να σκοτώσει την πληγή της.

Ενδοτακτική

Χαιρετισμοί

Τα γραφεία της εταιρείας «Ααρών και Σία» βλέπουν σε μία κεντρική λεωφόρο.

Σε μία στιγμή, ο διευθυντής μπαίνει από το διπλανό δωμάτιο και πηγαίνει το λογιότι του κ. Κοκκαλιάρη να κοιτάξει από το παράθυρο το δρόμο, τοια, που περνούν από το δρόμο, αντί να έχει χωμένη τη μύτη του στα λογιωτικά βιβλία.

— Σε βλέπω, Κοκκαλιάρη! του λέει ο κ. Ααρών. Σε βλέπω! Μην το ξανακάνεις αυτό! Δεν μου άρεσει να κοιτάς από το παράθυρο. Κάνε το παράθυρο σου να βλέπει, αλλά με τα νύχτα σου γυρισμένα στο δρόμο και με τα μάτια χωμένα στα βιβλία μου!

— Μα, κύριε Ααρών, κάθονται συχνά στο παράθυρο έτσι όπως λέτε...
— Α! Και τί λένε οι διαβάτες που σε βλέπουν;
— Χαιρετούν, κύριε διευθυντά, και λένε: «Καλημέρα, κύριε Ααρών!»
Ο ΦΑΚΟΣ

φίση να τα βγάλω πέρα μόνος μου με τη ζωή. Και, μά την αλήθεια, δεν είχε άδικο. Με το να μην μου δώσει τίποτε, μ' έκανε να τα επιθυμώ όλα! Άν ήξερες πόσο ήμουν άχόρταγος στα πρώτα μου βήματα! Από τον Άλέκο μας, όμως, δεν έλειψε ποτέ τίποτε κι' έτσι δεν έχει να επιθυμήσει και τίποτε... Νά γιατί δεν είναι το ίδιο με μένα...

Και πρόσθεσε γελώντας:
— Άσε το παιδί να γλεντήσει! Στην ηλικία του εγώ δεν είχα τον καιρό για γλεντία, γιατί έπρεπε να δουλεύω σκληρά. Ότι, λοιπόν, δεν χάριχα εγώ, ας το χαρή ο γυιός μου.

— Άλλα δεν πρέπει να εργασθῇ κι' αυτός; ρώτησε δειλά η κυρία Φόρτη.
— Κι' εγώ τί θα κάνω άμα στρωθῇ στη δουλειά ο γυιός μου; είπε ο Μιχάλης Φόρτης. Μήπως θέλεις ν' αρχίσω να γλεντάω;... Έμ' δεν μπορώ πιά!

— Δεν έχεις ανάγκη να εργάζεσαι. Μπορείς να ξεκουραστής...

— Θέλεις να πεζάνω, γυναίκα;... Δεν ξέρεις πως έμένα η δουλειά με τρέφει; Άμα πάω να δουλεύω, μου φαίνεται πως την ίδια στιγμή κι' η καρδιά μου θα πάψῃ να χτυπάει.

— Ετσι, το ζήτημα του Άλέκου είχε λυθεί για πάντα. Έπρεπε να γλεντάει. Δεν ήταν για να κουράζεται και να βάζει σκοτούρες στο μυαλό του. Οι έγγονοι κι' ο μόχθος ήταν ή χαρά και το γλεντί του πατέρα του.

Αυτό τον προορισμό, που του είχε τάξει ο πατέρας του, ο Άλέκος τον είχε δεχτεί πρόθυμα. Κι' ίσως-ίσως ούτε τον είχε καταλάβει. Όλη του ή ζωή είχε κυλήσει χωρίς να την καταλάβῃ. Στο σχολείο ήταν πάντα ο τελευταίος μαθητής. Μά, στο τέλος του χρόνου «ο γυιός του κυρίου Φόρτη» έπαιρνε πάντα το χαρτί του. Κι' αυτό ακόμη ήταν δουλειά του πατέρα του. Στην τελευταία τάξη του Γυμνασίου, όλοι οι συμμαθητές του το είχαν για σίγουρο πως θα μενε. Κι' ωστόσο, πήρε και πάλι το απολυτήριο του. Για την ακρίβεια, το πήρε ο πατέρας του και... τώδωσε στο γυιό του. Αυτή ή δουλειά, άλλωστε — για το Μιχάλη Φόρτη, όλα ήταν «δουλειές» — δεν του στοίχισε τίποτε. Οι επιχειρήσεις του προώδευαν πάντα και κάθε τόσο βρισκόταν στην ανάγκη ν' αύξηση το προσωπικό του. Έκείνη την εποχή, του χρειαζόταν μία καινούργια δακτυλογράφος. Και την πήρε. Ήταν ή κόρη του γυμνασιάρχη.

— Ετσι, ο Άλέκος τελείωσε «έπιτυχώς», τις γυμνασιακές σπουδές του. Λόγος, βέβαια, για να... μάθῃ περισσότερα δεν μπορούσε να γίνη. Ούτε ο ίδιος το επιθυμούσε, ούτε ο πατέρας του ήθελε να βάλλῃ καινούργιες σκοτούρες στο κεφάλι του. Κι' άλλωστε, ο γυιός του είχε το χαρτί του Γυμνασίου στην τσέπη του, ενώ ο ίδιος δεν μπορούσε να πάρῃ ούτε το απολυτήριο του παλπού σχολαρχείου. Είχε φύγει από τα μισά του χρόνου και μαζί μ' έναν εξαδέλφου του, είχαν αρχίσει να φτιάχνουν ξύλινα κουμπιά, που τα πουλούσαν στα καταστήματα. Αυτή ήταν ή πρώτη «δουλειά» που έκανε προτού περάσει στις μεγάλες επιχειρήσεις.

Ο Άλέκος ρίχτηκε, λοιπόν, στη ζωή. Μπορεί να μην είχε ιδέα από ήμίτονα, συνήμιτονα, γεωονδία και τα παρόμοια, μά, προτού περάσει πολλούς καιρούς, ήξερε όλες τις μάρκες ούισκυ, που υπήρχαν στον κόσμο, με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της. Μά, με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της καθεμιάς, κι' ήταν πάντα ο καλύτερος

πληροφορημένος για τα τελευταία μοντέλα των αυτοκινήτων. Άσε τις γνώσεις του για τα κοσμικά κέντρα, τις ταβέρνες και τα καμπάρ. Αυτά δεν τα ήξερε μόνο, αλλά και: τὰν ήξερα. Οι μάλιστα έπρεχαν να τον υποδεχθούν μόλις τον έβλεπαν στην πόρτα — «καλώς, τον κύριο Άλέκο» — και τα γκαρσόνια του «έκμυστηρεύονταν» τα μυστικά της κουζίνας και της κάβας — διαβόλε, μπορούσαν να κρύβουν τίποτε από έναν πελάτη σαν κι' αυτόν; — και κάποτε του σίγαψ: θύριζαν κάποια εμπιστευτική πληροφορία για τα νούμερα — τα θηλυκά νούμερα που εμφανίζονταν στο κέντρο, εννοείται...

Άλλ' ενώ όλα κύλούσαν τόσο δμορα, εμφανίστηκε ξαφνικά, αναπάντεχα, ή περιπέτεια της Άννας. Αυτή ήταν ή πρώτη σοβαρή επαφή του με τη ζωή.

Συμβιβαστικές λύσεις

Του ήταν εύκολο να δώσει στη Νίνα και στον Παύλο την υπόσχεση, ότι θα μιλούσε στους γονείς του. Το δύσκολο ήταν, όμως, να την πραγματοποιήσει.

Στο τέλος, έπειτα από πολλούς δισταγμούς, πήρε την απόφασί του. Θα μιλούσε στη μητέρα του. Μ' αυτήν είχε πάντα μεγαλύτερο βάρος.

Η κυρία Φόρτη είδε το γυιό της να μπαίνει καταρυσμένος στο δωμάτιό της. Και νόμισε πως μάντεψε την αιτία: Της άμείωσε αυτότηρό ύφος (έτσι έκανε πάντα στην αρχή... για λόγους τάξεως).

— Άν πρόκειται να μου ζητήσεις χρήματα, μην κάνῃς τον κόπο, του είπε κοφτά. Πρώτα-πρώτα, δεν έχω... Κι' έπειτα, δεν μου άρεσει να γελάω τον πατέρα σου... Μήπως σου δίνει και λίγα;... Ά, όλα κι' όλα, πρέπει να σοδαρευτής, Άλέκο!

Κάθετος κουρασμένα σε μία πολυθρόνα. Δεν ήρθε για να σου ζητήσω χρήματα, μαμά, της απάντησε.

— Α! Γιατί, λοιπόν, φαινόταν τόσο στενοχωρημένος;

— Μήπως είσαι άρρωστος;
— Όχι...
— Άλλα τότε;
— Πρέπει να μ' ακούσης, μαμά...
— Και μήπως κάνω τίποτε άλλο;
— Θέλω, πρώτα - πρώτα, να μου υποσχεθῇς πως δεν θα θυμώσης...

Τον κτύπησε μ' άπορία.
— Για ποιο λόγο να μην θυμώσω;
— Γι' αυτό που θα σου πώ... Μου το υπόσχεσαι;

— Δεν σε καταλαβαίνω σήμερα, Άλέκο. Σε παρακαλώ να μου μιλήσης καθαρά... Πώς θέλεις να σου υποσχεθῷ ότι δεν θα θυμώσω, αφού δεν ξέρω για ποιο λόγο; Άς υποθέσω πως έχω σου να μου πῇς ότι έμπλεξες με μία νέα...

— Μαμά!...
— Τι θέλεις;
— Αυτό είνε!
— Αυτό;... Ποιό αυτό;
— Νά... αγάπησα μία νέα...

— Στην ηλικία σου αυτό είνε κάτι το πολύ συνηθισμένο. Δεν φαντάζομαι, βέβαια, να θέλεις να μου πῇς πως είνε ή πρώτη... Και βέβαια δεν θα είνε ούτε ή τελευταία...

— Μιλάω σοβαρά, μαμά...
— Και μήπως εγώ άστειεύομαι;
— Ήρθα σε σένα, μαμά, γιατί εσύ μόνο μπορεί να με καταλάβῃς...

— Η κυρία Φόρτη γέλασε.
— Ο Άλέκος μου ερωτευμένος! είνε... Δεν είνε και άσχημο... Καί, λοιπόν, τί θέλεις να κάω εγώ;... Μήπως ήρθες να μου ζητήσεις να της πάω προσενιά;... Δεν ξέρω τί να κάνω, μαμά... Πρέπει να καταλάβῃς τη θέση μου...

Το γέλιο εξαφανίστηκε άμέσως από το πρόσωπό της. Άνοιγόκλεισε κάμποσες φορές τα μάτια της, όπως έκανε πάντα όταν ήθελε να σκεφτῇ κάτι, που δεν χωρούσε εύκολα στο μυαλό της.

— Δηλαδή, έμπλεξες, του είνε. Αυτή δεν είνε;

— Ναι, μαμά...
— Είνε τουλάχιστον της θέσεως μας; Τῆς άφηνήθηκε την περιπέτεια του. Μι

λούσε άογά, με μικρές φράσεις. Ή Άννα είνε, ήταν από πολύ καλή οικογένεια. Σπούδαζε άγγλικά και στενογραφία...

— Στενογραφία; ρώτησε ή υπέρα του.
— Ναι... Ο θείος της που είνε στην Τράπεζα της έχει υποσχεθῇ πως θα την πάρῃ... σὺν την κοντά του...

Τα φουδια της κυρίας Φόρτη κόντεψαν να φτάσουν στις ούζες των μαλλιών της. — Άν δεν κάνω λάθος μου είνε πως είνε από καλή οικογένεια...
— Ναι, μαμά...

— Κι'... θα δουλέψῃ στην Τράπεζα;
— Ναι... Ο πατέρας της είνε συνταξιούχος-έφετης...

— Η κυρία Φόρτη κούνησε θλιβερά το κεφάλι της.

— Μίλησε καθαρά, Άλέκο, του είνε νευριασμένη. Άν καταλαβαίνω καλά, έμπλεξες με μία φτωχούλα... Έ λοιπόν, είνε περιττό να συνεχίσης. Ούτε ο πατέρας σου ούτε εγώ θα δεχτούμε ποτέ να συζητήσωμε για μία τέτοια υπόθεση. Άπαρά, μάλιστα, πως τόλμησες να μου μιλήσης... Ένας Φόρτης έχει υποχρεώσεις. Δεν μπορεί να πάρῃ παρά μόνον μία νέα της σειράς του...

— Η Άννα, μαμά...
Τον σταμάτησε με μία άπότομη κίνηση.
— Ούτε λέξι! του φώναξε. Πρώτα-πρώτα, δεν νομίζω πως είνε καιρός να παντρευτής. Κι' έπειτα, αυτό θα το σκεφτούμε ο πατέρας σου κι' εγώ...

— Η Άννα, μαμά...
— Σε παρακαλώ να μην με ξαναενοχλήσης γι' αυτή τη νέα. Μπορείς να την αγαπάς και να διασκεδάσης μαζί της... Αυτό είνε δική σου δουλειά...

— Η Άννα, μαμά...
— Μία μέρα, άλλωστε, θα κουρασθῇς και τί θέση Άννας σου θα την πάρῃ κάποια άλλη...

— Δεν είμαι τόσο ερωτευμένος, όσο φαντάζεσαι, μαμά, μ' όλο που ή Άννα είνε πολύ όμορφη και πολύ καθώς πρέπει...

— Άλλα τότε;

— Πῆρε μία βαθιά αναπνοή.
— Η Άννα πρόκειται να γίνη μητέρα, μαμά.

Τον κεραυνόβηξε με το βλέμμα της. — Αυτή είνε ή «καθώς πρέπει» νέα που αγαπάς;... Γιατί δεν λές καλύτερα πως σ' έμπλεξε στα δίχτυα της για τα λεφτά σου... δηλαδή, θέλω να πῇ, για τα λεφτά του πατέρα σου...

— Η Άννα μ' αγαπάει, μαμά.
— Την καταλαβαίνω την αγάπη της... Τό κάτω-κάτω, όμως, τί φταις εσύ, αν αυτή δεν είχε το μυαλό της;... Δεν πιστεύω,

βέβαια, να θέλεις να μου την παραστήσης σαν θύμα...

— Δεν έφταιζε σε τίποτε ή Άννα, είνε την ελίκρινεα να όμολογήσῃ ο Άλέκος. — Η κυρία Φόρτη τον κτύπησε με περιεργεία.

— Νά που ο γυιός μου είνε ρωμαντικός και θέλει να παραστήσῃ τον ήπιοτή! είνε. Άλλά, πῆς μου, πάλη παιδί, πῶς εγίναν τα πράγματα;

Τῆς τὰ άφήγηθηκε, όσο καλύτερα μπορούσε. Με άρεκτη ελίκρινεα. Με πολλές παρασιωπήσεις και υπονοούμενα.

— Και τί θέλεις να γίνη τώρα; τον ρώτησε ή υπέρα του όταν τελείωσε την αφήγησή του.

— Ανασήκωσε τους ώμους του.
— Ξέρω κι' εγώ; απάντησε.

— Η κυρία Φόρτη σηκώθηκε, πήγε ως την τουαλέττα της, έριξε μία ματιά στον καθρέφτη σαν να θέλε να βεβαιώσῃ ότι ήταν σε θέση ν' αντιμετώπισῃ αυτό το μεγάλο πρόβλημα κι' έπειτα ξαναγύρισε στην πολυθρόνα της.

— Πρέπει να σκεφτώ, ψιθύρισε.

Κι' όπως της ήταν άδύνατο να σκεφτῇ το παραμικρό, χωρίς να εκφράζῃ δυνατά τις σκέψεις της — αυτή τη συνήθεια την είχε από κοριτσάκι — άρχισε να μονολογῇ:

— Όλα τὰ περίμενα από τον Άλέκο, άλλ' όχι αυτό! Νά μπλέξῃ με μία κοπέλλα που δεν έχει ούτε όνομα, ούτε θέση στην κοινωνία, ούτε τίποτε!... Τί θα πῇ ο κόσμος; Μεγαλύτερο ρεζίλι κι' δεν μπορούσε να γίνη. Άφησε τον πατέρα του, που θα σκάει από το κακό του, μόλις μάθῃ πως μία αδιάντροπη, μία ξεστοίωτη, τύλιξε το γυιό του...

Ο Άλέκος έκαμε να διαμαρτυρηθῇ, άλλα δεν είνε τίποτε, βλέποντας πως ή μητέρα του δεν τον προσέχε.

— Ούτε λέξι για γάμο, συνέχισε ή κυρία Φόρτη. Τό κάτω-κάτω, ο γυιός μου ήταν νέος και μπορούσε να κάμῃ ό,τι ήθελε... Κι' έπειτα, ο Άλέκος δεν είνε ένας τυχαίος... Έχει όνομα, έχει περιουσία, έχει θέση στην κοινωνία. Ένας Φόρτης δεν είνε σαν τους άλλους. Έχει δικαιώματα... Κι' αυτή, λέει, είνε κόρη συνταξιούχου... Ποιός ξέρει τί φτώχεια τη δέρνει την καυμένη!... Όχι, δεν πρέπει να την αδικώ... Ο σκοπός της δεν ήταν ίσως να τον κάμῃ να την παντρευτῇ...

Τὰ μάτια της έλαμψαν ξαφνικά.
— Τό βρήκα, είνε, άνεβοκατεβάζοντας τα βλέφαρά της.

Γύρισε στο γυιό της.

— Η Άννα πρόκειται να γίνη μητέρα, μαμά... είνε ο Άλέκος στην κ. Φόρτη.

— Θά 'κάμω ε, τι μπορώ για να σε βγάλω από τη δύσκολη θέση όπου βρίσκεσαι, παληό παιδί, του είπες. Σήμερα κιόλας θα μιλήσω στον πατέρα σου κι είμαι βέβαιη πως θα με καταλάβει και πως θα δεχτεί τη λύση που θα του προτείνω.

— Ο 'Αλέκος ανέπνευσε. Καί βέβαια, έκανε καλά που μίλησε στη μητέρα του. Αυτή θα δώσει κάποια λύση.

— Όλο το ζήτημα είναι να πείσουμε τον πατέρα σου να φανή λιγάκι γενναίος, συνέχισε η κυρία Φόρτη. 'Αρκεί να μην του περάσει από το μυαλό η ιδέα πως θέλουν να τον εκμεταλλευθούν, γιατί τότε θα γίνει θύριο... Για πές μου, πόσα νομίζεις πως μπορεί να θέλη ή προκομμένη σου;

— Ο 'Αλέκος έλασε το χρώμα του. Τι έννοουσε, λοιπόν, η μητέρα του;

— Μαμά, απάντησε δειλά, δεν πρόκειται για χρήματα...

— 'Α! έκαμε η μητέρα του. Αυτή η... καθώς πρέπει νέα θέλει, λοιπόν, σώνει και καλά να την παντρευτείς;

— 'Η δυστυχισμένη δεν ζητάει τίποτε. Είπε με έντονο ύφος ο 'Αλέκος. 'Εγώ την παρέσυρα, λέγοντάς της πως θα την παντρεύομαι...

— Της είπες τέτοιο πράγμα, 'Αλέκο; Κατέβασε το κεφάλι του.

— Και δεν συλλογίστηκες ούτε τον πατέρα σου, ούτε τη μητέρα σου, ούτε τη θεί σου;

— Δεν απάντησε και πάλι.

— 'Η κυρία Φόρτη ψιθύρισε μερικές ακατάληπτες λέξεις. Κι έπειτα έδωσε την απόφασή της.

— Μπα! είπε. Δεν έχει σημασία. Όλοι οι νέοι το ίδιο κάνουν για να κατακτήσουν μια νέα... Αυτό είναι μέσα στους κανόνες του παιχνιδιού. Οι άμαυες την παθαίνουν... Μήπως δεν χάνει και στο μπριτζ εκείνος που δεν παίζει καλά; 'Αλλά δεν ακούστηκε ποτέ οι χαμένοι να ζητάνε να πάρουν πίσω τα λεφτά τους γιατί οι αντίπαλοί τους έπαιξαν καλύτερα απ' αυτούς. Το ίδιο ισχύει και στον έρωτα και σ' όλα τ' άλλα...

— 'Η 'Αννα σου, μικρούλη μου, έπαιξε κι έλασε. Τόσο το χειρότερο γι' αυτήν! Θα μπορούσες να μην γυρίσης να την κυτάξεις, όπως εκείνοι που κέρδιζαν στα χαρτιά δεν ρωτάνε τους χαμένους αν τα χρήματα που έχασαν, τους περισσεύαν ή αν περίμεναν να ζήσουν μ' αυτά. Μπορεί κι η 'Αννα σου να μην είχε άλλο εφόδιο για τη ζωή, εκτός από την άρετή της κι είναι κρίμα, βέβαια, το ότι την έχασε. 'Αλλά

καλύτερα που την έχασε μαζί σου κι' όχι μ' έναν άλλον... Γιατί εμείς δεν θα την αφήσουμε έτσι. Είμαι βέβαιη, ότι θα καταφέρω τον πατέρα σου να φανή γενναίος, όπως... Μ' έναν όρο, όμως: δεν θέλω να ξέρω τίποτε για το παιδί που η νέα αυτή θα φέρη στον κόσμο και σου απαγορεύω να δείξεις το παραμικρό ενδιαφέρον γι' αυτό... Έκαμες ένα λάθος, παιδί μου, και είναι σωστό να το πληρώσεις. 'Αλλ' έννοώ: το πληρώσεις μία φορά και για πάντα... 'Υποθέτω πως με καταλαβαίνεις... Αυτή η ιστορία πρέπει να τερματισθ' οριστικά.

— Τώρα που είχε βρή την επίθυμητή λύση, όπως τούλάχιστον νόμιζε, το μυαλό της δούλευε με καταπληκτική ευκολία κι' οι σκέψεις της έρχονταν η μία επάνω από την άλλη.

— Πήγαινε να την βρής, είπε στο γιού της. 'Οχι, είναι καλύτερο να βάλεις ένα φίλο σου — αλλά, πρόσθεσε, πρέπει να του έχεις απόλυτη εμπιστοσύνη — που θα της εξηγήσει, ότι δεν πρέπει να ελπίζει σε τίποτε άλλο εκτός από μια καλή αποζημίωση κι' ότι είναι πολύ τυχερή που έμπεξε μ' έναν άνθρωπο όπως εσύ. Θα φωνάξει, βέβαια, στην αρχή, 'αλλ' όταν ακούσει ότι πρόκειται να της προσφέρουμε ένα στρουγγυλό ποσόν, οι φωνές της θα σταματήσουν αμέσως... 'Α, δεν μου είπες τη γνώμη σου για το ποσόν... 'Ας είναι, θα το κανονίσω εγώ... Τι λές για... πενήντα χιλιάδες; Δεν είναι ούτε λίγα, ούτε πολλά... Λοιπόν, ναι, 'ας αρχίσουμε από πενήντα χιλιάδες. 'Ο φίλος σου, αν συναντήσει δυσκολίες, μπορεί ν' ανέβη λιγάκι... ακόμη και να διπλασιάσει αυτό το ποσόν...

— Αναστένανε.

— Τι να κάνουμε; συνέχισε έπειτα από μια στιγμή. 'Εκατό χιλιάδες είναι, βέβαια, πολλά, 'αλλ' ένας Φόρτης πρέπει να κρατήσει τη θέση του. Δεν του επιτρέπεται να φανή τσιγκούνης... Λοιπόν, 'ας είναι. Πές του, ότι μπορεί να φτάσει ως τις εκατό χιλιάδες. 'Αν το ποσόν φανή μεγάλο στον πατέρα σου, θα ιδώ εγώ τι μπορεί να γίνει...

— Σηκώθηκε από την πολυθρόνα της.

— Ούφ!... Τέλειωσε κι' αυτή η υπόθεσις. Αύριο ή το πολύ μεθαύριο, θα στην έχω κανονίσει οριστικά.

— Ο 'Αλέκος είχε παρακολουθήσει το μονόλογό της, χωρίς να βρίσκη το θάρρος να την διακόψει. Καί, ξαφνικά, είπες:

— Μαμά, δεν γίνεται τίποτα με χρήματα. 'Η 'Αννα δεν θα δεχτεί ποτέ...

— Καί τι θέλει, λοιπόν, αυτή η 'Αννα

σου; φώναξε η κυρία Φόρτη, που ένωσε το αίμα ν' ανεβαίνει στο κεφάλι της. Δεν πιστεύω να έχη την αξίωση να παντρευτεί έναν Φόρτη!... Θα ιδής, ότι οι εκατό χιλιάδες θα της φανούν σαν λαχείο...

— Ο 'Αλέκος δεν ήταν βέβαιος γι' αυτό. 'Αλλά σκέφτηκε πως δεν έπρεπε να δυσαναστείσει τη μητέρα του. Κι' έπειτα, δεν είχε να της προτείνει τίποτε καλύτερο. Καθώς γύριζε στο δωμάτιό του, σκεφτόταν:

«Την αγαπάω, βέβαια την 'Αννούλα. 'Αλλά δεν μπορώ και να την παντρευτώ...

— 'Οχι γιατί είμαι ένας Φόρτης, όπως λέει η μητέρα μου... 'Αλλά... 'Αλλά... γιατί δεν θέλω για τη στιγμή να παντρευτώ ούτε αυτήν ούτε καμμία άλλη... Πρέπει, όμως, κάτι να γίνει».

— 'Αλλά στο σημείο αυτό το μυαλό του σταματούσε. Δεν πήγαινε πιά πέρα. Καταλάβαινε, βέβαια, πως κάτι έπρεπε να γίνει. Την πρότασι της μητέρας του, όμως, την εύρισκε εξαιρετική και να κόμη την 'Αννα γυναίκα του δεν το ήθελε. Μέσα στο χάος αυτό παράδερνε η σκέψη του.

— Έπειτα από λίγο, έφευγε από το πατρικό σπίτι. Θα πήγαινε να συναντήσει τη Νίνα και τον Παύλο και θα τους κατατόπιζε για τη συνομιλία που είχε με τη μητέρα του. 'Ισως κατάφερναν να βρουν μαζί κάποια άλλη λύση.

— 'Αννυχίες

— Δεν μπορώ να καταλάβω τίποτε με την κόρη μας, είπε εκείνο το βράδυ η κυρία Μαρέλη στον άντρα της. Δεν έχει όρεξη, περνάει όλη σχεδόν την ημέρα κλεισμένη στο δωμάτιό της, αρνείται επίμονα να βγη έξω, ενώ ως προχτές, δεν την χωρούσε το σπίτι και δεν ήξερα με ποιο τρόπο να την συγκρατήσω. Και δυο ή τρεις φορές την είδα που έκλαιγε...

— Κουδεντιάσεις μαζί της; ρώτησε ο κύριος Μαρέλης.

— Ναι, τη ρώτησα πολλές φορές. 'Αλλά δεν μπόρεσα να πάρω τίποτε από το στόμα της... 'Ισχυρίζεται πως δεν έχει τίποτε, 'αλλά τα δικά μου μάτια δεν με γελάνε.

— Καί τι φαντάζεσαι πως έχει η κόρη μας;

— Θέλεις να σου το πώ, Χαρίλαε;

— Μά, φυσικά...

— 'Η κόρη μας έχει πάθει κάποια ερωτική απογοήτευση...

— Είναι, μ' άλλα λόγια, έρωτευμένη; Τού άρεσε να ανατρέχη πάντα στην ερωτική αίτια των πραγμάτων. Για να έχη απογοητευθ' η 'Αννα, θα έπρεπε πρώτα να είχε αγαπήσει.

— Αυτή είναι η γνώμη μου, απάντησε η κυρία Μαρέλη.

— Ξέρεις με ποιόν; ρώτησε ο άντρας της.

— Πώς θέλεις να το ξέρω;

— Αυτό σημαίνει, ότι δεν την παρακολουθείς όσο πρέπει. Μία μητέρα καταλαβαίνει πολλά πράγματα, αρκεί να έχη ανοιχτά τα μάτια της.

— Δεν μπορώ να είμαι διαρκώς μαζί της, διαμαρτυρήθηκε η κυρία Μαρέλη. Κι' έπειτα, η κόρη μας είναι πιά μεγάλη...

— Αυτό το ζήτημα το είχαν συζητήσει πολλές φορές. Για τον κύριο Μαρέλη, μία νέα ήταν πάντα μικρή μπροστά στον έρωτα, γιατί δεν είχε ούτε τη δύναμη, ούτε τα μέσα για ν' άμυνθ' και να προστατεύσει τον εαυτό της. 'Η γυναίκα του, όμως, δεν συμμεριζόταν τη γνώμη του. Γι' αυτήν, η κόρη τους ήταν κιόλας μεγάλη κι' έπρεπε να της δώσουν κάποια ελευθερία.

— Ο κύριος Μαρέλης δεν είχε τη διάθεση να ξαναρχίσει τη συζήτηση πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

— Δεν νομίζω πως μπορεί να πρόκειται για τίποτε το σοβαρό, είπε. Κανένα παιδιάστικο αίσθηματάκι...

— 'Εγώ, όμως, ανησυχώ.

— Προσπάθησε πάντως να κουδεντιάσεις με την κόρη μας, συνέχισε ο άντρας της.

— 'Η 'Αννα έχει άγνη ψυχή και δεν θα μπορέσει να σου κρύψη τίποτε... Ο' αποφύγε, όμως, να της μιλήσεις σκληρά. Δεν είναι σωστό να της βίξεις τον εγωισμό είναι σωστό να της βίξεις τον εγωισμό στα της. Οι γονείς πρέπει να μιλάνε πάντα στα κορίτσια τους για τον έρωτα σαν για τον

μπαμπούλα, για να μπορέσουν να τους αποβούν τα μάτια και να τα συγκρατήσουν. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, πως δεν πρέπει να τα καταλαβαίνουν... Μία μέρα, γρήγορα ή αργά, αυτός ο μπαμπούλας θα μπη στην καρδιά τους. 'Αν αυτό έγινε στην κόρη μας, πρέπει να φροντίσουμε να το μάθουμε, για να της φερθούμε ανάλογα... Σε παρακαλώ, λοιπόν, να δείξεις τάκτ και να της μιλήσεις με καλωσύνη, αν και είμαι βέβαιος πως δεν πρόκειται για τίποτε το σοβαρό.

— 'Η κυρία Μαρέλη είχε τη γνώμη, αντίθετα, πως το πράγμα ήταν σοβαρό, 'αλλ' απόφυγε να το πη στον άντρα της για να μην τον τρομάξει.

— Στ' αλήθεια, η 'Αννα δεν ήταν πιά όπως άλλοτε. Είχε αδυνατίσει πολύ τις τελευταίες ημέρες και το ήρεμο πρόσωπό της είχε πάρει μία τραγική έκφραση, που φαινόταν πολύ παράξενη στη μητέρα της. Την ανησυχούσε επίσης το ότι η κόρη της αρνιόταν επίμονα να βγη έξω και πήγαινε με δυσφορία ακόμη και στα μαθήματά της.

— 'Αλλοτε — πριν από μία εβδομάδα — η κυρία Μαρέλη δεν ήξερε πως να την περιορίσει, για να μην τρέχει διαρκώς έξω και όχι λίγες φορές την είχε πιάσει με της λήψιμα για να δικαιολογήσει τις αργολογίες της. Τώρα, όμως, γινόταν το αντίθετο. 'Ενώ η μητέρα της την παρακινούσε να βγη, αυτή δεν ήθελε να πάη πουθενά.

— Το συμπέρασμα, που έδωσε η κυρία Μαρέλη, ξαναφέροντας στο μυαλό της όλα αυτά, ήταν, ότι η κόρη της είχε άλλοτε λόγους για να βγαίνει έξω κι' ότι αυτοί οι λόγοι δεν υπήρχαν πιά. 'Αν αυτός ο συλλογισμός ήταν σωστός, τα πράγματα μιλούσαν μόνα τους. 'Η 'Αννα είχε κάποια ερωτική περιπέτεια και άγνωστο για ποιά αιτία, είχε απογοητευθ' απ' αυτήν.

— Δεν νομίζω, ωστόσο, πως έπρεπε να πιέσει την κόρη της, για να της πάρη το μυστικό της. Το καλύτερο ήταν, σκέφτηκε, να την παρακολουθήσει με μεγαλύτερη προσοχή από πριν. 'Ετσι θα μάθαινε 'Ισως εκείνο που έπιθυμούσε, χωρίς να την στενοχωρήσει.

... ..

— 'Η 'Αννα δεν είχε ξαναϊδή τον 'Αλέκο έπειτα από την τελευταία — τη δραματική — συνάντησή τους στο μπάρ της οδού Βουκουρεστίου. Είχε δεχτεί μόνο την επίσκεψη της Νίνας, που της είχε επαναλάβει τις υποσχέσεις του.

— Κάμε μερικές ημέρες ύπομονη κι' όλα θα τελειώσουν, της είχε πη η Νίνα. 'Εκείνο που ζητάει ο 'Αλέκος, είναι να βρη την κατάλληλη ευκαιρία για να μιλήσει στους γονείς του... Δεν πρέπει να τον αδικής. 'Ενας γάμος δεν γίνεται εύκολα.

— 'Η 'Αννα την είχε ακούσει αδιάφορα. Ούτε τα λόγια της φίλης της, ούτε οι υποσχέσεις του 'Αλέκου την είχαν συγκινήσει. 'Όσο κι' αν έψαχνε μέσα στην ψυχή της, δεν εύρισκε παρά μόνον συντριμμία. Το είδύλλιό της με τον 'Αλέκο είχε τερματισθ' από το βράδυ εκείνο που είχαν συναντηθ' στο μπάρ. Τα λόγια του, τα μυχρά και σκληρά λόγια του, είχαν γκρεμίσει το υπέροχο όνειρό της. Όλα τα άλλα δεν είχαν σημασία.

— Από τα λόγια της Νίνας είχε συγκρατήσει μόνο μία φράσι: «Δεν πρέπει ν' απογοητεύσεις για το χατήρι του παιδιού που έχεις μέσα στην κοιλιά σου. 'Εχεις κιόλας υποχρεώσεις απέναντί του...».

— Ναι, είχε υποχρεώσεις απέναντί του παιδιού αυτού, που θάφερνε σε λίγο στον κόσμο. Γι' αυτό θα όπνεμε τα πάντα και, στην ανάγκη, θα θυσιάζοταν.

— Αέφθη, με την καρδιά βαρειά από λύπη κι' ένα σαρβό βασιανιστικές σκέψεις στο μυαλό, είχε βγη εκείνο το απόγεμα, για να πάη στο μάθημα των αγγλικών. Ήταν ανάγκη να το κόμη για να μην υποπτευθ' η μητέρα της τίποτε.

— Οι δυο ώρες που κράτησε το μάθημα, ήταν για την 'Αννα μαρτυρικές. Ξεχνιόταν κάθε τόσο και της χρειάζονταν υπερανθρώπινα προσπάθειες για να ξαναφέρη το μυαλό της στη θέση του και να μην προκαλέση την προσοχή του καθηγητού και των συμμαθητριών της.

— 'Αλλ' αυτές οι προσπάθειες την κουράζαν κι' όταν τελειώσε το μάθημα, βγήκε τσακισμένη από την αίθουσα. Κατέβηκε με κόπο τις σκάλες και, μόνο όταν βρέθηκε έξω, αισθανθηκε κάποια ανακούφιση, γιατί θα μπορούσε τώρα ν' αφήσει ελεύθερες τις σκέψεις της να σφυροκοπούν το μυαλό της και την αγωνία να πλημμυρίσει και πάλι την ψυχή της.

— 'Αρχισε να προχωρή αργά στο δρόμο. Κρατούσε σκυμμένο το κεφάλι της και τα βήματά της ήταν αδέβια. Θάλεγε πως ήταν ένα αυτόματο, που είχε πάθει κάποια βλάβη, η που είχε βγη ελαττωματικό από τα χέρια του κατασκευαστού του.

— 'Ακουσε, ξαφνικά, κάποια γνώριμη φωνή:

— 'Αννα!

— Σήκωσε το κεφάλι της. Μπροστά της στεκόταν ο Νίκος Ζώης. Είχε απλώσει τα χέρια του για να πιάση τα δικά της χέρια χαμογελούς...

— Τό ψέμμα

— 'Ο Νίκος Ζώης δεν είχε λάβει το γράμμα που του είχε γράψει η 'Αννα. Για τον απλοϊκό λόγο πως δεν του το είχε στείλει. 'Αλλ' είχε καταλάβει η τουλάχιστον εξήγησε με τη δική του σκέψη τη σιωπή της αγαπημένης του. Και δεν την είχε ενοχλήσει. 'Από ευγένεια πιά πολύ. 'Ισως κι' από περηφάνεια.

— Ήταν τσάη η λύπη του, πού, για αρκετές ημέρες, δεν μπορούσε να σκεφθ' τίποτε. Το απόφευγε, άλλωστε. 'Ο σπαργμός που ένοιωθε μέσα στην ψυχή του, τον απορροφούσε ολοκληρωτικά. 'Ετίμονα, τυραννικά, μία μοναδική σκέψη στριφογύριζε μέσα στο μυαλό του: «Έχασα την 'Αννα». Αυτό μόνον ήξερε, αυτό μόνον ήθελε να ξέρη.

— 'Αλλ' όταν πέρασε αυτή η πρώτη κρίσις, ένα σαρβό ερωτησίων άρχισαν να πολλαπλασιάζονται στο μυαλό του. 'Εφταιγε ο 'Ιδιος, άραγε γιατί είχε χάσει την 'Αννα; 'Η η ευθύνη για το χωρισμό τους βάραινε αυτήν και μόνο; Καί τι τάχα να είχε μεσολαβήσει; 'Υπήρχε κάποιος άλλος που του είχε κλέψει την καρδιά της; Και ποιος;

— Έπειτα η μεγάλη ερώτησι πρόβαλλε μέσα στη σκέψη του. Είχε χάσει οριστικά την 'Αννα; Δεν έπρεπε άραγε να ελπίζει; Το είδύλλιό τους ήταν άδύνατο να ξαναρχίσει;

— Δεν κατάφερνε ν' απαντήσει σ' όλες αυτές τις ερωτήσεις. 'Υπήρχε, όμως, κάτι που το ώμολογούσε πρόθυμα στον εαυτό του. 'Αν είχε χάσει την 'Αννα, δεν ήταν ανεύθυνος γι' αυτό. Γιατί την άφνε πάντα σε μία θανάσιμη αδεβαιότητα. 'Απορροφημέ-

νος από τα ιδανικά του, σεχνούσε την πραγματικότητα ή την παρανοήριζε. 'Ο χρόνος ήταν γι' αυτόν κάτι το ενιαίο και το αδιαιρέτο. Τον έβλεπε σαν σύνολο, 'αλλ' οι στιγμές του του ξεφεύγαν. Κι' όμως τη ζωή την έβιαναν αυτές ακριβώς οι στιγμές. Νά γιατί η αγαπημένη του δεν μπορούσε να τον παρακολουθήσει στα όνειρα του και να γιατί της ήταν άδύνατο να βοηθήσει κοντά του την ψυχική ηρεμία που της χρειαζόταν.

— 'Ετσι άρχισε σιγά-σιγά να προσγειώνεται. 'Η προσγειώσι του γινόταν με άργα ρυθμό, 'αλλ' ήταν σίγουρη. Καταλάβαινε τώρα πως έπρεπε να παραμερίσει κάπως τα ιδανικά του. Δεν ήταν μόνον επιστήμων, 'αλλά κι' επαγγελματίας. 'Επρεπε να ζήσει από την επιστήμη του και για να το καταφέρει, του χρειαζόταν να κόμη πολλές παραχωρήσεις.

— Αυτές τις παραχωρήσεις τις αντιμετώπιζε τώρα με θάρρος, με το θάρρος του ανθρώπου που είναι αποφασισμένος να μην ξεφύγει από τη βασική γραμμή που χαραξε στη ζωή του.

— Το πρώτο του βήμα προς αυτή την καινούργια κατεύθυνση, ήταν ότι δεχτηκε να συνεργασθ' μ' έναν συναδέλφου του, που είχε δικό του ιατρείο και που του το είχε προτείνει και πολλές άλλες φορές στο παρελθόν.

— Οι όροι αυτής της συνεργασίας ήταν αρκετά ικανοποιητικοί κι' ο Νίκος Ζώης έδε για πρώτη φορά πως η επιστήμη του μπορούσε να του εξασφαλίσει μία αειτή ζωή, πράγμα που δεν ήθελε να το σκεφθ' ως τότε.

— Ταυτόχρονα σχεδόν, ανέθηκε ένα μεγάλο σκαλοπάτι στην κλινική όπου εργαζόταν. Πήρε τον τίτλο του επιμελητού και μαζί μ' αυτόν τη διεύθυνση ενός τμήματος. Οι ευθύνες του έγιναν τώρα μεγαλύτερες, 'αλλά δεν ήταν πιά υποχρεωμένος όπως πριν να ξεμεροδραδιάζεται πάνω στο προσκέφαλο των ασθενών. Είχε άλλους γιατρούς στη διάθεσί του και τού ήταν αρκετό ν' άφιερωνή ώρισμένες μόνον ώρες την ημέρα για να εκτελή την εργασία του.

— 'Ετσι η ζωή του μεταμορφώθηκε ολοκληρωτικά. Καί το κυριότερο ήταν πως μπορούσε τώρα ν' αποβλέπη μ' εμπιστοσύνη στο μέλλον. 'ΕΤι χαρά για την 'Αννα, σκέφτηκε, όταν μάθ' πως δεν είμαι πιά το γιατρούδακι με τις εφτακόσιες δραχμές το μήνα και πως έχω κι' εγώ ένα θώκο μέσα στον επαγγελματικό μου κύκλο.

— 'Αλλ' η 'Αννα ήταν, άραγε, ακόμη δική του; Μπορούσε να το ελπίζει; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΠΟΛΗΛΑΤΟ ΜΕ ΑΝΕΞΕΙΣ
Μία γερμανική βιομηχανία ποδηλάτων συνιεύει τώρα τα προϊόντα της μ' ένα πλαίσιο, που εφαρμόζει πάνω στο ποδήλατο και το μεταβάλλει μέσα σε λίγες στιγμές σ' ένα ανατομικό «αντανατομικό» πάνω στο οποίο ξεκουράζεται ο ποδηλάτης ύστερα από μια κουραστική κούρσα. 'Ο νεωτερισμός αυτός άρττει ιδιαίτερες στίες γυναίκες.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΠΩΛΗΤΡΙΑ
Πρό ημερών δόθηκε στους Άγγλους η ευκαιρία ν' αγοράσουν κάτι από τα χέρια των μελών της βασιλικής οικογένειας. 'Η βασίλισσα Έλισάβετ, η βασίλισσα και ο σύζυγός της, η πριγκίπισσα Μαργαρίτα, ο δαδός Κάρλος και η μικρή πριγκίπισσα 'Αννα ήταν οι μοναδικοί πωλητές με μία φιλανθρωπική άποψη, οι εισπραξιές της οποίας διετεθήσαν για την οικοδόμησι της βασιλικής εκκλησίας του Γκράβι. 'Επρεπε να συγκεντρωθ' το ποσόν των 1.500 λιρών, 'αλλά οι εισπραξιές ανήλθαν στο διπλάσιο. Στις φωτογραφία άνωτέρω η βασίλισσα σε μία στιγμή που σπάζει να την βοηθήσει κάποιος και δεξιά ο δαδός, ο οποίος με το πιο σοβαρό ύφος του κόσμου, πουλάει σκολάρες και κάρτ-ποστάλ!

—Μά φύγουμε μαζί.
—Η Μαίρη με πήρε ιδιαιτέρως.
—Καθώς θα περνούσε από το τέρμα, παραγγέλλει κρέας, αυγά, τυριά και ψωμί υπόλοιπο. Έτσι τα παιδιά θα θέλουνε τέσσερα καρβέλια την ημέρα.

Φύγαμε με τον ξάδερφο. Στο χασάπη, δεν μ' άφησε να διαλέξω.
—Άσε να κανονίσω εγώ το κρέας, που ξέρω, είπε.

Κύτταξε τα κρέατα σαν ειδικός και ξεχώρισε τα κομμάτια που νόμιζε καλά:

—Εδώ κόψε... Βάλε και μιά ό-κά κυμά για κεφτεδες.

Η χειρονομία του με συγκίνησε. Γιατί περίμενα τη συνέχεια. Δηλαδή να βάλει το χέρι στην τσέπη. Άλλα δεν τόσαλε.

—Μά τα γράφουμε; ρωτάει ο χασάπης.

—Μά τα γράφεις, κύρ-θανάση. Και στείλ' τα σπίτι.

Με τον ίδιο τρόπο παραγγέλλαμε και άλλα. Έπειτα μπήκαμε στο λεωφορείο. Καθήσαμε πλάι. Όταν ήρθε ο εισπράκτορας, ο 'Αντώνης κράτησε άμνηση στασι. Πληρώσα ε-γώ τα εισιτήρια. Και καθώς πη-γαίναμε, μου λέει:

—Μεγάλος μπελός η οικογένεια. Γυναίκες και παιδιά στην έξοχή τους κι' εμείς σκοτωνόμαστε στη δουλειά για να μην τους λείψη τί-ποτα.

*
—Ανεβήκαμε το μεσημέρι, φάνα-με, κοιμηθήκαμε, ξαναφάγαμε το βράδυ.

—Άσε τα ψάνια να τα κανονί-ζω εγώ, μου λέει ο 'Αντώνης, λί-γο πριν πάμε για ύπνο. Έσύ δεν ξέρεις να ψωνίζεις.

Κι' εργόνουσαν στο σπίτι τα κρέατα, τα ψάρια, τα αυγά, τα βούτυρα, τα τυριά, οι πατάτες και τ' άλλα πρόφια, μέχρι μπύρες. Ο 'Αντώνης έφευγε λίγο πιο να-ρίς από μένα το πρωί, τελείωνε τις παραγγελίες και με περίμενε στο τέρμα για να κατέβουμε μαζί. Εύ-χαριστήθηκα που γλύτωσα από το βάσανο των ψωνίων κι' άκουσα πιο πολύ γιατί πίστευα πως ο 'Αντώ-νης, για να πη αούτη τη μεγάλη κουβέντα εσσε τα ψάνια να τα κα-νονίζω εγώ, θα είχε το λόγο του.

Λιγάκι άπιδανο βέβαια, αλλά το φιλότιμο δεν χάθηκε εντελώς από τους ανθρώπους και πρό πάντως από το σόι μου. Θα τα πληρώνω εκείνος, θα σκέφτηκε: «Οι άνθρω-ποι μου έχουν δώσει το μισό σπι-τι, άς ψωνίζω εγώ, τουλάχιστο». Και το πίστευα, γιατί ο 'Αντώνης τα οικονομώγαε καλά. Το Σαββα-τόβραδο όμως, όταν πέρασα μο-νάχος από το χασάπη για να έ-δω για κανένα παιδάκι που μ' έ-διεφερε ιδιαιτέρως, μου ήρθε κα-τακέφαλα το νέο:

—Έχουμε και το λογαριασμό της βδομάδας, κύριε Κωστάκη.
—Άκουσα ένα ποσόν, που μούφε-ρε χαλάβα.

—Μά δεν τα πληρώνει ο ξάδε-ρφός μου;

—Όχι. Διαλέγει και λέει να τα γράφουμε στο λογαριασμό σας. Άλλα εδώ που τα λέμε, κύριε Κωστάκη, τον χαιράμαι τον κύρ 'Αντώνη. Ξέρει και ψωνίζει!

Τα ίδια και στο μπακάλικο, στο μανάβικο, στο φούρνο. Ξεπενταριά-στηκα. Και κατόπιν, στο τραπέζι, κύταλα τον 'Αντώνη που κατέβα-ζε τις μπουκιές τόσο απλά, τόσο φυσικά, τόσο λεβέντικα κι' έλεγε:

—Λοκούκι είναι το άτιμο. Θα ξάδερφε, και πές μου αν έχης ξα-ναφάει τέτοιο άρντακι!

Πού να μου πιά μουκιά κάτω. Μετά το γεύμα, κάλεσα τη Μαίρη σε οικογενειακό συμβούλιο. Αυτό κι' αυτό. Έφριξε.

—Και τί θα κάνουμε τώρα; με ρώτησε.

—Θά φύγουμε. Δεν βλέπω άλλη σωτηρία. Θά φύγουμε και θα τους αφήσουμε εδώ.

—Απάνω που έρχισε να τρώη ο Μπαμπής;

—Αυτά μου πολύ, αλλά δεν γί-νεται άλλοιώς. Γιατί, αν μείνουμε εδώ, πολύ γρήγορα δεν θα η τι να τρώη.

—Εγώ λέω να τους πής με τρο-πο να φύγουν.

—Δεν γίνεται. Θές ναχουμε συ-γενικές παρεξηγήσεις; Θα τους ά-φήσουμε εδώ κι' άμα φύγουν, θα ξαναέρθουνε.

—Έστω, είπε η Μαίρη. Πές τους έτσι και μπορεί να φύγουν κι' αυτό μαζί μας.

—Αποκλείεται!

*

Τους ανακοίνωσα την απόφασί μας το πρωί:

—Αντώνη έμεις φύγουμε σή-μερα.

—Γιατί;

—Υπάρχει σοβαρός λόγος που πρέπει να κατέβουμε στην 'Αθήνα για λίγον καιρό.

Ο 'Αντώνης με κύτταξε φιλό-ποπτα:

—Ξάδερφε, δεν μου λές την ά-λήθεια. Κάτι άλλο είναι στη μέση.

—Μά τώρα αν ήταν άλλο, δεν θα στέλεγα;

—Τέλος πάντων. Έμεις θά μει-νουμε κάμποσο ακόμα, μιά που εί-ναι πληρωμένο το νοίκι. Άλλα μάς κακοφαίνεται που φεύγετε. Σας είχαμε συνηθίσει. Τα πράγματα, βέβαια, θά μείνουνε.

—Αί, βέβαια.

Στενοχωρήθηκε κι' η Μερόπη που τους άφηναμε. Φορτώσαμε λί-γα πραγμάτια σ' ένα ταξί και τους άποχαιρήσαμε.

—Γιατί φύγαμε μπαμπά; ρώτη-σε ο Μπαμπής.

—Γιατί ήρθαν τ' άγρια να διώ-ξουν τα ήμερα, παιδί μου, άπάν-τησε η μαμά του.

Στο τέρμα κάναμε στάσι. Έ-κει έπήρα γραμμή όλα τα μπαγα-ζιά κι' έδωσα εντολή:

—Από σήμερα, για ό,τι ψωνί-ζει ο κύριος 'Αντώνης, δεν έχω καμιά εύθυνη. Ό,τι παίρνει θά τα πληρώνη.

*

Και νόμισατε πάλι στην 'Αθήνα, στο ζεστό μας σπιτάκι. Κάθε τρεις τέσσερες μέρες έπαιρνα τον 'Αν-τώνη στο τηλέφωνο, μήπως κι' ά-κούσω το εύχριστο νέο ότι θά-φευγαν κι' εκείνοι.

—Πώς τα πάτε άπάνω, 'Αντώνη;
—Πολύ καλά, αλλά μάς λείπειτε. Νά μάς έρθητε καμιά Κυριακή.

Κι' εγώ δεν ξέρω πως κρατιό-μουν και δεν τον έστελνα στο διάβολο. Δύο ολόκληρες βδομάδες και το εύχριστο νέο δεν έρχόταν.

—Νά πληρώσουμε τριάντα λι-ρες για έξοχη και να περάσουμε το καλοκαίρι στην 'Αθήνα, έλεγε νευριασμένη η Μαίρη. Αυτό δεν ξα-νάνηνε!

—Θάξη ξαναγίνει Μαίρη, άλλα δεν το ξέρουμε.

Και μιά Δευτέρα έρχεται στο γραφείο μου ο Νίκος, ένας άλ-λος ξάδερφος, άλλα από τους κα-λούς.

—Έχτες ήρθαμε άπάνω, μου λέ-ει, στο έξοχικό σου σπίτι.

—Μπιά; Πώς ήταν αυτό;

—Μας κάλεσε ο 'Αντώνης.

—Αί Προκαλεί κι' όλας. Σας είπε πως φύγαμε;

—Ναι.

Και ο Νίκος γέλασε.

—Γιατί γέλας;

—Ο 'Αντώνης έχει μεγάλα πα-ράπονα μαζί σου.

—Σωωωωωωω!

—Θά σοι τά πώ τί μου είπε, άλ-λά θά μείνη μεταξύ μας. Λοιπόν ο 'Αντώνης σε είπε γαϊδαρό!

—Εμένα;

—Εσένα. Έπίτηδες, λέει, ση-κάθηκες κι' έφυγες, για να μην τους κάνης το τραπέζι. Λες και θά τρώγαμε; — Λέει — μ' ένα πιάτο φαί που τρώγαμε. Τέτοια γαϊδου-ριά — λέει — δεν την περίμενε από σένα... Σε παρακαλώ, άμα τον δής, μην του πής τίποτα γι' αυτό. Άν και θά σοι τά πη ο ίδιος. Περιμένει λέει, να λήξη η σα-ζόν, για να σοι τά ψάλλη όπως ξέρεi εκείνος.

Κι' εγώ περιμένα να λήξη η σαζόν. Για να τον κλωνίσω—μιά που είχα τέτοιο γαϊδουρί.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

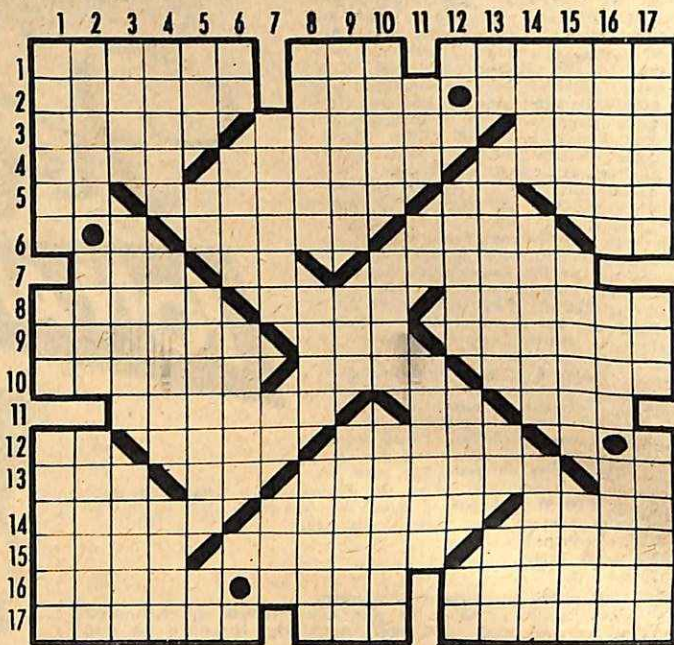
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 553

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Θεός αλλά και πλανήτης.— Μπαμπας που κοντεύει να μιάς εγκαταλείψη.—Λαχνός.
- ... Τσιμάνοβα: στάρ και χορεύτρια.— Δεν παρουσιάζουν καμπύλες.— Έρμηώνι τους δρόμους.
- Θεά της μυθολογίας μας.— Συνοδεύει τον φάδο.— Περίφημη τσίρκο.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Το εμπόρευμα πολλών πλα-νοδίων μικροπωλητών.— Λέ-ζις από το λεξιλόγιο των μωρών.— Όσπριο.
- Άχρηστο ύφασμα.— Υπέρ το δέον.— Μόσχος.
- Το μικρό όνομα άνωτάτου 'Αμερικανού αξιωματικού.— 'Απάττο.— Καθαρίζει.
- Ένα από τα κράτη της Βρε-τανικής Νοτιοαφρικανικής

- Ηρωίς του 'Ιφεν.— Έχα-σε τον πατέρα του.— Το πολύ ζαλίζει.
- Νημάτιον.— Πάλινο δοχείο των αρχαίων.— Νότα.— Ο Νικόλαος στην 'Αμερική.
- Έθνικός ευεργέτης.— Σύ-ζυγος του 'Αβραάμ.— Νότα.
- Το μικρό όνομα γοήσας του Χόλλυγουντ.— Δική σου. Μονάδες του στρατού.
- Δεν χόρεψαν το χορό του 'Ηρα.— Ζεσταίνει τις γρη-ούλες.— Χωρίς μεγάλη προ-σέθεια (έπιρρ.).
- Τμήμα πολυκατοικίας.— Γυιός του Νάε.— 'Απαραίτητο σ' ένα υποζύγιο.
- Έπίρρημα που δεν συμβα-δίζει με τους νόμους.— Χώ-ρα της Δ. 'Ασίας.— Ό μετα-ξύ του εικονοστασιού και του άμωβνος χώρος των βυ-ζαντινών ναών.
- Έχουν τους νόμους με το μέρος τους.— Νότα.— Ναυ-τικός όμιλος Σόμου.
- Καλύπτουν το ήμισυ της λί-μνης Τσάδ.— Λεπτό κόσκι-νο.— Τέτοια είναι τα άρ-νακια.
- Άφρικανός φύλαρχος.— Άρ-θρο.— Ένέχυρον.— Συνε-κόμενα στο αλφάβητο.
- Άνέξοδη εξασφάλις δια-φώνων μικροπραγμάτων.— Εύρύχωρος.— Βιολικό βουνό.
- Έπενδύτης των χωρικών.— Βασιλεύς της αρχαίας Αι-γύπτου.— Δεν είναι παρελ-θόν ούτε μέλλον.
- Τόπος εργασίας για τους χωρικούς.— Άντωννμία ά-νοφορική.— Θα βρήςτε πολ-λά στις άκροποταμίες (ένι-κός).
- Σπόρος που χρησιμοποιεί-ται στη φαρμακευτική.— Πρά-βεσις.— Έξωτικό φρούτο.

- Ένώσεως.— Άψογος.— Έ-κει έκανε ο Χριστός το πρώ-το του θαύμα.
- Υπάρχουν άφθονα στην 'Ελ-λάδα.— Προτρέπει.— Άνε-πίληπτα.— Άνεστραμμένο σύμφωνο.
- Κιττική άντανννμία.— Όνο-μα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτίας.— Νηοτικά.
- Σκλήρως, τραχύς.— Αρχή όρκου.— Άγοπή σέ ζένη γλώσσα.
- Λέγεται ότι αυτό είναι τά πιο επικίνδυνα... ποτάμια.— 'Ηπειρος.— Άναντινή.
- Σοδεύει άουλλόγιστο.— 'Η-ρωίς του Σαίξπηρ.— Χωρίς καμιά χρονική μεσολάβησι (ούδ.).
- Έδωσε το όνομά του σ' έ-ναν πολιτισμό.— Κοντά.— Έορτάζει στις 25 Νοεμ-βρίου.
- ... θράνς: άεροπορική έ-ταιρεία.— Άγγλος ευγγρα-φεύς.— Προστατεύει τον στραπώτη.
- Ιερεύς του θιδέτ.— Μα-κράν.— 21.
- Δύο συνεχόμενα σύμφωνα του αλφάβητου.— Πρωτεύ-ουσα χώρας της Ν. 'Αμερι-κής.— Άνεστραμμένο άρ-θρο.— Θεός των αρχαίων.
- Ένα από τα οπλάνα μας.— Άπασχολεί την Άντολή ό-σο και την άύσι.— Μέρη του πλοίου.
- ... Ρουδ: στάρ του Χόλλυ-γουντ.— Μαλακός.— Όρε-πεδίο της 'Ασίας.
- Αίσθησις.— Χρονικό διάστη-μα (πληθ.).— Οι κακοποιοί έχουν πολλά (ένικός).
- Τά φορούν οι μουσουλμάνοι.— Ναυτικό παράγγελμα.— Ά-νεβάζει την τιμή.

- ΠΑΝ. ΠΟΡΤΟΥΡΑΣ
- Η λύσις του 552
- στη σελ. 82

Βειζαδεϊκά

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

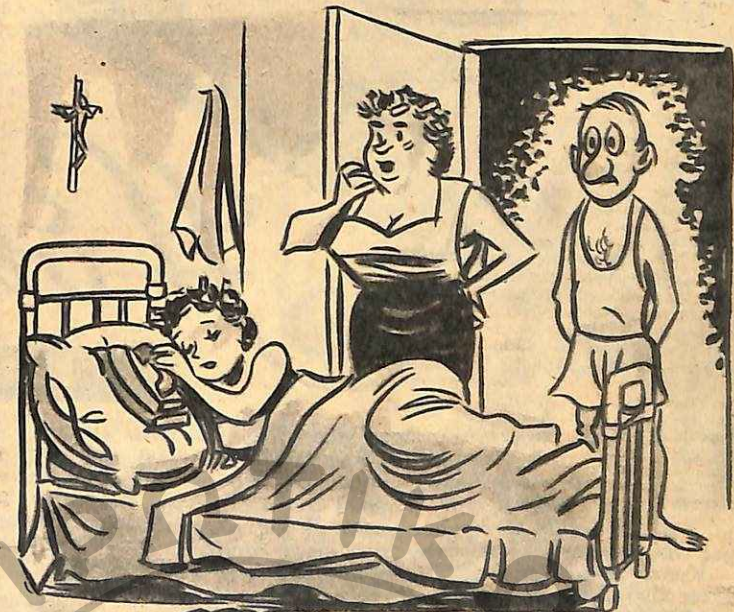
—Και μόλις άκούσουμε νάρχεται η γυναίκα μου, Μαρία, θά κάνω πως σέ... σιδερώνω!...

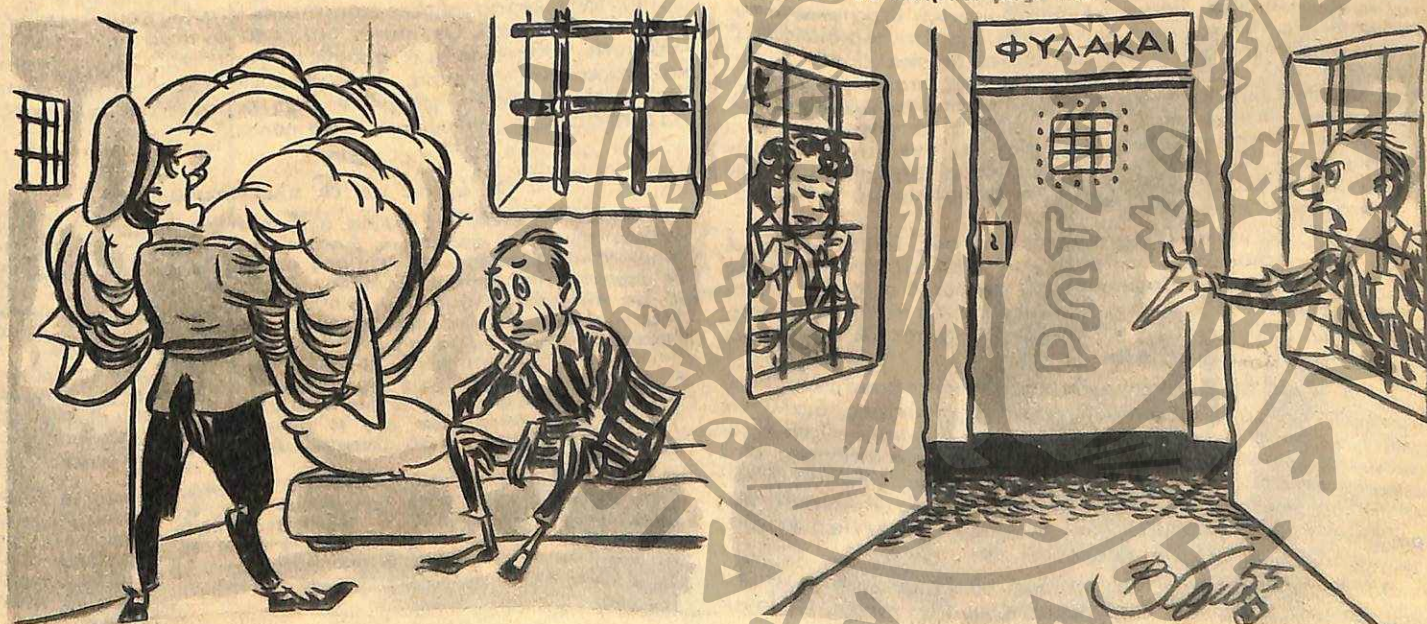
—Λέγε, κανάγια, που ήσουν χτές το βράδυ και μούρδες στις τρείς!...

Ο φόβος φυλάει τά... έρημα!...

—'Α! γι' αυτό χάνεται κάθε βράδυ το ηλεκτρικό σίδερό! Το παίρνει μαζί της!...

—Βειζαδέ, είπε ο κύριος αρχιψυλάξ πως από δω και μπρός εσύ θά σιδερώνης τις μπουγάδες της φυλακής!

ΒΕΙΖΑΔΕΣ: Μην στενοχωριέσαι, Άντιγόνη μου. Όταν βγούμε, θ' άνεϊξουμε ένα σιδερωτήριο και θά κάνουμε χρυσές δουλειές!

Μην χρησιμοποιείτε πομμάδες που έχουν στη βάση τους συνθετικές οιστρογόνες ορμόνες.

ρές διαλύσεις σουμπλιμέ ή όξυζενέ, μπορούν να προκαλέσουν χημικές δερματίτιδες και να αλλοιώσουν το χρωματισμό όχι μόνο των τριχών αλλά και του δέρματος.

Οι ελαφρές διαλύσεις όξυζενέ δεν βλάπτουν.

3) Μην χρησιμοποιήτε σε καμιά περίπτωση, ξυράφι. Γιατί το ελαφρό χνούδι, που σκεπάζει το σώμα σας είναι δυνατόν να μεταβληθεί σε πυκνό και σκληρό τρίχωμα, από το οποίο πολύ δύσκολα θα απαλλαγείτε, κι' αν ακόμη καταφύγετε στα γνωστά ηλεκτρικά μέσα.

4) Δερματίτιδες είναι δυνατόν να προκληθούν επίσης και από την εφαρμογή των ακτίνων Χ. Οι δερματίτιδες αυτές είναι γνωστές ως ραδιοδερμίτιδες.

Ένα άλλο μειονέκτημα των ακτίνων Χ, είναι, ότι δημιουργούν εγκαύματα, που μπορούν να εξελιχθούν, πολλά χρόνια μετά τη θεραπεία, σε καρκίνο.

5) Μην κάνετε τοπικά επιθέματα με πομμάδες, που έχουν στη βάση τους συνθετικές οιστρογόνες ορμόνες. Εκτός από την τοπική ερεθιστική επίδρασή τους, τα παρασκευάσματα αυτά, που απορροφώνται εύκολα από το δέρμα, μπορούν να προκαλέσουν σοβαρότατες διαταραχές των ενδοκρινών αδένων.

6) Αν έχετε τρίχες στο πρόσωπο, θα αποφύγετε τα μασάζ σ' αυτή την περιοχή. Γιατί τα μασάζ διεγείρουν τα νευρίδια που τροφοδοτούν τις ρίζες των τριχών και το αποτέλεσμα είναι τότε αντίθετο από εκείνο που επιδιώκετε.

7) Μην χρησιμοποιήτε σε καμιά περίπτωση ορμόνες αρρενωγίας ή αλφισμολόγους. Γιατί τα μασάζ διεγείρουν τα νευρίδια που τροφοδοτούν τις ρίζες των τριχών και το αποτέλεσμα είναι τότε αντίθετο από εκείνο που επιδιώκετε.

Με μεγάλη προσοχή πρέπει να χρησιμοποιούνται επίσης

Κατακλίνετε την ομορφιά σας

Η υπερτρίχωση

ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΦΙΛΩΤΙΚΑ

Ενώ στον άνδρα η υπερτρίχωση δεν αποτελεί μειονέκτημα, στη γυναίκα ισοδυναμεί με αληθινή κατάρρα. Όλο το κακό, όμως, οφείλεται στο ότι παραγνωρίζουμε συνήθως την αληθινή αιτία που την προκαλεί κι' ότι αρχίζουμε ν' ασχολούμεθα με τις πλεονάζουσες τρίχες του σώματός μας όταν πιά είναι αργά.

Κατά γενικό κανόνα, η υπερτρίχωση στη γυναίκα, ιδίως όταν είναι γενική σ' όλο της το σώμα, οφείλεται στην παρυσία μέσα στον οργανισμό μίας πλεονάζουσας ποσότητας αρσενικών ορμονών. Για την υπερπαραγωγή αυτή αρσενικών ορμονών είναι υπεύθυνοι κυρίως οι επινεφρίδιοι αδένες.

Στην περίπτωση αυτή η υπερτρίχωση εμφανίζεται κατά την εφηβική ηλικία. Η κατάλληλη ορμονική θεραπεία, αποκαθιστώντας την κανονική λειτουργία των επινεφριδίων, εξαφανίζει ταυτόχρονα και την αιτία που προκαλεί την υπερτρίχωση. Άλλ' αυτό δεν μπορεί να γίνει, παρά μόνον όταν εφαρμόσθι εγκαίρως η κατάλληλη θεραπευτική αγωγή.

Μπορεί, λοιπόν, να υποστηριχθεί, ότι υπεύθυνος για την υπερτρίχωση των κοριτσιών τους είναι οι μητέρες, που δεν σπεύδουν να θεραπεύσουν αυτή την ανωμαλία με τρόπο πά- γιο και οριστικό.

Στο άρθρο αυτό δεν πρόκειται να σας υποδείξουμε με ποιά μέσα μπορείτε ν' απαλλαγείτε από τις πλεονάζουσες τρίχες που έχετε στο σώμα ή στο πρόσωπό σας. Θα περιορισθούμε μόνο να σημειώσουμε μερικές επικίνδυνες πλάνες, που επικρατούν σχετικά με το ζήτημα αυτό. Οι κυριότερες απ' αυτές τις πλάνες είναι οι εξής:

1) Πολλά από τα αποφιλωτικά παρασκευάσματα, που προσφέρονται στο εμπόριο (πομμάδες, πούντρες, διαλύσεις κλπ.), έχουν στη βάση τους οξίκον θάλλιον, που είναι εξαιρετικά τοξικό και μπορεί να έχει δυσάρεστη επίδραση στα νεφρά (μεφρίτιδες) και στο νευρικό σύστημα. Αναφέρονται, εξ' άλλου, περιπτώσεις, στις οποίες η χρησιμοποίησις παρυσίων παρασκευασμάτων προκάλεσε αλωπεκία (πτώσις των τριχών) σε μεγάλη έκταση.

2) Δυσάρεστες συνέπειες μπορεί να έχουν επίσης και τα παρασκευάσματα που αποχρωματίζουν τις τρίχες. Οι ισχυ-

οί ορμόνες των επινεφριδίων και της υπόφυσεως.

8) Μην παραμελήτε σε καμιά περίπτωση την ψυχοθεραπευτική αγωγή. Οι γυναίκες που πάσχουν από υπερτρίχωση, παρουσιάζουν συχνά ένα σύμπλεγμα κατωτερότητας, που χειροτερεύει την κατάστασή τους. Η πλευρά αυτή δεν πρέπει, λοιπόν, να παραμεληθεί.

9) Δεν πρέπει να παραμελήτε επίσης το ζήτημα της διατροφής. Θα αποφύγετε τα λιπαρά φαγητά, τα καρυκεύματα και τα πολλά κρέατα. Τα χορταρικά και τα φρούτα δεν πρέπει να λείπουν ποτέ από το τραπέζι σας.

10) Η άκμη και η σημηματόρροια ευνουούν σε πολλές περιπτώσεις την υπερτρίχωση.

11) Μην κατατρέφετε το απαλό χνούδι που σκεπάζει το πρόσωπό σας. Όχι μόνον δεν είναι αντιαισθητικό, αλλά τούναντίον σας δίνει μ'α πρόσθετη γοητεία. Όπως είπαμε και παραπάνω, άλλωστε, η προσπάθειά σας ν' απαλλαγείτε απ' αυτό το χνούδι, μπορεί να έχει δυσάρεστες συνέπειες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕ: Η υγιεινή του στήθους.

ΟΟ

Η ώραία με το άλεξιπτωτο

Ηλικίας 24 ετών, η Γαλλίδα άλεξιπτωτίστρια Κολέτ Ντυβάλ, κατέχει σήμερα το παγκόσμιο γυναικείο ρεκόρ καθυστέρησης στο άνοιγμα του άλεξιπτώτου. Επίσης κατέχει το ρεκόρ πηδήματος με αναπνευστική συσκευή όξυζενό. Τα κέρδισε και τα δυο μαζί μ' ένα πηδήμα της από ύψος 6.600 μέτρων, κατά το οποίο τράβηξε το σχοινί του ανοίγματος του άλεξιπτώτου της μόναχα όταν έφτασε στα 400 μέτρα πάνω απ' το έδαφος.

Πήδησε για πρώτη φορά με άλεξιπτωτο όταν ήταν 20 χρονών, κι' από τότε επιδιώκει με φανατισμό σ' αυτό το σπόρ. Συγχρόνως, κερδίζει το ψωμί της ως μανικέν σ' ένα παρισινό οικοδόμο. Κι' όσα βάζει κατά μέρος δλο το χρόνο, τα ξοδεύει απ' το Μάιο ως τον Οκτώβριο, για το έλκυστικό αλλά και πολυδάπανο σπόρ του άλεξιπτώτου.

Είναι μία από τις 1.000 περίπου άλεξιπτωτίστριες της Γαλλίας, όπου το σπόρ αυτό έχει ένθουσιώδεις θαυμασιότητες με- δλων των κοινωνικών τάξεων. Μόνο στη Ρωσία παρουσιάζει με- γάλυτερη διάδοσις το σπόρ του άλεξιπτώτου, Ρωσικό άλλωστε εί- ναι και το παγκόσμιο ρεκόρ πηδήματος από ύψος 9.750 μέτρων. Το μεγάλο όνειρο της Κολέτ είναι να κατορθώσει κάποτε να το κα- ταρρίνη.

Χαρές της θάλασσας

Ολόγυρα τον τόπο μας ή θάλασσα τον βρέχει κι' ίσως γι' αυτό φωνάζουμε, συχνά, πολλές φορές: — "Έχει καύμους ή θάλασσα!..."

Μά έχει σ' αντιστάθμισμα και μπόλικες χαρές!

Και τί χαρές; Ανείπατες! Χαρές χωρίς προσχήματα, πρωτόκολλα και σμόκιν! Χαρές πόννε μισόγυμνες, μ'α και ξετσίπωτες, και πού δεν σε σοκάροννε, γιατί δεν είναι σόκιν!

Α' τις χαρές της θάλασσας, ποιά πρώτη να διαλέξω; Και ποιάς χαράς εγκώμιο θερώ να πρωτοπλέξω;

Αχ! Είναι τόσες οι χαρές, χαρές πολλές, λογίων-λογιών, έλκυστικές, φανταχτερές, χαρές με σόρτς ή με μαγιό, χαρές πού, αφέλεστατα και δίχως να ντραπή, απολαμβάνεις εκθαμβός σε κάθε μιά τους φάσι, χαρές πού σ' αναγκάζουνε γυδαίσι να πής: — "Μού φεύγει το καφάσι!..."

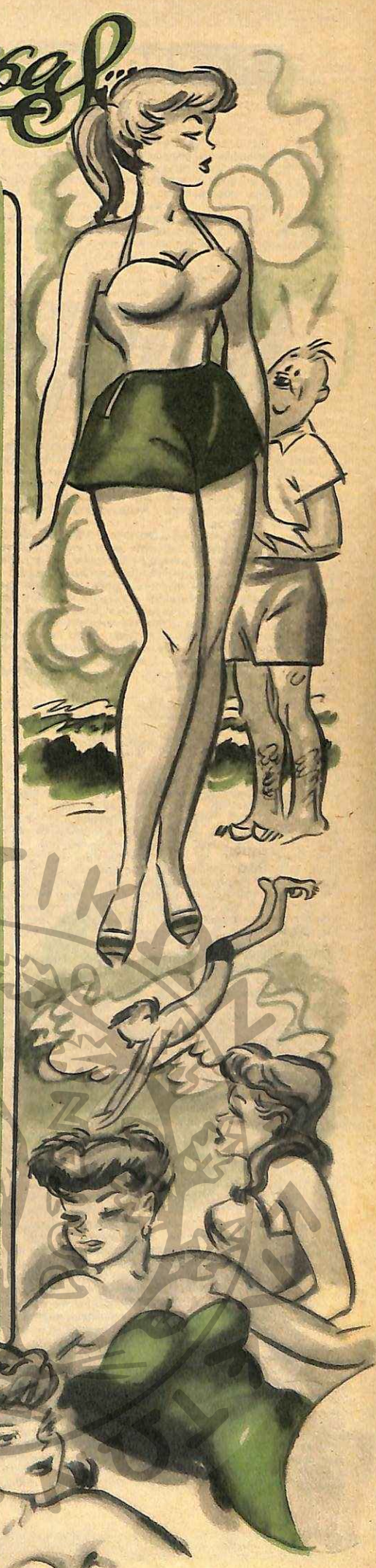
Χαρές μεγάλες, στη σειρά! Δεν είναι δα μικρή χαρά, βρε φωναρά, το να μπορής νάσαι στην πλάς όλημερίς, το πέλαγος να το κυττάς μετά θερμής λατρείας, να βλέπης τους κολυμβητάς και τας κολυμβητρίας, καί, μ' ένα «τάν ή επί τας», να δίνης μιά και να βουτᾷς! 'Αλλ' αν βουτήξης άγαρμπα και με σκοπό θρασύ, απ' τον λιμενοφύλακα μετά... βουτιάσαι σύ!

Άλλη χαρά της θάλασσας, μ'α και άθωο πάθος είναι, θαρρώ, το ψάρεμα ή μήπως κάνω λάθος; "Όταν γεράση ο άνθρωπος, δεν θέλει νταβατούρια. Κι' όταν δεν έχη... «δόλωμα» να πιάση μελανούρια, στους βράχους άποσφραγεται, μακρυνά από τις Συλφίδες, γιατί από τ' όλότελα... καλές και οι μαρίδες! Στο «πόστο» του βιδώνεται από τα ξημερώματα, μπαρμπούνια όνειρεύεται τρακόσα τόσα δόμνια, μ'α μένει με τα όνειρα και κρέμα στα δολώματα και κρέμα στα καλάμια! Κι' έμμέτρωσ άποφαινομαι, μ'α και με πιάσαν οιστροί: — "Ο έπιδέξιος ψαράς της... θάλασσας και της ξηράς, ένα πιά έπιδέξω χρειάζεται... άγκίστρι!"

Τέτοιες χαρές ή θάλασσα, βεβαίως, έχει κι' άλλες, χαρές μικρές, πού γίνονται καμιά φορά μεγάλες, γιατί πολλά είδύλλια πού άρχισαν στην άμμο, προτού να μη φθινόπωρο κατέληξαν στο γάμο! Και δεν είν' ένας, ούτε δυό, αυτοί πού παρασύρονται σε πράξεις ήλιθίας και, μόλις βγάλουν τα μαγιό, φορούν τό...γαμπριάτικο κοστούμι απ' ευθείας! Μ'α λείπουν απ' τη θάλασσα ποτέ τα...δυστυχήματα; Κι' αυτοί πού πρώτα σχίζανε τα γαλανά τα κύματα και κολυμπούσαν συνεχώς, ώραίοι και μοιραίοι, πατήρεψήμην και κολυμπούν στίς... δόσεις και στα χρέη!

«Έχει καύμους ή θάλασσα!...» Μή λέμε άρες-μάρες, άλλα κουβέντες σοδαρές: — "Η θάλασσα έχει χαρές, μ'α έχει και... τσομάρες!..."

Επιστολή της Μα. Ταββια. Επιστολή της Γ. Σουροζάβιτς.

Ο ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΜΑΛΤΑΣ

ο Ένας οὐράκιωμα του άέρα, καταβύθισαν μαζί ώς την επιφάνεια της θάλασσας. Έκει το έχθρικό του άποκρύφτηκε σ' ένα σκάφος. Ό τομάρης: "Έλληνες εξακολουθούν να το άπειροίλται μ' ένα σύννεφο από βλή- ματα, ώστόσο σώθηκαν τά πυρομαχικά του. Την έπομένη βρέθηκε το έχθρικό άπονηρωκωμένο σε μία έρημική άκτή του νησιού. Δέν είχε προλάβει να φτάσει την βάση του...

Μετά την οπληρίη αυτή άερομαχία, ο Γιάννης Πλαγιής αντιμετώπιζε ως τις εξη χιλιάδες πόδια. Φοδόναν μήπως συναντήση κ' άλλα; έθρχατο άεροπλάνου, τώρα που ήταν χωρίς πυρομαχικά. Καθώς πλησίαζε στη βάση του, τὰ πυροβόλα Μποφόρ από κάτω άρχισαν νά τόν χτυπούν. Κομπολόγαν από κόκκινες σφαίρες ανείσαναν προς τή διεύθυνσί του. Ήταν σούρουπο και δεν τόν είχαν άναγνωρίσει. Έπειδή ό ασύρματός

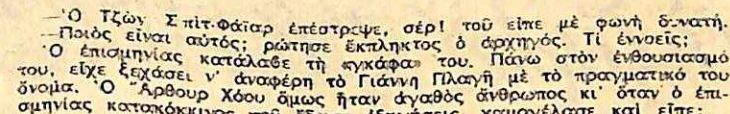
του είχε πάθει βλάβη, δεν μπορούσε να τους ειδοποιήσει ότι επέστρεφε
για να προσγειωθεί. Αναγκάστηκε λοιπόν ν' απομακρυνθεί.

για να μη φιλολογώσι». Άναρχοι, λοιπόν, με το μήκος της άκτης. Στον κάλλιστο νησιού καυχόντων ένα δελφίνιο, ολόπλοιο. Τα βουδάρδισια είχαν εναλλάξει. Ένα πελώριο μαύρο σύνθετο καπνού πασιπέρνενται προς τα δυτικά. Γρήγορα απομακρύνθηκε κι' από κεί, για να έμφορνη τα δικά τους αντίστοιχα. Γύρισε πως υπήρχε ένα γήπεδο προαγωγέως ανατολικά της παραλίας. Αποσυρσώσθη όμως γιατί δεν ήξερε αν μπορούσε να περάσει γρήγορα εκείθω. Όσοστο το είδε από ψηλά κι' έτοιμάσθηκε για καθενόλαστική κδόσθω, προτού άρχισουν κι' έδω να δύν χτυπούν τα έπιπλα πυρεδία. Τα κάταφερε μια χορά κω (άκούμπησε) το σκάφος του, στη νη. μ. μ. μ. άσπια, βοσγέρε προαγωγέω.

[illegible][illegible][illegible][illegible]

από πρώτο τρίμηνο του πολέμου, είχαν
περισσότεροι από εκατό άντρες.

Από την πρώτη στιγμή που έφτασαν εκεί οι Έλληνες δροσιστές,
φάνελασαν άμεσως υπηρεσία δράσεως. Τον Γιάννη Παλιού του δόθηκε
η καινούργια «Σπιταφίρα», που τ' ονόμαζαν «Κέντ». Σε όλο το διά-
στημα αυτό, οι δροσιστές του έθελού εξοκολοιούσαν α-
σπύτως αυτό, οι αεροπορικές επιδρομές του έθελού αεροσκάφη σκληρά,
κατάποτα. Σε μία από αυτές ο Παλιός, αφού αεροσκάφη «ΜΕ-
109», το άπνευμα της ίδιας εκείνης μερας ξανασέρθηκε άγρια κάποιο από
με άλλα δύο Στόικας, που μόλις εκείνη βομβαρδιστή άγρια κάποιο από
τα λιμένα της Μάλτας. Ο Παλιός, που την άρα εκείνη βρισκόταν
στην άγρια εκείνη μερας, άπνευμα της ίδιας εκείνης μερας ξανασέρθηκε άγρια κάποιο από
με άλλα δύο Στόικας, που μόλις εκείνη βομβαρδιστή άγρια κάποιο από
τα λιμένα της Μάλτας.

[illegible]

—Δέν έχεις άδικο νά τόν άποκαλῆς ἔτσι. Γιατί μονάχα αὐτό τό δνο-
μα ταιριάζει στόν ἥρωικό «Ἑλληνα. Πές του ὅτι ζητῶ νά παρουσιασθῇ
τό τοῦχητό μπροστά μου.»

γός σπάρθηκε από τὸ λίγο ὁ Παλαγὴς μπήκε στὸ γραφεῖο τοῦ, ὁ ἀρχηγὸς ἀποβίβασε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ τὸ ἔδωσε τὸ χέρι. Φαίνονταν ἐνδοσυασμασμένοι καὶ δὲν ἀργήσανε, πᾶναι στὴ συνομιλία τους, πᾶν τὸν ἀποκαλέσκει κ' αὐτὸς τῶν Σπῆς Φάισαρ. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ "Ἑλληνας ἀεροπόρος εἶχε χάσει τὸ πραγματικὸν τὸν ὄνομα καὶ ἡ φήμη του διετρεφε ὅλο τὸ νησί. Στις 4 Ἰανουαρίου 1942, τὸ σμήνος του ἔλαβε διαταγὴ γιὰ μιὰ ξαφρετικὰ ἐπιτεκιδυνη ἀποστολή: Τὴν πρώτη σεληνοφωτιστὴ νύχτα, ὑπὸ εὐνοϊκὰ συνθήκες, δύο ἀεροπλᾶνα θὰ ἀπεσπῶντο χωριστὰ καὶ θὰ πετοῦσαν πᾶν ἀπὸ τὴ Σικελία εἰς ὕψος τριῶν χιλιάδων μέτρων περίπου, γιὰ νὰ ρίξουν προκρύψεις εἰς μερικὲς πόλεις τοῦ νησιοῦ. Ἐπίσης ἔπρεπε νὰ κατασκοπεύουν τὸ λιμάνι τοῦ Παλέρμιου. Ἀπὸ πληροφορίες πού εἶχε λάβει τὸ 2ο Γραφεῖο τῆς Μόλτας, μαθεύτηκε ὅτι σὺν τὸ λιμάνι αὐτὸ εἶχε συγκεντρωθῇ μεγάλη ναυτικὴ δύναμις, πού θὰ πῆγαινε εἰς βοήθεια τοῦ Ρόμελ στὴ Λιβύη.

Ο κληρικός για την αποστολή έπεσε στο Γιάννη Πλαγιά και στον ύπομονο Τζακ Ρέιν, με βοήθους στον Πάνο Λούγγρη και το Σφοκλί Λέφα, για το πρώτο αεροπλάνο, και τους Γιώργο Σαχίνη και Τόμ Σμιθ, για το δεύτερο. Το απόγευμα έκαναν δοκιμαστική πτήση, ώστε να είναι έτοιμοι για τη νύχτα. Ύστερα πήγαν να μελετήσουν ένα χάρτη μεγάλου κλίμακας της Σικελίας — καρφιτσωμένο στον τοίχο της αίθουσας — όπου χρωματιστές σημαιούλες παρίσταναν τα σημεία επιθέσεως, αεροδρόμια, εθνικούς δρόμους, προχώματα κ' ένα σωρό άλλες μικρολεπτομέρειες. Ένας αξιωματικός κατόπι, τους έδωσε κάθε χρήσιμη οδηγία, για να ξέρουν τι θα κάνουν σε περίπτωση αναγκαστικής τους προσγείωσης σε εχθρικό έδαφος.

— Ἀπόψε πρέπει να είσαστε έτοιμοι, τούς εἶπε σὸ τέλος. Ὁ καιρὸς ἐλθεῖ βασιμῶσι καὶ χωρὶς σύμφωνοι.
— Ἐσπείτε τὸ χέρι τῶν δύο καταπορῶν, τούς ἀνέχθητε καλὴ τύχη καὶ χωρίσαν. Ὁ Πλάγιος καὶ εἶναι πρᾶξιζαν καὶ καταποτίουν τούς ἄνδρες τούς. Ὑστερα ἔπεισαν καὶ κοιμηθῶν λίγιο γὰρ να εἶναι ἐκούραστοι. Ἀκριβῶς μεσῶντα τὸν ἐξυπνῶν ἡλῆ καὶ ἡ νύχτα ἦταν πρᾶξιζαν περιφάνη. Τὸ φεγγερί λαμπροῦσαν τὸν ἡλῆ καὶ ἡ ἄλα γῶμα ἔπαρσαν μίαν βῆνι παραμυθένια. Καθὼς ἀπογευματίζον, ἐρωδιᾶσμένοι μὲ προκρυβείας μὲ τὸ κεφάλι παραγεμῖμένο ἡ. Ἐνα σωρὸ ἀδριγῆς, ἀισθάνονταν ἕνα εἶδος κρυφῆς ἱκανοποίησις. πῶς ἔστιν αὐ, αὐτοὺς τὸ κῆλρος.

[illegible]

Ὁ Τζῶν ἔπιτε Φάισρ, πήρε στο μικρόφωνο τὸν ὑποσημηναγὸ Ρέιν.
—Ὄκέϊ, Τζέκκι! τὸν εἶπε χαρούμενα. Εἰσαι ἔτοιμος γιὰ τὸ Παλέρμο;
—Ἡ φωνὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ ἤθε βροχήν.
—Ἐτοιμος, Τζῶν. Νομῶμαι ὅμως ὅτι ἀπογειώθηκαν καταδιωκτικά...
Πραγματικά, ἓνα λεπτό ἀνάντησας ὁ Πλανίτς εἶδε τὸν οὐρανὸν νὰ

[Faint, illegible handwriting]

A sepia-toned photograph of a large steamship at sea. In the foreground, a small rowing boat with several people is visible on the left. The steamship is a large, dark-hulled vessel with a single smokestack emitting a plume of smoke. The water is choppy, and the background shows a hazy, distant shoreline.

Μόλις έφτασαν στη Σικελία, ο Γιάννης Πλαγγής - μεταφορεμένος - έγραψε - τράβηξε για το έσωτερικό του νησιού...

vos de papa

σπεκτιόχεται, από εχθρικά αεροπλάνα. Ήταν καμιά είκοσριά ME-110, από πεταούσα με μεγάλη ταχύτητα προς τη διεύθυνση του Τάδε Ρέιν. Τα αντίαιεροπλάνα σεμάσησαν έπανάκι, από φόβο μήπως και χτυπήσουν τα δικά τους. Μονόχρωμο, γκρίζο, αεροπλάνο, έπανάκι, θύουν δεξιά κι' αριστερά. 'Ο Έλληνας αεροπόρος τράβηξε κατευθείαν πάνω τους. Βρισκότανουσάν ώς δυο μίλια προς τα δεξιά του και προχωρούσαν σέ σχηματισμούς κατά τρία και κατά τέσσερα. Τα πλησιέ-σερα ήταν Στούκας.

«Ο Γιάννης Παγιής αποφάσισε να χτυπήσει το κοντινότερο κι' Έκανε προσπάθεια για να του έπιπτε. "Άλλα" την ίδια στιγμή παρατήρησε πίσω του ένα δυσόριονα μεγάλο αριθμό από αεροπλάνα που ζυγώναν με μεγάλη ταχύτητα. Από που ξεστρώσαν πάλι αυτά; Ο Τζακ Ρέιν τον κάλεσε στο μικρόφωνο:

—Τὸ νοῦ σου, Ἕλληναί! τοῦ εἶπε. Εἴμαστε κυκλωμένοι ἀπὸ παντοῦ καὶ δὲν πρόκειται νὰ τῇ γλυτώσουμε ἐνόλκα. Θὰ κυττάξω νὰ τοὺς ἀπαχολώω ὅσο μπορῶ καὶ σὺ προσπάθησε νὰ διαφυγῇ. Πρέπει νὰ φτάσῃς ὅπως σὴν πορὶ πάνω ἀπὸ τὸ Παλέρμο. Καλὴ ἐπιτυχία!

«Ο Γιάννης Παγιώτης όμως δεν ήταν της ίδιας γνώμης.
 «Γι'ωθ θα τους άπαρχολήσω για να φτάσεις έσυ στο Παλέρμο!
 φώναζε στο συνάδελφό του. Τό άεροπλάνο μου είναι πιο γρήγορο απ' το δικό σου και θα τ'ά καταφέρει καλύτερα από σένα. Τίκακ, μ' ά-
 κούς; Δέν πρέπει να κάνεις του κεφαλού σου...

Μά ο Άγγλος κεραπορός είχε κλείσει το μικρόφωνο και δεν έβρι-
στανόταν. 'Ο Πλαγιός άνοιξε όλη την ταχύτητα της μηχανής του και
πλησίασε τὰ Στούκας. Καθώς ζύγωνε στην ούρα του πò κοντινά
του τρέχανε με τὰ όπίσθια πυροβόλα στύν. 'Ο Έλληνας συγκέντρω-
σε την προσοχή του πάνω στο σκοπευτικό και στο στόχο, που μεγάλω-
σε όλοένα μέσα στο φωτεινό κόκκινο κύκλο. Καθώς ή βελόνα του έκανε
ν' αγγίξει τόν εξωτερικό δακτύλιο, πάτησε το κουμπί και κρήτησε
τόνα και σταθερό το αεροπλάνο του. Τὰ βλήματα ξεχούρταν πυρρετω-
τά από τις δώδεκά κανόνες του κι ή φάλαγγς της εκπαισμοκρήτσεως έ-
γλυσε την άκρη της πτέρυγας. Όλα μαζί συγκέντρωσε πάνω στο στόχο
κι ήταν πέρασε, δολοφονική αώανα, όποτε του καμάρωσε στο πο-
περιόνη ο Τζόνι ο φάπας. Τότε ο Σπύλιος τ' αμείλιχτηκε πρός
τὰ πίσω κι έστρεψε ήλίκουστο, έβλεπανε ή υάκ' όρπειο Αετός.

τα θλάματα κι έπεσε αλόγιστα στη θαλάσσια με μία κάθετη βουτιά. Ήταν πολύ κοντά, ώστε ο Γιάννης Παλαγής κι οι σύντροφοί του δεν ένοιωθαν το ασάβλο εχθρότητα. Ανεμώθηκαν άμέσως και απομακρύνθηκαν έτοιμοι να γυμναστούν εναντίον των ΜΕ-110 που ήλταν τώρα πίσω τους. Άλλα πέντε περίεργα, τα εχθρικά δεν τους ακολουθούσαν. Ο άερας άδειαι να πάλι αεροπλάνο και μία παραξενή ηχητική σπλάσθηκε στο σελή νορώτατο νερό. Ο Παλαγής κάλεσε τον Τζακ Ρέντ στο μικρόφωνο. "Εκείνος όμως δεν ακολούθησε πουθενά. Τον ζάνακλασε μ' ένα κρυφό κράμο στην ψυχή. Τις στιγμές ν' ανοίξει το σκοτεινό χάος και να τον τρώει". Ο "Φλιντ" έσπευσε να τον ανοίξει.

[illegible]

Ἡ ἀποστολή τους είχε μεγάλη χρησιμότητα ἦταν ἐπιτομή ν' ἀποδείξουν...
 βάσι του γὰρ τὴν τελειώσει. Μποροῦσε τώρα νὰ ἐπιτρέψει στὴν
 τοιαύτη ἀνὰ ἀναρχία τ' ἀποτελέσματα τῆς νυχτερινῆς ἐπιθέσεως καί-
 πούρος, ὁ Πάπας νὰ περὶ ὁμοιογενεῖς ἀπὸ τῆς αὐτῆς. Σπάζοντας τὸ φράγμα
 γὰρ τὴν ταχύτητα. Μὲ βάρεια καρδιά γιὰ τὸ χαρὸ τὸν φῶτος, τὸν
 φῶτος στὴν βάσι του γὰρ τὴν ταχύτητα διέσωσε τὸν ἄδουρο Χόου.
 Ὁ διοικητὴς τὸν ἀκούσε σιωπηλῶς γιὰ τὴν ἐκείνου τελειώσει τὴν ἀνα-
 φῶρα του, τὸν συνεχάρη γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. Ὁ "Εἰλησὶν διὸς δὲν
 ἦταν ἱκανοποιημένος. Ἐπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξακριβώσει τὴν ἐκεί-
 νοινοῦ ὁ φῶτος του καὶ ὁ δῶς βοηθῶν του. Πρότεινε λοιπὸν στὸ Χόου
 νὰ τοῦ δώσῃ ἀδεία νὰ πηρὴ μὲ ἀνεμπόδιστο στὴ Σινεαί, γιὰ ν' ἀναζη-
 τήσει τὸν ἄνθρωπο τοῦ χαμένου συντρόφου του.

• Διοικήσεις αναπήρσε εκπαιδευτές στη θέση του.
• Απλοήθη; τον ρώτησε. Θέλεις να πας στη Σικελία ως κατασκόπος; Γιατί αυτό βέβαια, είναι καθαρή κατασκοπεία...
• Ακριβώς! Αποκρίθηκε ο Παγλής. Θα πω με έλεεινότητα στην έρμηνευτική άκρη, του Κάμμο ντελ Σίτσιο, θα πω στον Πάλερμμο και φύγοντας να βρω τον Τζάκο Ρέιν, θα καταρρώσω να συγκεντρώσω κι έναν...
• Σημειώστε.

Ενα σωρό άλλες πληροφορίες σχετικές με την κίνηση των νηοπομπών, ο "Αρνούρ Χόου έβρινε για λίγο σκεπτικές. Το άποιοσέχνημα κατόπιεν ότι θα μεταβιβάσει την πρόταση του στο 2ο Γραφείο και τον άφηνε να φύγει. Την έπομένη όμως το μεσημέρι ο Γιάννης Πλαγιός κλήθηκε κατόπιντος στο διοικητήριο. Εκεί τον περιμέναν δύο δέσμοι, ο άδελφάκος της κατακόπιας. Ή πρόταση του είχε γίνει άποιοσέχνημα με τη διαφορά ότι δέν έπρεπε να αλεξήτορητο. Θυτον μετρησε ως το Κόμητο ντελ Σίστοιο έπρεπε να τον περιόριζε. Μαζί του θα πήγαινε κι ένας δέσμοιακος της κατακόπιας, ο όπολογος Μπαρτόλομο Μόρραν, που θα χειριζόταν ένα μικρό άποιοσέχνημα.

[illegible]

Ο Έλληνας αεροπόρος ξαναγύρισε στον Μόρραν πού, με τη σειρά του, είχε κατορθώσει να «πατήσουμε» ένα σωρό πολύτιμες πληροφορίες για την υποσημείωση πού θα έπαιξε για τη Λέσβη.

Την ημέρα την αναχώρησης της υποσημείωσης δόδοντα βρετανικά αεροπλάνα επιστήθισαν εναντίον του Παλέμπε. Τό λιμάνι του έγινε κόμπος στην κυριαρχία, ή υποσημείωση διαλύθηκε κι' έκατοντάδες πάλαι ποτέ...

τοπολογικό όπλο πήγε στον πατό της βάσεως μας.
 "Επειτα κι' αυτό, ο Γιάννης Πλαγιός κι' ο Μπαρτόλομας Μόρραν, έ-
 ναγουσαν στη Μάλτα με το όπλο που έφεραν ακριβώς στην ώρα
 τους για να τους παραλάβει. Ο Άρθουρ Χόου και οι αξιωματικοί της
 κατασκοπίας, τους συνεισέλασαν θερμά. Ένα χρόνο αργότερα, ο Τζέον
 και το βαθμό του σηματού. Οι έφημεριές απέφρασαν μακροσκελή
 βρα και κρυφά.

—Τι είσαι; Άγγλος, Ρωσσιανός ή Έλληνας;
—Έλληνας, παίρνοντας τότε το επίσημο ύψος του, αποκρίθηκε:
—Είμαι Έλληνας! Και σάν Έλληνας έχανα το καθήκον μου!

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο ΦΙΛΙΠ ΛΕΜΑΙΡ και η Ζουλιέτ ΓΚΡΕΚΟ

Δυο στάρ - σύζυγοι που μαλλώνουν, δερννούνται και χωρίζουν

Το ρεκόρ σε διαζύγια μεταξύ αστέρων του κινηματογράφου άνηκε αποκλειστικά μέχρι πρό καιρού στο Χόλλυγουντ. 'Αλλ' η μεγάλη ευκολία, με την οποία οι 'Αμερικανοί στάρ παντρεύονται και χωρίζουν για ψύλλου πήδημα, μετεδόθη και στα γαλλικά στούντιο, με αποτέλεσμα να δούμε μέσα σε μικρό διάστημα, αλλεπάλληλα τα διαζύγια μεταξύ Γάλλων καλλιτεχνών που έθεωρούντο μέχρι τώρα ευτυχισμένα. Το τελευταίο απ' αυτά, που ήρθε εφαιρικά να γίνει το θέμα συζήτησης όλου του Παρισιού, είναι των Φίλιπ Λεμαίρ - Ζουλιέτ Γρεκό, δυο γνωστών και δημοφιλών αστεριών, που δλο θεωρούσαν ταίριασμένα. 'Αξίζει να δούμε με λεπτομέρειες την ιστορία του παράξενου αυτού ζευγαριού. Κι' αρχίζουμε απ' το σύζυγο:

Ο Λεμαίρ, ένας μάλλον νεαρός και όχι και τόσο συμπαθητικός ανδρικός τύπος, ο οποίος από παιδί πιστεύει, ότι «οι γυναίκες είναι μόνο για να παίζεις κανείς μαζί τους», μέχρι το 1950, ήταν αρχάριος ηθοποιός, που με κάθε μέσον προσπαθούσε να επιπλεύσει. Δεν ξέρε κανείς πώς τα κατάφερε και τί μέσα μεταχειρίστηκε, αλλά το βέβαιον είναι ότι σήμερα, μάλλον χωρίς σε μία εξαιρετική εύνοια της τύχης, κατώρθε να διακριθεί και ν' αρχίσει να γυρίζει ταινίες τη μία μετά την άλλη, γεγονός που αύξησε καταπληκτικά τα κέρδη του και τον έκανε να...σκηώση τη μύτη του!

Η Γρεκό, πάλι, η φημισμένη τραγουδίστρια των υπαρξιστικών κέντρων του Σαιν Ζερμαίν ντε Πρέ, με την παράξενη φωνή και τα παθητικά τραγούδια της, μέχρι το 1953, δεν είχε μεγάλη πείρα από το κινηματογραφικό επάγγελμα. Μέχρι τότε της άρκοιζε ο θαυμασμός για τα τραγούδια της των υπαρξιστών, που ήταν η «βασιλιάσα» τους, και τα υλικά κέρδη από τους δίσκους. Κάποτε, όμως, έζησε τη δόξα της δόξης. Κι' όταν παρουσιάστηκε στα στούντιο για τον πρώτο γυναικείο ρόλο στο φιλμ «Οταν διαδόσεις αυτό το γράμμα», έπεσε άπαυ στον Λεμαίρ, που ήταν ο πρωταγωνιστής. Βέβαια, εξ όψεως γνωρίζονταν οι δυο τους, αλλά η ταινία αυτή έγινε αττία, ώστε λίγο πριν τελείωση το γυρίσμα της ο Λεμαίρ να έχη κάνει πρόταση γάμου στη Γρεκό!... Έτσι σχηματίσθηκε ένα ακόμη καλλιτεχνικό ζευγάρι, που φαινόταν πως θα ζούσε αρμονικά. 'Αλλά ο πραγματικός χαρακτήρας του συζύγου δεν άργησε να εκδηλωθεί.

Το σενάριο της ανωτέρω ταινίας, παρουσίαζε τον Λεμαίρ και τη Γρεκό ως παντρεμένους. 'Αλλ' όταν αυτός κάνει τη γνωριμία της κοινιάδας του, που έρμηνευσε στο φιλμ η νεαρά και όμορφη 'Ιταλίδα στάρλετ 'Ιρένε Γκάλτερ, ξετρελαίνεται και εγκαταλείπει τη γυναίκα του γι' αυτήν. Πού, λοιπόν, να φανταζόταν η Γρεκό, ότι το ίδιο θα συνέβαινε και στην πραγματικότητα;

Λίγους μήνες αργότερα, κι' ενώ περίμενε τη γέννηση του πρώτου παιδιού της, έφθαναν στ' αυτής της και οι φήμες, ότι ο ανόρθτος σε περιπέτειες άνδρας της είχε εκδηλώσει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τη Γκάλτερ!

Από τότε αρχίζουν και οι πρώτες γκρίνιες ανάμεσα στο ζεύγος. 'Εκείνος την διαβεβαίωσε, ότι όχι μόνο δεν συνέβαινε τίποτα, αλλά και ότι, από την ημέρα του γάμου τους, δεν είχε μάτια για άλλη γυναίκα! 'Αλλά η πραγματικότητα δεν διέφευγε από την έξυπνη Ζουλιέτ. Στη χειρότερη των σχέσεων του ζεύγους συνετέλεσαν, αλήθεια, και τα διαφορετικά επαγγέλματά τους. 'Εκείνος εργαζόταν την ημέρα και κοιμόταν το βράδυ, ενώ εκείνη εργαζόταν τη νύχτα και κοιμόταν την ημέρα! 'Ετσι ο Λεμαίρ μπορούσε και, έκανε όλα τα κέρφη του χωρίς να λογαριάζει τη γυναίκα του! 'Λένε, μάλιστα, ότι ήταν τόσο η αποένωση μεταξύ τους, ώστε έλαβε περίοδος που έκαναν να συναντηθούν θ' ολόκληρες ημέρες!

Με τη διασάρευση αυτή τροπή στις σχέσεις τους, το άδοξο τέλος του γάμου τους δεν φαινόταν μακριά. Η Ζουλιέτ ήταν τότε εν γνώσει όλων των κατορθωμάτων που άνδρας της, αλλά δεν μιλούσε, για χάρη του παιδιού που περίμενε. Πραγματικά, λίγο αργότερα, στις 23 Μαρτίου 1954, έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, στο όποιο έδωσε το όνομα Μαρί - Λωράν. 'Αλλά, όπως λένε οι φίλοι του, ούτε το γεγονός αυτό στάθηκε αρκετό να συγκρατήσει τον Φίλιπ από τον καθήκον που είχε πάρει. Κάθε καινούργια γυναικεία γνωριμία ήταν απάντα ενδιαφέρουσα γι' αυτόν. 'Ενώ η γυναίκα του, με τη θλίψη στην καρδιά, έλάνασε δλο και καινούργια τραγούδια γεμάτα πόνος, ο άντρας της περνούσε μία χαρά τον καιρό του με τις «κατακτήσεις», που είχε ανάμεσα στα στούντιο!

Και το μοιραίο τέλος ήρθε! 'Όταν η Γρεκό διεπίστωσε πως ο άνδρας της γινόταν διαρκώς και χειρότερος, αποφάσισε να τον χωρίσει οριστικά. Και υπέβαλε άμέσως την αίτησή της για διαζύγιο και διατροφή του παιδιού της. Το περιεργο είναι ότι ο Λεμαίρ εξαγριώθηκε όταν το έμαθε. Για λόγους ανώτερους δεν ήθελε να εγκαταλείψει ακόμη τη Ζουλιέτ. Και το ζήτημα πήρε άλλη τροπή. Από τη στιγμή εκείνη έγινε μία ύπαιθρος δύσκολη, γεμάτη αμοιβαίες κατηγορίες και καυκάδες που έπερνούσαν τα όρια της καλής συμπεριφοράς! Χαρακτηριστικά, αναφέρουν το εξής περιστατικό:

«Υστερα από έναν καυγά μεταξύ τους, με τις συνήθισμένες απειλές, ο Λεμαίρ έφυγε έξω από το στούντιο, όπου με την Αουλού και τον Πελλεγκρέν πρωταγωνιστούσε στο φιλμ «Μαίνομενη σάρκα». Λίγο αργότερα έφυγε και η Ζουλιέτ αποφασισμένη να τον συναντήσει όπουδήποτε και να του τα «βάλει» άλλη μία φορά απ' την καλή! Πραγματικά, σε λίγο τον συνήτησε στο «πλατώ» του γυρίσματος. Μάλιστα αυτός τελείωσε, τον φώναξε και αποσύρθηκαν οι δυο τους σε μία γωνιά για να συζητήσουν «ήρεως» την υπόθεσή τους. 'Αλλά η συζήτηση δεν άργησε να μεταβληθεί σε καυγά τριόκδομο, μέχρι που σπείον να πάρει τον πλεόον ο σκηνοθέτης Ραλφ Χαμπήμ και να φωνάξει: «'Ησυχία απ' όλους, παρακαλώ! Οι οικογενειακές διαφορές συζητούνται στο σπίτι κι' όχι στα στούντιο!»

Μά η «ήσυχια» συζητήσι συνεχίστηκε επίμονα. Εύτυχος όμως που επενέβη ο Χαμπήμ και διώχνοντάς τους όλους έξω, έθεσε τέμα στο καυγά για την ημέρα εκείνη!

Τη χαριστική βολή στο γάμο τους την έδωσε προ ημερών το 'Ανώτερο Δικαστήριο του Παρισιού. Με μία απόφασή του έδικαίωσε απόλυτα τη Ζουλιέτ, εκήρυξε άκυρο το γάμο της με τον Λεμαίρ εξ αιτίας δικής του, έμπιστευθης το κοριτσάκι τους αποκλειστικά στη μητέρα του και καταδίκασε τον σύζυγο, εκτός από τα έξοδα της δικής, και σε μηνιαία καταβολή 40.000 φράγκων για διατροφή του παιδιού. 'Ας σημειωθεί ότι ο Λεμαίρ παρουσιάστηκε στο δικαστήριο με το ένα χέρι δεμένο ελάγιο τραυματισμού. 'Αμέσως οι κακές γλώσσες έσπευσαν να διαδώσουν ότι του το είχε... σπάσει η γυναίκα του, απάνω σε στιγμικές έξαλλες οσής!

— Δεν το πιστεύω, γιατί ο Λεμαίρ είναι χεροδύναμος!... άκουστικε να λένε ένας ηθοποιός απ' το άφροστήριο.

Και πρόσθεσε άμέσως χαμηλόφωνα: — 'Αλλά αν του το έπασα... άγια δουλειά έκανε!...

Σίγουρα θα ήταν κανένας που είχε χάσει την εγάπημένη του εξ αιτίας του Λεμαίρ!

ΖΑΝ ΚΛΕΜΑΝ

Κινηματογραφικές πενιές

Το Χόλλυγουντ σημάτισε τρία νέα κινηματογραφικά ζευγάρια: τον Ρίτσαρντ Κοντέ και την Μάλα Πάουερς στο φιλμ «Βεγγάζ», τον Ρόρυ Κάλχαν και την Σέλεν Γουίντερς, στο φιλμ «Ο θησαυρός του Πάντιο Βίλλας», τον Ρίτσαρντ Ντένιγκ και την Μαρί Μπλανκνός στο φιλμ «Το μεγάλο σκάν».

* Το Χόλλυγουντ ανακάλυψε ένα νέο σκάνον στο πρόσωπο του Ροσάντο Μπράντο.

Ο δίσκος του «Καλοκαίρι» σημειώνει σήμερα σ' ολόκληρη την 'Αμερική τη μεγαλύτερη επιτυχία.

* Φαίνεται πως όλα τελείωσαν μεταξύ του Μάρλον Μπράντο και της Ζοζιά Μαριανί. Στο σπίτι του πρώτου δεν βρίσκει κανείς σήμερα ούτε μία φωτογραφία της Ζοζιά, ενώ προ μηνός ακόμα συναντούσε φωτογραφίες της σε κάθε γωνιά του!

Ο γνωστός Γάλλος στάρ Φίλιπ Λεμαίρ

Η «βασιλιάσα» των υπαρξιστών Ζουλιέτ Γρεκό

Η 'Ανν Σέρνταν

Τα νεώτερα εν αστέρων

Σύντομες ειδήσεις

* Η Ρίτα Χάιγουορθ παραμένει κλινίχως ύστερα από την απόφαση της να χωρίσει τον τέταρτο σύζυγο της, τον διάσημο τραγουδιστή Ντικ Χάινς. Η στάρ έπρόκειτο στις 20 Αυγούστου να παραιτηθεί στην έκδοσή της υπόθεσης άσκησης του συμβαίου της με την «Κολομβία».

* Η δική της έλθει για τις 15 Νοεμβρίου κατόπιν αίτησής του διέμειν της στάρ, στην οποία ο κληρόνους ο τελευταίος, ο οποίος έδωσε σε ένα σοφό κλορισμό σε σημείο, που να της διατάξει ο γάμος της μακρά παραμονή στο κρεβάτι και λήψη καταπραυντικών των νεύρων.

* Η Ρίτα και ο Ντικ συνδέονταν από μια τρυφερή αγάπη, φαίνεται ότι η αφορμή της φιλονικίας τους είναι η μικρή Γασμίν, η κόρη του 'Αλν Χάν, την οποία η Ρίτα επρόκειτο να συνοδεύσει στην Ευρώπη για να της επιτρέψει να μείνει για λίγο κοντά στον πατέρα της, σύμφωνα με τους όρους του διαζυγίου. Ο Ντικ όμως δεν ένοωσε ν' αφήσει την Ρίτα να φύγει μόνη της για την Ευρώπη, δεδομένου ότι το συμβολαίο του μ' ένα κέντρο του Λος Άντζελες δεν του επέτρεπε να την συνοδεύσει.

* Από την ημέρα που έγκατελείφθη από την Ρίτα, ο Ντικ χύνει πυρίνα δάκρυα και δεν θέλει να δει κανένα. 'Επαναλαμβάνει δε συνεχώς: «'Αν δεν ξαναγυρίσει κοντά μου, θα πεθάνω. 'Ενας άνδρας αγαπά μία φορά στη ζωή του. Είμαι σήμερα 37 χρόνων και αγαπώ την Ρίτα από τα 18 μου χρόνια».

* Η Ρίτα πάλι από το μέρος της δήλωσε: «'Αποφάσισα να χωρίσω από τον Ντικ. 'Οχι όμως και να ζητήσω διαζύγιο».

* Ο Τσάρλυ Τσάπλιν αρνείται να πληρώσει τους φόρους που του ζητούν οι 'Ην. Πολιτείες. 'Αντί να συμπληρώσει την φορολογική δήλωση που του έστειλαν, ο Σαρλώ έκανε στους δημοσιογράφους την ακόλουθη δήλωση:

«'Εγκατέλειψα για πάντα τις 'Ην. Πολιτείες το 1952 και εγκαταστάθηκα στην 'Ελβετία, όπου σκοπεύω να παραμείνω. Νομίζω συνεπώς πως δεν οφείλω πια τίποτα στη χώρα που μου συμπεριφέρθη τόσο άχριστα».

* Η Λουίσι Μπόζε πήρε την γιορτή του συζύγου της, το γνωστό ταυρομάχο Λούις Μιγκέλ Ντομίνγκιζ, να ξαναγυρίσει στον κινηματογράφο και γυρίζει τώρα στην Κορσική το φιλμ «Νά τι θα γίγνημα» με πρωταγωνιστή τον Ρόρυ Κάλχαν. 'Οταν παντρεύτηκαν προ μηνών, οι δυο σύζυγοι ανέλαβαν την υποχρέωση να εγκαταλείψουν, εκείνη τον κινηματογράφο και εκείνος τις υποχρήσεις να προωκεί και την

έπαυση του Ντομίνγκιζ στην 'Αμερική.

* Ξέρετε ποιοι είναι σήμερα οι δέκα πιο περιζήτητοι στάρ από τα στούντιο του Χόλλυγουντ; Παραθέτουμε τα ονόματά τους κατά σειράν ζήτησης. Μερικά απ' αυτά ίσως να σας είναι άγνωστα:

1) Τζέιμς Ντίν (24 χρόνων). Ο ρόλος του στο φιλμ του 'Ελίας Καζάν «'Ανατολικώς της 'Εδέμ» του εξασφάλισε ένα κεραυνό-όλο θρίαμβο. 2) Κλάρκ Γκέμπλ (54 χρόνων). 3) Τζωρτζ Νάιντερ (34 χρόνων, γνωστός μας από το φιλμ «Το μεθύσι της σάρκας»). 4) Τζέφφρεϊ Χάιντερ (29 χρόνων, γνωστός μας από το φιλμ «Ποιήτρια του Νεόλου»). 5) Ρόμπερτ Στάκ (35 χρόνων, γνωστός μας από την πρόσφατη επιτυχία του «Το σιδερένιο γάντι»). 6) Ρόμπερτ Βάγκνερ (25 χρόνων — «'Υφαλος 12 μιλίων» και «'Ενοσίος πρίγκιψ»). 7) Μπίνγκ Κρόσμπου (51 χρόνων). 8) Ρόκ Χάτσον (30 χρόνων). 9) Ντόναλντ Ο'Κόννορ (30 χρόνων), και 10) Ζάμπ Χάιντερ (24 χρόνων).

* Η Βερόνικα Λέκκ, η πρωταγωνίστρια του φιλμ του Ρενέ Κλαίρ «Παντρεύτηκε μία μάγισσα», παντρεύτηκε στο Τρόνερ Σίτυ του Μίσιγκαν τον μουσικό Τζόζεφ Μάκ Κάρθου. 'Ηλικίας 36 χρόνων, η Βερόνικα ήταν η καλύτερη σύζυγος του παραγωγού του κινηματογράφου 'Αντρέ ντε Τόθ.

* Στο Φοσιέδελ της Βενετίας ένας φωτογράφος πραγματοποίησε ένα μοναδικό αθλο φωτογραφίζοντας για πρώτη φορά προφίλ την Σοφία Λόρεν. 'Η στάρ δεν επέτρεψε ποτέ σε κανένα να την φωτογραφίσει προφίλ κι' όμως, πιστέψτε, η φωτογραφία αυτή δεν την άδικει καθόλου.

* Στη Νέα 'Υόρκη απειρείσθη ν' αυτοκτονήσει με δηλητικά χάπια ύστερα από μία φιλονικία με τον σύζυγό της Ντόναλντ Χέιντεν, η Μελίτα Μάρκετ, κόρη της Τζόαν Μπέντ. Εύτυχως όμως σώθηκε χωρίς στην έγκαρπη μεταφορά της στο νοσοκομείο από ένα φιλικό ζεύγος.

* Η 'Ανν Σέρνταν διέφυγε τις φήμες ότι πρόκειται να ξαναπαντρευτεί. 'Αυό αποτυχίες είναι αρκετές για να με κάνουν να λογικεύω, έδλωσε η στάρ. 'Η 'Ανν είχε παντρευτεί τον 'Εντουαρντ Νόρρις, τον οποίο χώρισε το 1939 και τον Τζωρτζ Μπρέντ από τον οποίο χώρισε το 1943. 'Εκτοτε δεν ξαναγίνει λόγος για κανένα ειδήλιο της.

* Ο Μπόουεν Τσάρλεστον Τάρτς εμνήθη από μία νέα που τον κατηγορεί ότι την τσίμπησε μέχρι αίματος. 'Ο Τάρτς κατήχησε σωστός δημόσιος κίνδυνος για την κινηματογραφούπολη. Πριν από μερικές εβδομάδες μία άλλη νέα τον έσυρε πάλι στο δικαστήριο επειδή την είχε... δαγκώσει.

* Η Χέντυ Λαμάρ αγόρασε μία ωραία βίλλα έξω από την Ρώμη. Σκοπεύει να περάει εκεί τρεις μήνες το χρόνο.

* Ο σύζυγος της 'Ελίζαμπετ Ταίλντορ, Μάικλ Γουάιλντινγκ βρίσκεται από καιρό προ σοβαρού διλημματος. 'Η «Μέτρο», με την οποία υπέγραψε συμβόλαιο όταν παντρεύτηκε την Λίζ, ισχυρίζεται ότι δεν βρίσκει ρόλους κατάλληλους γι' αυτόν. 'Αφ' ετέρου ο Μάικλ έχει πολλές προτάσεις από την πατρίδα του, την 'Αγγλία. Δεν ένοει όμως με κανένα τρόπο ν' απομακρυνθεί από την Λίζ, ούτε για λίγες εβδομάδες.

* 'Ενας άγνωστος άρπαξε μέσα από το αυτοκίνητο της 'Αννα - Μαρίας Φερέρο την τσάντα της, που περιείχε 40.000 λιρέτες και διάφορα έγγραφα μεταξύ των οποίων και η διαθήκη της μητέρας της στάρ που πέθανε πρόσφατα.

* 'Απεφασισθή τελικά ν' ανατεθεί στη Σελβάνα Μάνγκανο ο ρόλος της ηρωίδας στην νέα κινηματογραφική έκδοσι του αριστουργήματος του Τολστόϊ «'Αντισσαί». 'Η Φρανσουάζ 'Αρνόλ, που επρόκειτο να τον υποδυθεί, θα γυρίσει στο Παρίσι το φιλμ «Ξενοδοχείο Πάλλας, Παρίσι».

ΓΙΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ανταπόδοσις

(Υστερα από τον κινηματογράφο. 'Εκείνη αφίνεται να παρασυρθεί από 'Εκείνον σ' ένα υπύρ, όπου, ανάμεσα σε δύο υπύρες και σε τρεις τυρόπιτες, δέχεται ν' ακούσει τις πρώτες του δειλές εκμυστρεύσεις.)

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ετσι, λοιπόν; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ετσι και χειρότερα!

ΕΚΕΙΝΗ: Και δεν πιστεύω να να σοβαρό.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αντίθετα, είναι σοβαρότατο...

ΕΚΕΙΝΗ (με απότομη ψυχρότητα): Μπα; Τότε καλύτερα θάταν να πηνάινουμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί ανάμεσά μας υπάρχει μία βασική παρεξήγηση!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιά; ΕΚΕΙΝΗ: 'Εγώ νοιώθω για σένα φιλία, εσύ λες ότι νοιώθεις έρωτα... Πώς θές να συνεννοηθούμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκοτεινά): 'Εου νοιώθεις φιλία για μένα; ΕΚΕΙΝΗ: 'Αγνή, άσπιλη και άμολυνη!... Πώς δεν το κατάλαβες τόσο καιρό;

ΕΚΕΙΝΟΣ (αρχίζει να σιγοβράζει από ανανάχτησι): 'Εγώ αντίθετα καταλάβαινα πως νοιώθεις έρωτα για μένα.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ερωτα; Θεέ και Κύριε! Πώς γίνεται; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όλο το φέριμό σου ήταν καθαρά ερωτικό. Με κτύπαες, κι' η ματιά σου έμοιαζε σ'αν τρυφερή παράκληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχώς που συγκρατήθηκες και δεν το είπες! ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Είρωνευεσαι. ('Επιθετικά): Μά, πως να συγκρατηθώ, όταν μου λες ότι με κτύπαες λιγνυμένη, γιατί εκείνη την ώρα συλλογιόσαι τον Ζαν Μαραι ή τον Λουί Ζουρνταν, σφίγγεσαι απάνω μου στο λωφορέι, όχι γιατί το θέλεις, αλλά γιατί κρατείσαι για να μην πέσεις, και πατάς το πόδι μου στο υπύρο νομίζοντας σπένει ότι πατάς το πόδι του τραπέζιου...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ερωτα; Θεέ και Κύριε! Πώς γίνεται; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όλο το φέριμό σου ήταν καθαρά ερωτικό. Με κτύπαες, κι' η ματιά σου έμοιαζε σ'αν τρυφερή παράκληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχώς που συγκρατήθηκες και δεν το είπες! ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Είρωνευεσαι. ('Επιθετικά): Μά, πως να συγκρατηθώ, όταν μου λες ότι με κτύπαες λιγνυμένη, γιατί εκείνη την ώρα συλλογιόσαι τον Ζαν Μαραι ή τον Λουί Ζουρνταν, σφίγγεσαι απάνω μου στο λωφορέι, όχι γιατί το θέλεις, αλλά γιατί κρατείσαι για να μην πέσεις, και πατάς το πόδι μου στο υπύρο νομίζοντας σπένει ότι πατάς το πόδι του τραπέζιου...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ερωτα; Θεέ και Κύριε! Πώς γίνεται; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όλο το φέριμό σου ήταν καθαρά ερωτικό. Με κτύπαες, κι' η ματιά σου έμοιαζε σ'αν τρυφερή παράκληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχώς που συγκρατήθηκες και δεν το είπες! ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Είρωνευεσαι. ('Επιθετικά): Μά, πως να συγκρατηθώ, όταν μου λες ότι με κτύπαες λιγνυμένη, γιατί εκείνη την ώρα συλλογιόσαι τον Ζαν Μαραι ή τον Λουί Ζουρνταν, σφίγγεσαι απάνω μου στο λωφορέι, όχι γιατί το θέλεις, αλλά γιατί κρατείσαι για να μην πέσεις, και πατάς το πόδι μου στο υπύρο νομίζοντας σπένει ότι πατάς το πόδι του τραπέζιου...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ερωτα; Θεέ και Κύριε! Πώς γίνεται; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όλο το φέριμό σου ήταν καθαρά ερωτικό. Με κτύπαες, κι' η ματιά σου έμοιαζε σ'αν τρυφερή παράκληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχώς που συγκρατήθηκες και δεν το είπες! ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Είρωνευεσαι. ('Επιθετικά): Μά, πως να συγκρατηθώ, όταν μου λες ότι με κτύπαες λιγνυμένη, γιατί εκείνη την ώρα συλλογιόσαι τον Ζαν Μαραι ή τον Λουί Ζουρνταν, σφίγγεσαι απάνω μου στο λωφορέι, όχι γιατί το θέλεις, αλλά γιατί κρατείσαι για να μην πέσεις, και πατάς το πόδι μου στο υπύρο νομίζοντας σπένει ότι πατάς το πόδι του τραπέζιου...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ερωτα; Θεέ και Κύριε! Πώς γίνεται; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όλο το φέριμό σου ήταν καθαρά ερωτικό. Με κτύπαες, κι' η ματιά σου έμοιαζε σ'αν τρυφερή παράκληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχώς που συγκρατήθηκες και δεν το είπες! ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Είρωνευεσαι. ('Επιθετικά): Μά, πως να συγκρατηθώ, όταν μου λες ότι με κτύπαες λιγνυμένη, γιατί εκείνη την ώρα συλλογιόσαι τον Ζαν Μαραι ή τον Λουί Ζουρνταν, σφίγγεσαι απάνω μου στο λωφορέι, όχι γιατί το θέλεις, αλλά γιατί κρατείσαι για να μην πέσεις, και πατάς το πόδι μου στο υπύρο νομίζοντας σπένει ότι πατάς το πόδι του τραπέζιου...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ερωτα; Θεέ και Κύριε! Πώς γίνεται; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όλο το φέριμό σου ήταν καθαρά ερωτικό. Με κτύπαες, κι' η ματιά σου έμοιαζε σ'αν τρυφερή παράκληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχώς που συγκρατήθηκες και δεν το είπες! ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Είρωνευεσαι. ('Επιθετικά): Μά, πως να συγκρατηθώ, όταν μου λες ότι με κτύπαες λιγνυμένη, γιατί εκείνη την ώρα συλλογιόσαι τον Ζαν Μαραι ή τον Λουί Ζουρνταν, σφίγγεσαι απάνω μου στο λωφορέι, όχι γιατί το θέλεις, αλλά γιατί κρατείσαι για να μην πέσεις, και πατάς το πόδι μου στο υπύρο νομίζοντας σπένει ότι πατάς το πόδι του τραπέζιου...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ερωτα; Θεέ και Κύριε! Πώς γίνεται; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όλο το φέριμό σου ήταν καθαρά ερωτικό. Με κτύπαες, κι' η ματιά σου έμοιαζε σ'αν τρυφερή παράκληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχώς που συγκρατήθηκες και δεν το είπες! ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Είρωνευεσαι. ('Επιθετικά): Μά, πως να συγκρατηθώ, όταν μου λες ότι με κτύπαες λιγνυμένη, γιατί εκείνη την ώρα συλλογιόσαι τον Ζαν Μαραι ή τον Λουί Ζουρνταν, σφίγγεσαι απάνω μου στο λωφορέι, όχι γιατί το θέλεις, αλλά γιατί κρατείσαι για να μην πέσεις, και πατάς το πόδι μου στο υπύρο νομίζοντας σπένει ότι πατάς το πόδι του τραπέζιου...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ερωτα; Θεέ και Κύριε! Πώς γίνεται; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όλο το φέριμό σου ήταν καθαρά ερωτικό. Με κτύπαες, κι' η ματιά σου έμοιαζε σ'αν τρυφερή παράκληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχώς που συγκρατήθηκες και δεν το είπες! ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Είρωνευεσαι. ('Επιθετικά): Μά, πως να συγκρατηθώ, όταν μου λες ότι με κτύπαες λιγνυμένη, γιατί εκείνη την ώρα συλλογιόσαι τον Ζαν Μαραι ή τον Λουί Ζουρνταν, σφίγγεσαι απάνω μου στο λωφορέι, όχι γιατί το θέλεις, αλλά γιατί κρατείσαι για να μην πέσεις, και πατάς το πόδι μου στο υπύρο νομίζοντας σπένει ότι πατάς το πόδι του τραπέζιου...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ερωτα; Θεέ και Κύριε! Πώς γίνεται; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όλο το φέριμό σου ήταν καθαρά ερωτικό. Με κτύπαες, κι' η ματιά σου έμοιαζε σ'αν τρυφερή παράκληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχώς που συγκρατήθηκες και δεν το είπες! ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Είρωνευεσαι. ('Επιθετικά): Μά, πως να συγκρατηθώ, όταν μου λες ότι με κτύπαες λιγνυμένη, γιατί εκείνη την ώρα συλλογιόσαι τον Ζαν Μαραι ή τον Λουί Ζουρνταν, σφίγγεσαι απάνω μου στο λωφορέι, όχι γιατί το θέλεις, αλλά γιατί κρατείσαι για να μην πέσεις, και πατάς το πόδι μου στο υπύρο νομίζοντας σπένει ότι πατάς το πόδι του τραπέζιου...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ερωτα; Θεέ και Κύριε! Πώς γίνεται; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όλο το φέριμό σου ήταν καθαρά ερωτικό. Με κτύπαες, κι' η ματιά σου έμοιαζε σ'αν τρυφερή παράκληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχώς που συγκρατήθηκες και δεν το είπες! ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Είρωνευεσαι. ('Επιθετικά): Μά, πως να συγκρατηθώ, όταν μου λες ότι με κτύπαες λιγνυμένη, γιατί εκείνη την ώρα συλλογιόσαι τον Ζαν Μαραι ή τον Λουί Ζουρνταν, σφίγγεσαι απάνω μου στο λωφορέι, όχι γιατί το θέλεις, αλλά γιατί κρατείσαι για να μην πέσεις, και πατάς το πόδι μου στο υπύρο νομίζοντας σπένει ότι πατάς το πόδι του τραπέζιου...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ερωτα; Θεέ και Κύριε! Πώς γίνεται; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όλο το φέριμό σου ήταν καθαρά ερωτικό. Με κτύπαες, κι' η ματιά σου έμοιαζε σ'αν τρυφερή παράκληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχώς που συγκρατήθηκες και δεν το είπες! ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Είρωνευεσαι. ('Επιθετικά): Μά, πως να συγκρατηθώ, όταν μου λες ότι με κτύπαες λιγνυμένη, γιατί εκείνη την ώρα συλλογιόσαι τον Ζαν Μαραι ή τον Λουί Ζουρνταν, σφίγγεσαι απάνω μου στο λωφορέι, όχι γιατί το θέλεις, αλλά γιατί κρατείσαι για να μην πέσεις, και πατάς το πόδι μου στο υπύρο νομίζοντας σπένει ότι πατάς το πόδι του τραπέζιου...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ερωτα; Θεέ και Κύριε! Πώς γίνεται; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όλο το φέριμό σου ήταν καθαρά ερωτικό. Με κτύπαες, κι' η ματιά σου έμοιαζε σ'αν τρυφερή παράκληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχώς που συγκρατήθηκες και δεν το είπες! ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Είρωνευεσαι. ('Επιθετικά): Μά, πως να συγκρατηθώ, όταν μου λες ότι με κτύπαες λιγνυμένη, γιατί εκείνη την ώρα συλλογιόσαι τον Ζαν Μαραι ή τον Λουί Ζουρνταν, σφίγγεσαι απάνω μου στο λωφορέι, όχι γιατί το θέλεις, αλλά γιατί κρατείσαι για να μην πέσεις, και πατάς το πόδι μου στο υπύρο νομίζοντας σπένει ότι πατάς το πόδι του τραπέζιου...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ερωτα; Θεέ και Κύριε! Πώς γίνεται; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όλο το φέριμό σου ήταν καθαρά ερωτικό. Με κτύπαες, κι' η ματιά σου έμοιαζε σ'αν τρυφερή παράκληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχώς που συγκρατήθηκες και δεν το είπες! ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Είρωνευεσαι. ('Επιθετικά): Μά, πως να συγκρατηθώ, όταν μου λες ότι με κτύπαες λιγνυμένη, γιατί εκείνη την ώρα συλλογιόσαι τον Ζαν Μαραι ή τον Λουί Ζουρνταν, σφίγγεσαι απάνω μου στο λωφορέι, όχι γιατί το θέλεις, αλλά γιατί κρατείσαι για να μην πέσεις, και πατάς το πόδι μου στο υπύρο νομίζοντας σπένει ότι πατάς το πόδι του τραπέζιου...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ερωτα; Θεέ και Κύριε! Πώς γίνεται; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όλο το φέριμό σου ήταν καθαρά ερωτικό. Με κτύπαες, κι' η ματιά σου έμοιαζε σ'αν τρυφερή παράκληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχώς που συγκρατήθηκες και δεν το είπες! ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Είρωνευεσαι. ('Επιθετικά): Μά, πως να συγκρατηθώ, όταν μου λες ότι με κτύπαες λιγνυμένη, γιατί εκείνη την ώρα συλλογιόσαι τον Ζαν Μαραι ή τον Λουί Ζουρνταν, σφίγγεσαι απάνω μου στο λωφορέι, όχι γιατί το θέλεις, αλλά γιατί κρατείσαι για να μην πέσεις, και πατάς το πόδι μου στο υπύρο νομίζοντας σπένει ότι πατάς το πόδι του τραπέζιου...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ερωτα; Θεέ και Κύριε! Πώς γίνεται; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όλο το φέριμό σου ήταν καθαρά ερωτικό. Με κτύπαες, κι' η ματιά σου έμοιαζε σ'αν τρυφερή παράκληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχώς που συγκρατήθηκες και δεν το είπες! ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Είρωνευεσαι. ('Επιθετικά): Μά, πως να συγκρατηθώ, όταν μου λες ότι με κτύπαες λιγνυμένη, γιατί εκείνη την ώρα συλλογιόσαι τον Ζαν Μαραι ή τον Λουί Ζουρνταν, σφίγγεσαι απάνω μου στο λωφορέι, όχι γιατί το θέλεις, αλλά γιατί κρατείσαι για να μην πέσεις, και πατάς το πόδι μου στο υπύρο νομίζοντας σπένει ότι πατάς το πόδι του τραπέζιου...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ερωτα; Θεέ και Κύριε! Πώς γίνεται; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όλο το φέριμό σου ήταν καθαρά ερωτικό. Με κτύπαες, κι' η ματιά σου έμοιαζε σ'αν τρυφερή παράκληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχώς που συγκρατήθηκες και δεν το είπες! ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Είρωνευεσαι. ('Επιθετικά): Μά, πως να συγκρατηθώ, όταν μου λες ότι με κτύπαες λιγνυμένη, γιατί εκείνη την ώρα συ

24

Τὸ πλῆγμα ἦταν τρομερὸ γιὰ τὸν Σεντούριον. Δὲν εἶχε ἀγαπήσει ποτὲ τὴ Ζιράλντα. Εἶχε ἐπηρεασθῇ, ὅμως, ἀπὸ τὶς φήμες ποὺ κυκλοφοροῦσαν γιὰ τὴ χορεύτρια καὶ ποὺ ἔλεγαν πὼς καταγόταν ἀπὸ μιὰ μεγάλη κι' ἐνδοξη πριγκιπικὴ οἰκογένεια τῆς Ἰσπανίας. Εἶχε κάμει, λοιπόν, τὴ σκέψη νὰ παντρευτῇ αὐτὴ τὴ νέα, χωρὶς νὰ δεῖξῃ, ὅτι ἤξερε τὴν καταγωγή της, καὶ μετὰ τὸ γάμο του ν' ἀναζητήσῃ τοὺς ἰσχυροὺς συγγενεῖς του.

Τὰ λόγια τῆς Φαύστας, ὅμως, τὸν ἔκαναν νὰ καταλάβῃ πὼς αὐτὸ τὸ σχέδιο ἦταν χιμαϊρικό.

— Πῶς, δὲν τὸ ἤξερες; εἶπε ἡ Φαύστα. Γιὰ ἕναν ἄνθρωπο σὰν καὶ σένα, εἶναι ἀσυγχώρητο σφάλμα, πὼς ἡ Ζιράλντα θὰ βρεῖται στὴν ταυρομαχία, ἀφοῦ ὁ ἀγαπημένος της θὰ λάβῃ μέρος σ' αὐτήν. Ὁ Σεντούριον πῆρε τὸ κερί ποὺ εἶχε κρύψει κάτω ἀπὸ τὴν ἐξέδρα καὶ τὸ ἀνάψῃ.

— Τί πρέπει νὰ πῶ ἐκ μέρους σας στὸν Μπαρμπά-Ρόγια;

— Ἐκ μέρους μου τίποτε, ἀπάντησε περιφρονητικά ἡ Φαύστα. Θὰ τοῦ πῆς γιὰ δικό σου λογαριασμό, πὼς ἡ Ζιράλντα θὰ βρεῖται στὴν ταυρομαχία, ἀφοῦ ὁ ἀγαπημένος της θὰ λάβῃ μέρος σ' αὐτήν. Ὁ Μπαρμπά-Ρόγια, λόγω τῆς θέσεως ποὺ ἔχει κοντὰ στὸ βασιλεῖο, δὲν θὰ ἀγνοῇ τί πρόκειται νὰ γίνῃ στὴν ταυρομαχία. Τὸ χτύπημα αὐτὸ θὰ προκαλέσῃ, φυσικά, σάλο μεταξύ τῶν θεατῶν, ποὺ ἀγαποῦν τὸν ταυρομάχο τους. Δὲν θὰ χρειαστῇ, λοιπόν, νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ σάλο, γιὰ νὰ πάρῃ στὴν ἐξουσία του τὴν τσιγγάνα. Ὅσο γιὰ μένα, οἱ πληροφορίες σου γιὰ ὅσα σχεδιάζουν οἱ ἀντίπαλοί μου μοῦ εἶναι πολὺτιμες. Θὰ προσπαθῶ, λοιπόν, νὰ μὴν προκαλέσω ὑποψίες γιὰ νὰ μπορῇ νὰ συγκεντρώσῃ τις πληροφορίες ποὺ μάς χρειάζονται. Μ' ἀπλοστοτερα λόγια, θὰ πῆς στὸν Μπαρμπά-Ρόγια, ὅτι εἶσαι στὴ διάθεσί του καὶ θὰ τὸν βοηθήσῃς μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε τὸ χτύπημά του νὰ πετύχῃ. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι δική σου δουλειά. Τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμῶ εἶναι ἡ Ζιράλντα νὰ χαθῇ ὁριστικά γιὰ τὸν δὸν Καίσαρα καὶ χωρὶς ἐγὼ νὰ ἔχω

τὴν παραμικρὴ ἀνάμειξί σ' αὐτὴ τὴν υπόθεσι.

— Κατάλαβα, κυρία, εἶπε ὁ Σεντούριον. Θὰ ἐνεργήσω σύμφωνα μὲ τὶς διαταγές σας.

Τὸν κύτταξε ψυχρά.

— Βλέπω πὼς πρέπει νὰ σοῦ συγχωρήσω πολλά, τοῦ εἶπε. Θὰ φροντίσῃς, λοιπόν, νὰ πετύχῃ αὐτὴ ἡ υπόθεσις. Ἡ εὐθύνη σὲ βαρύνει ἀποκλειστικά.

Ὁ Σεντούριον ἀνατήριξε. Γιὰ τὴν κατάλαβε πολὺ καλά τὴ σήμαινε αὐτὴ ἡ ἀπειλή.

— Ἡ Ζιράλντα θὰ εξαφανισθῇ, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ τὴν μαχαιρώσω μὲ τὰ ἱδια μου τὰ χέρια, ἀπάντησε.

— Ἀς φύγουμε, εἶπε ἡ Φαύστα. Ὁ Σεντούριον πῆρε τὸ κερί ποὺ εἶχε κρύψει κάτω ἀπὸ τὴν ἐξέδρα καὶ τὸ ἀνάψῃ.

Ἡ ὑπόγεια σπηλιά εἶχε μιὰ μόνον ὀρατὴ πόρτα: αὐτὴν ἀπὸ ὅπου βγήκαν οἱ συνωμότες. Ἡ πόρτα αὐτὴ ὡδηγοῦσε σὲ μιὰ κομμάτι στοῦ ἀπὸ τοῦ σπιτιοῦ. Ὑπάρχει ἀπὸ τὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ. Ὑπάρχει ὅμως καὶ δευτέρη πόρτα ἀόρατη, αὐτὴ ἀπὸ ὅπου εἶχαν μῆθ' ὁ δούκας τῆς Φαύστα, ἔξ' ἄλλου, εἶχε μῆθ' ἀπὸ τρίτη πόρτα, ποὺ ἦταν κι' αὐτὴ ἀόρατη.

— Ποιὸ δρόμο πρέπει νὰ πάρω; ρώτησε ὁ Σεντούριον.

— Αὐτὸν ἀπὸ ὅπου ἔφυγε ὁ δούκας, ἀπάντησε ἡ Φαύστα.

Ὁ Σεντούριον ἔκαμε τὸ γύρο τῆς ἐξέδρας κι' ὅταν ἔφτασε στὸ πίσω μέρος, πιεσέν σ' ἕνα ὀριζόντιο σημεῖο τὸν τοῖχο, ποὺ ἀπὸ τὸν πολὺτιμο χρόνο τῆς σ' ἕναν ταπεινὸ στρατοκόπο, ὅπως εἶμαι ἐγώ; Ἡ Φαύστα σταμάτησε σὰν ἀπολιθωμένη. Εἶχε καταλάβῃ ποῖος ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ τῆς μιλοῦσε, χωρὶς νὰ γυρίσῃ καν τὸ κεφάλι της.

— Ὁ σατανικός Παρνταγιάν! ψιθύρισε.

σε. Κατάφερε, λοιπόν, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ θάνατο, ὅπως τὸ εἶχε πῆ! Βγήκε ἀπὸ τὸν τάφο, ὅπου πίστευαν πὼς τὸν εἶχαν θάψῃ ζωντανό!

Σήκωσε τὰ μάτια της πρὸς τὸν οὐρανὸ, σὰν νὰ βλεπε νὰ επικαλεσθῇ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ὅταν τὰ κατέβασε, εἶδε τὸν Σεντούριον, ποὺ, μέσα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά της μυστικῆς πόρτας, τῆς ἔκανε νοήματα. Τα νοήματα αὐτά, εὐχαιροῦντο: «Κρατήστε τὸν μὴ στιγμή! Γρέχω νὰ φέρω ἐνισχύσεις... Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ μὰς ξεφύγῃ!».

Ἡ Φαύστα κατέβασε δύο ἢ τρεῖς φορὲς τὰ μεγάλα ματοσινορά της, γιὰ νὰ δεῖξῃ πὼς εἶχε καταλάβῃ. Ἐπειτα γύρισε καὶ διευθύνθηκε μὲ ἀργὰ βήματα πρὸς τὸν Παρνταγιάν.

Ὁ ἱππότης ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσῃ μπροστὰ της. Ἐφάσαν εἰς ὡς τὸν τελευταῖο παγκό ποὺ βρισκόταν πρὸς τὰ ἀριστερὰ της ἐξέδρας.

Ἡ Φαύστα ἔκαμε μιὰ μικρὴ χειρονομία γιὰ νὰ τοῦ δεῖξῃ, ὅτι μποροῦσε νὰ καθίσῃ. Ἐπειτα κάθισε κι' ἡ ἴδια στὸν ἀμέσως προηγούμενο παγκό.

Πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ, δὲν ὑπῆρχε πόρτα οὔτε φανερή, οὔτε κρυφή. Ἡ Φαύστα ἦταν βέβαιη γι' αὐτὸ.

Ὁ Παρνταγιάν πρόσεξε, ὅτι ἡ θανάσιμη ἀντίπαλος τοῦ ἤθελε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ σ' αὐτὸ ἀκριβὲς τὸ μέρος. Ἀλλὰ δὲν νόμιζε πὼς ἔπρεπε νὰ δεῖξῃ, ὅτι φοβόταν. Καθίσῃ, λοιπόν, στὸν παγκό ποὺ τοῦ εἰδείξε ἡ Φαύστα καὶ περίμενε.

Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς. Ὁ ἄλλος γὰρ πῶς κι' οἱ δύο ἀντίπαλοι προσπαθοῦσαν νὰ μαντέψουν ὁ ἕνας τὶς σκέψεις τοῦ ἄλλου. Ἡ Φαύστα εἶπε τέλος:

— Καταφέρατε, λοιπόν, νὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὸν δηλητηριασμένο αέρα τοῦ κελλιοῦ σας;

Ὁ Παρνταγιάν χαμογέλασε.

— Νομίζω πὼς σὰς εἶχα προειδοποιήσει, ἀπάντησε.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, συμφώνησε. Τὸ δηλητήριο ποὺ μοῦ ἔδωσαν, φαίνεται πὼς ἦταν ἕνα ἀπλὸ νάρκωτικό. Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, τὸ εἶχα φοβηθῇ. Ἐκεῖνο ποὺ με ἐκπλήσσει περισσότερο εἶναι τὸ πὼς καταφέρατε νὰ βρῆτε ἀπ' αὐτὸ τὸ κελλί, ποὺ ἦταν ἀπὸ παντοῦ κλειστὸ σὰν τάφος.

— Σὰς ἐνδιαφέρει νὰ τὸ μάθετε;

— Ναί... — Ἐρετε, βέβαια, ὅτι ἕνα κρυφὸς μηχανισμός, ποὺ βρισκεται στὸ δωματίο τοῦ ἱσγοῦ, μπορεῖ νὰ κατεβάσῃ τὸ ταβάνι αὐτοῦ τοῦ κελλιοῦ...

— Ναί, τὸ ἔβρω. — Ἀλλὰ τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ μέσα ἀπὸ τὸ κελλί: ἕνας ἄλλος μηχανισμός ποὺ βρισκεται ἐκεῖ, ἐπιτρέπει ἐπίσης τὸ κατέβασμα τοῦ ταβανιοῦ, ποὺ ἀνεβαίνει κατόπιν αὐτομάτα.

— Αὐτὸ τὸ ἀγνοοῦσα.

— Νά, λοιπόν, πὼς κατάφερα νὰ βγῶ. Ἡ καλὴ μου τύχη μ' ἔκαμε νὰ βρῶ αὐτὸ τὸ μηχανισμό. Ἐστὶ ξαναβρέθηκα στὸ δωματίο, ἀπὸ ὅπου με εἶχατε κάμει νὰ κατακυλίσω μέσα στὸ κελλί. Ὅπως βλέπετε, τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ ἀπλό.

— Ἀλλὰ πὼς σὰς ἤρθε ἡ ἰδέα νὰ περιπλανηθῇτε στὰ ὑπόγεια;

— Ἡ τύχη με βοήθησε καὶ πάλι, ἀπάντησε ὁ ἱππότης. Βρήκα ὅλες τὶς πόρτες τοῦ σπιτιοῦ ἀνοιχτές καὶ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ξανακατέβηκα στὰ ὑπόγεια, ὅπου τυχαία καὶ πάλι, ἀνακάλυψα μιὰ μυστικὴ διόδου. Πέρασα ἀπ' αὐτὴν καὶ βρέθηκα σὲ μιὰ ὑπόγεια στοῦ... Καθὼς προχωροῦσα, εἶδα σὲ μικρὴ ἀπόστασι μερικὰ φῶτα... Εἶπα σὲ ἀνάγκη νὰ σὰς ἀφηγηθῶ τὴ συνέχεια;

— Ὁχι, ἀπάντησε ἡ Φαύστα. Τὴν μαντεύω.

— Ἐκεῖνο ποὺ δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Παρνταγιάν, εἶναι πὼς μιὰ γυναίκα σὰν καὶ σὰς, ἔκαμε τὴν ἀπερίσκεπτα ν' ἀφίσῃ ὅλες τὶς πόρτες τοῦ σπιτιοῦ της ἀνοιχτές.

— Εἶχα τοὺς λόγους μου γι' αὐτὸ, ἀπάντησε ἡ Φαύστα. Ἦταν λάθος μου, δὲ μὰς, τὸ ὅτι ἀφῆσα ἀνοιχτὴ τὴν εἴσοδο τῆς μικρῆς κρύπτης, ἀπὸ ὅπου μποροῦσατε νὰ παρακολουθεῖτε τὰ πάντα. Αὐτὸ, τὸ ὅμως, ἦταν μεγάλη ἀπερίσκεπτα. Ἀλλ' ὅτι, ἐκείνη σείς, δὲν ἦταν ἐπίσης ἀπερίσκε-

πτο; Ἀντὶ νὰ ἔρθετε ἐδῶ, θὰ μπορούσατε νὰ φύγετε...

— Προτίμησα, κυρία, νὰ συναντηθῶ μαζί σας.

— Θὰ πρέπει νὰ ὑποθέσω πὼς αὐτὸ ποὺ ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε, εἶναι πολὺ σοβαρὸ, ἀπάντησε ἡ Φαύστα. Διαφορετικά, δὲν θὰ κάνατε τὴν μεγάλη ἀπερίσκεπτα νὰ ἐκτεθῇ σ' ἕνα καινούργιο κίνδυνο.

— Ἀλλὰ, κυρία, τί σὰς κάνει νὰ νομίζετε πὼς εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ μιλάω μαζί σας; ρώτησε μὲ προσποιητὴ ἀφέλεια ὁ Παρνταγιάν. Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ;

— Νομίζετε, λοιπόν, ὅτι θὰ σὰς ἀφίσω νὰ βγῆτε ἀπὸ δῶ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ μποροῦσατε νὰ στηριχθῶ σ' ἕναν ἄνθρωπο σὰν καὶ σὰς... Αὐτὸ τὸ λαμπρὸ μέλλον δὲν σὰς ἐνθουσιάζει;... Καὶ τί δὲν θὰ μπορούσατε νὰ κάμουμε ἐμεῖς οἱ δύο; Θὰ ἦταν δυνατόν νὰ ὑποτάξουμε δόλοκληρο τὸ σύμπαν στὴ θέλησί μας! Πέστε μιὰ μόνον λέξι κι' ὅλα ὅσα νομίζετε γιὰ οὐρα, θὰ πραγματοποιηθοῦν. Ὁ βασιδίσκος μαζί γιὰ νὰ κατακτήσουμε τὸν κόσμον.

— Ἐννοεῖτε τοὺς πληρωμένους δολοφόνους ποὺ αὐτὸς ὁ δούλος τῆς ἱερᾶς Ἐξουσίας ἔτρεφε νὰ φέρῃ;

— Τὸν εἶδατε, λοιπόν;

— Εἶδα ἐπίσης τὴ βουβὴ συνεννόησί σας καὶ κατάλαβα τὴ σημασία της... Πρόσεξα ἀκόμη τὴν προσπάθειά σας νὰ μὲ φέρετε σ' αὐτὴ τὴν ἐξέδρα...

Ἡ Φαύστα ἐθαύμασε τὴν ἀταραξία του. Ἀλλὰ, μαζί μὲ τὸ θαυμασμό, ἡ ἀνησυχία χιόνισαν μέσα στὴν ψυχὴ της. Ὁ Παρνταγιάν δὲν θ' ἀποφασίζε, βέβαια, νὰ ἐκτεθῇ σ' ἕνα καινούργιο κίνδυνο, ἀν δὲν ἦταν σίγουρος πὼς θὰ γλυτῶνε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ. Κύτταξε φοβισμένη γύρω της, ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτε.

— Ὁχι, σκέφτηκε. Μιλάει ἔτσι μόνο καὶ μόνον, γιὰτὶ ἔχει συνηθίσει νὰ περιφρονῇ τὸν κίνδυνο. Ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ γλυτώσῃ αὐτὴ τὴ φορὰ.

— Σὲ λίγο, εἶπε, εἴκοσι εἴφη θὰ φτῶν ἕνα ἀδιόπεραστο κλοιὸ γύρω σας. Νομίζετε, λοιπόν, πὼς θὰ βγῆτε νικητῆς; Δὲν νομίζω τίποτε, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν. Τὸ μόνο ποὺ ἔξρω εἶναι, ὅτι θὰ βγῶ ζωντανὸς ἀπὸ ἐδῶ μέσα, γιὰτὶ ἡ ὥρα μου δὲν ἦρθε ἀκόμη... Εἶναι γραφτὸ, κυρία, ὅτι πρέπει νὰ σὰς σκοτώσω.

— Γιατὶ τότε δὲν με σκοτώνετε ἀμέσως; τὸν ρώτησε σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν προκαλέσῃ.

Ὁ Παρνταγιάν τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Γιατὶ κι' ἡ δική σας ὥρα δὲν ἦρθε ἀκόμη, ἀπάντησε.

— Πιστεύετε, λοιπόν, ὅτι ὅλες μου οἱ ἀποπειρὲς ἐναντίον σας θὰ ἀποτύχουν;

— Τὸ πιστεύω, ἀπάντησε μὲ σταθερὴ φωνὴ ὁ ἱππότης. Μεταχειρισθήκατε ὡς σὴμερὰ τὸ σίδερο, τὸ νερὸ, τὴ φωτιά, τὸ δηλητήριο, τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα... Κι' ὁ ἄλλος, ποὺ πεῖνα καὶ τὴ δίψα... Βάλτε το, ὅπως βλέπετε, ὡς ἀκόμη... Βάλτε το, λοιπόν, καλὰ στὸ μυαλό σας: ἀδικα προσπαθεῖτε νὰ μὲ σκοτώσετε... Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε, εἶναι νὰ παραιτηθῇτε ἀπ' αὐτὴ τὴ μάταιη προσπάθεια, ἀφοῦ, μ' ὅλα τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποίησατε ὡς σὴμερὰ, δὲν καταφέρατε νὰ μὲ ἐξαποστατεῖτε σ' ἕναν κόσμο πού, ὅπως λένε, εἶναι καλὺτερος ἀπ' αὐτὸν ἐδῶ. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ σκοτῶνῃ κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν ἐνοχλοῦν... Σκεφθῆτε λιγάκι... Δὲν λείπουν τὰ μέσα γιὰ νὰ κάμῃ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο νὰ μὴν ὑπάρχῃ γιὰ κείνους στοὺς ὁποίους εἶναι ἐνοχλητικός.

— Ποῖα εἶναι αὐτὰ τὰ μέσα; τὸν ρώτησε μὲ ἀφέλεια.

Ὁ Παρνταγιάν ἀνασέκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ἔξρω κι' ἐγώ; ἀπάντησε. Καὶ πρόσθεσε μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο, ἐνῶ ταυτόχρονα ἔβαζε τὸ δειχτὴ τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ στὸ μέτωπο.

— Νά ποὺ βρισκεται ἡ δύναμίς μου... Προσπαθεῖτε νὰ μὲ χτυπήσετε ἐδῶ.

Ἡ Φαύστα πῆρε κατὰ γράμμα τὰ λόγια του.

— Ἐχει δίκιο! σκέφτηκε. Στὸ μυαλό πρέπει νὰ τὸν χτυπήσω... Μόνος του μοῦ δειχνεῖ τί πρέπει νὰ κάμω... Ἐχει δίκιο! Ἡ χεὶρ τί πρέπει νὰ κάμω... Ἐχει δίκιο! Ἡ τρέλλα ἀξίζει χίλιες φορές περισσότερο ἀπὸ τὸ θάνατο!... Πὼς δὲν τὸ σκέφτηκα ὡς σὴμερὰ;

Εἶπε ὕστερα δυνατὰ

— Ἐχετε δίκιο. Ἄν βγῆτε ἀπὸ δῶ ζωντανός, δὲν θὰ προσπαθῶ πιά νὰ σὰς σκοτώσω. Θὰ δοκιμάσω κατὰ ἄλλο.

Ὁ Παρνταγιάν, μ' ὅλο τὸ ἀναμφισβήτητο θάρρος του, δὲν ἔμπορεσε νὰ μὴν ἀνατριχιάσῃ.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, εἶπε εἰρωνικά.

— Ἀκούσατε τί εἶπα σ' αὐτοὺς τοὺς ἱσπανούς; συνέχισε ἡ Φαύστα. Ἀλλὰ δὲν τοὺς φανέρωσα δόλοκληρη τὴ σκέψι μου... Με εἰρωνεύθηκατε πρωτίτερα γιὰτὶ οὐρεῖσθε νὰ ἐπαναστατήσῃ τὴν αὐτοκρατορία τοῦ Καρλομάγνου. Ἡ αὐτοκρατορία τοῦ Καρλομάγνου, ὅμως, δὲν θὰ ἦταν τίποτε ἀν μπορούσα νὰ στηριχθῶ σ' ἕναν ἄνθρωπο σὰν καὶ σὰς... Αὐτὸ τὸ λαμπρὸ μέλλον δὲν σὰς ἐνθουσιάζει;... Καὶ τί δὲν θὰ μπορούσατε νὰ κάμουμε ἐμεῖς οἱ δύο; Θὰ ἦταν δυνατόν νὰ ὑποτάξουμε δόλοκληρο τὸ σύμπαν στὴ θέλησί μας! Πέστε μιὰ μόνον λέξι κι' ὅλα ὅσα νομίζετε γιὰ οὐρα, θὰ πραγματοποιηθοῦν. Ὁ βασιδίσκος μαζί γιὰ νὰ κατακτήσουμε τὸν κόσμον.

— Γιατὶ;

— Θὰ μπορούσα νὰ σὰς ἀπαντήσω: Γιατὶ ὅλες αὐτὲς οἱ ἐπιχειρήσεις βασιζοῦνται στὴ βία, τὴν προδοσία καὶ τὸ ἐγκλημα. Ἀλλ' ἴσως αὐτὴ ἡ ἀπάντησις δὲν σὰς ικανοποιήσῃ. Θὰ σὰς δώσω, λοιπόν, μιὰ ἄλλη: Γιατὶ τὰ φιλόδοξα οὐρεῖσθε σὰς σπριζοῦνται πάνω στὸ κεφάλι ἕνας ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι τόσο ἐντίμος καὶ τόσο ἡλικός, ὥστε δὲν θὰ μπορῇ ποτε νὰ δεχθῇ τις προσφορές σας. Γιατὶ ὁ δὸν Καίσαρ εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐκτιμᾷ καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ σὰς ἀπαγορεύω νὰ τὰ βρῆτε μαζί του, ἀν δὲν θέλετε νὰ μὲ ξαναβρῆτε στὸ δρόμο σας. Καὶ τώρα ποὺ σὰς εἶπα ὅτι ἤθελα, μπορεῖτε νὰ φωνάζετε τοὺς δολοφόνους σας.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, σηκώθηκε ὁρθὸς καὶ στάθηκε μπροστὰ τῆς ἡρεμῆς καὶ ἀτάραχος.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, κομμιὰ εἰκοσαριά ἀνθρώποι, μῆλκαν ἀπὸ μιὰ πόρτα, ποὺ βρισκόταν στὸ ἀντίθετο μέρος τῆς σπηλιάς. Κι' ἡ Φαύστα σηκώθηκε ἐπίσης. Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τίποτε, ἀπομακρύνθηκε ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ ὅπου εἶχαν μῆθ' οἱ δολοφόνοι. Ἐκεῖ σταμάτησε, θέλοντας νὰ ἰδῇ μὲ τὰ ἴδια της τὰ μάτια τί θὰ γινόταν.

Ἄν ὁ Παρνταγιάν ἤθελε, θὰ μπορούσε ν' ἀπλώσῃ τὸ χεῖρ τοῦ καὶ τὴν χτυπήσῃ μὲ τὸ ἐγγχειρίδιό του. Στὴν περιπτώσι

μπορέσῃ νὰ ἐπουλώσῃ πολλὰ ἀπὸ τὶς πληροφορίες τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ποὺ ἐξαπολύσατε σ' αὐτήν. Μ' ὅλο ποὺ δὲν συμφωνῶ μὲ τὶς ἰδέες καὶ τὰ σχέδιά σας, δὲν θὰ με βρῆτε ἀντιμέτωπὸ σας στὰ δύο αὐτὰ σημεία.

Εὐχαριστῶ, ἱππότη, τοῦ ἀπάντησε μὲ εὐκρίνεια. Ἄν δὲν ἔχετε νὰ μοῦ προβάλετε ἀπαράδεκτους δρους γι' ἀντάλλαγμα αὐτῆς τῆς οὐδετερότητος, εἶμαι προκαταβολικά βέβαιη γιὰ τὴν ἐπιτυχία.

Ὁ Παρνταγιάν χαμογέλασε κι' ἐξακολούθησε ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπῇ:

— Κάμετε, ὅτι θέλετε ἐδῶ, αὐτὸ εἶναι δική σας δουλειά. Ἀλλὰ μὴ ρίχνετε τὰ μάτια σας στὴν πατρίδα μου. Ὅπως σὰς εἶπα, ἡ Γαλλία ἔχει ἀνάγκη νὰ ξεκουρασθῇ. Μὴν προσπαθεῖτε, λοιπόν, νὰ καταστρέψετε τὴν ἡρεμία της, γιὰτὶ θὰ με βρῆτε μπροστὰ σας. Ὅσο γιὰ τὴ νέα ἐπιχειρήσις σας ἐδῶ, σὰς λέω προκαταβολικά, ὅτι εἶναι καταδικασμένη ν' ἀποτύχῃ. Θὰ νικηθῇτε καὶ ἐδῶ, ὅπως καὶ στὴ Γαλλία.

— Γιατὶ;

— Θὰ μπορούσα νὰ σὰς ἀπαντήσω: Γιατὶ ὅλες αὐτὲς οἱ ἐπιχειρήσεις βασιζοῦνται στὴ βία, τὴν προδοσία καὶ τὸ ἐγκλημα. Ἀλλ' ἴσως αὐτὴ ἡ ἀπάντησις δὲν σὰς ικανοποιήσῃ. Θὰ σὰς δώσω, λοιπόν, μιὰ ἄλλη: Γιατὶ τὰ φιλόδοξα οὐρεῖσθε σὰς σπριζοῦνται πάνω στὸ κεφάλι ἕνας ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι τόσο ἐντίμος καὶ τόσο ἡλικός, ὥστε δὲν θὰ μπορῇ ποτε νὰ δεχθῇ τις προσφορές σας. Γιατὶ ὁ δὸν Καίσαρ εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐκτιμᾷ καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ σὰς ἀπαγορεύω νὰ τὰ βρῆτε μαζί του, ἀν δὲν θέλετε νὰ μὲ ξαναβρῆτε στὸ δρόμο σας. Καὶ τώρα ποὺ σὰς εἶπα ὅτι ἤθελα, μπορεῖτε νὰ φωνάζετε τοὺς δολοφόνους σας.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, σηκώθηκε ὁρθὸς καὶ στάθηκε μπροστὰ τῆς ἡρεμῆς καὶ ἀτάραχος.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, κομμιὰ εἰκοσαριά ἀνθρώποι, μῆλκαν ἀπὸ μιὰ πόρτα, ποὺ βρισκόταν στὸ ἀντίθετο μέρος τῆς σπηλιάς. Κι' ἡ Φαύστα σηκώθηκε ἐπίσης. Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τίποτε, ἀπομακρύνθηκε ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ ὅπου εἶχαν μῆθ' οἱ δολοφόνοι. Ἐκεῖ σταμάτησε, θέλοντας νὰ ἰδῇ μὲ τὰ ἴδια της τὰ μάτια τί θὰ γινόταν.

Ἄν ὁ Παρνταγιάν ἤθελε, θὰ μπορούσε ν' ἀπλώσῃ τὸ χεῖρ τοῦ καὶ τὴν χτυπήσῃ μὲ τὸ ἐγγχειρίδιό του. Στὴν περιπτώσι

ΟΤΑΝ Η ΡΙΤΑ ΖΟΥΣΕ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΝ ΝΤΙΚ
Ἡ φωτογραφία αὐτὴ πάρθηκε στὸ Μαλιμπού Μπῆς, μιὰ ἡσυχὴ πλάξ τῆς Καλιφορνίας, ὅπου παρέμειναν ἐπὶ μερικὲς ἑβδομάδες ὁ Ντικ Χαίμς καὶ ἡ Ρίτα Χαίμς μαζί μὲ τὴν Γισμίν καὶ τὴν Ρεβέκκα. Τίποτα δὲν εἰδείναι τότε πὼς ἡ Ρίτα ἐτοιμαζόταν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἄνδρα της. Ἀντιθέτως φαίνονταν πολὺ εὐτυχισμένη ἐπειδὴ τὸ δικαστήριο εἶχε ἀποφασίσῃ νὰ ἐπιτρέψῃ στὸ Ντικ νὰ παραμείνῃ στὴς Ἡνωμ. Πολιτείες. Ἡ Ρίτα περιμένει τώρα καὶ τὴν ἀπόφασι ἑνὸς ἄλλου δικαστηρίου, τὸ ὁποῖο θὰ ἀποφασίσῃ πότες ἐξομολογῆσαι τὸν χρόνο θὰ περᾷ ἡ Γισμίν κοντὰ στὸν πατέρα της Ἀλῆ Χάν.

ΕΝΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΠΑΡΤΥ
Τριακόσιες νεαρές καλλιτέχνιδες εἶχαν προσκληθῇ στὸ ἀντικείμενὸν πάρτυ, ποὺ ἔδωκε, πρὸ ἡμερῶν μέσα στοὺς Πάρκο τοῦ Σαντιγὸ, ὁ διευθυντὴς τοῦ περιήμου παριστοῦ κατεστῶτος κέντρου «Λίττον Πιερ Λουί Γκερὸ

αυτήν το πιθανότερο ήταν, ότι όλοι αυτοί οι πληρωμένοι δολοφόνοι θα υποχωρούσαν, γιατί από τη στιγμή που η Φάυστα θα σωριάζονταν νεκρή, δεν θα είχαν να κάμουν τίποτε κι ούτε θα είχαν λόγο να βεληθούν να εκδικηθούν το θάνατό της.

— Άλλο, ο Παρνταγιάν δεν ήθελε ακόμη να την σκοτώσει. Γι' αυτό την άφησε να απομακρυνθεί χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνηση.

— Ο Σεντούριον είχε φέρει μαζί του καμιά δεκαπενταριά από τα καθάρματα που χρησιμοποιούσε σε παρόμοιες περιστάσεις κι έκτός απ' αυτούς, τους τρεις Γάλλους ακόλουθους της Φάουστας: τον Μονσερύ, τον Καλάμπρ και τον Σαίν-Μαλιν.

— Όλοι αυτοί οι άνθρωποι μπήκαν όρμητικά μέσα στην αίθουσα, με την πρόθεση να ριχτούν άμεσα πάνω στο θύμα. Άλλα το θύμα βρισκόταν μακριά.

— Η Φάυστα, όπως είδαμε, είχε οδηγήσει τον ιππότη στο βάθος της σπηλιάς. Οι δολοφόνοι, όμως, για να φτάσουν ως εκεί, έπρεπε να διασκελίσουν όλους τους παγκούς που βρισκόταν στο μεταξύ. Έτσι η όρμη τους άνακόπηκε.

— Ο Παρνταγιάν τους έβλεπε άταραχος να πλησιάζουν. Τό μοναδικό όπλο του ήταν το έγχειρίδιό του. Άλλα βεώρησε περικό να το βγάλει, γιατί κατάλαβε πως τού ήταν άχρηστο.

— Οι τρεις ακόλουθοι της Φάουστας βάδισαν μπροστά από τους άλλους.

— Ο Παρνταγιάν τους αγνώρισε. — Καλησπέρα σας, κύριοι, τους είπε χωρίς ίχνος ειρωνείας στη φωνή.

— Καλησπέρα σας, κύριε ντε Παρνταγιάν, του απάντησαν ευγενικά.

— Είναι η δεύτερη φορά σήμερα που σας συναντώ στο δρόμο μου, τους είπε ο ιππότης. Βλέπω, ότι κερδίζετε με τον ιδρώτα του προσώπου σας το μισθό που σας δίνει η κυρία Φάυστα. Με στενοχωρεί, ωστόσο, το ότι σας βάζω σε τόσο κόπο.

— Ά, μην ανησυχήτε για μάς, απάντησε ο Σαίν-Μαλιν. Άρκει να ξεμπλέξουμε με σας μία και καλή!

— Έλπίζω πως θα είμαστε πιο τυχεροί αυτή τη φορά, πρόσθεσε ο Καλάμπρ.

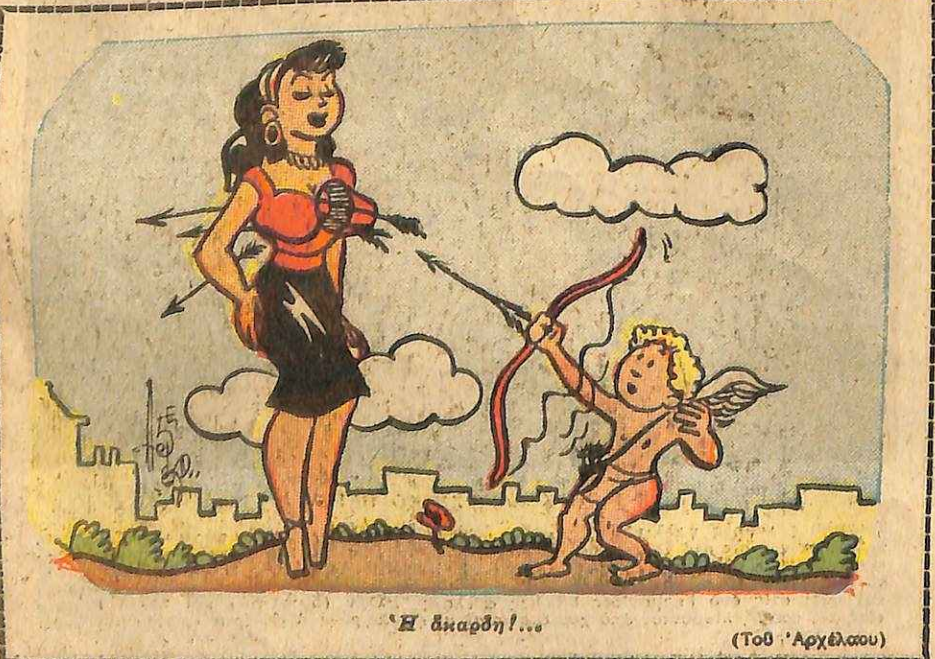
— Το πράγμα δεν είναι δύσκολο, είπε ο Παρνταγιάν. Όπως βλέπετε, είμαι άοπλος.

— Αυτό είναι αλήθεια, φώναξε σαστισμένος ο Μονσερύ. Ο κύριος ντε Παρνταγιάν είναι άοπλος.

— Ά, διάβωλε! είπαν οι δυο άλλοι. Και τώρα τί θα κάμουμε;

— Δεν μπορούμε να του επιτεθούμε, αφού δεν έχει τα μέσα να' άμυνθεί, είπε σιγά ο Μονσερύ.

— Σωστά, συμφώνησε ο Καλάμπρ.

Η διαρρη... (Του Άργέλαου)

— Κι' αλλωστε, οι άλλοι είναι τόσο πολλοί, που νομίζω πως δεν χρειάζεται η δική μου συμβολή, πρόσθεσε ο Σαίν-Μαλιν, δείχνοντας τους ανθρώπους του Σεντούριον.

— Γύρισε κατόπιν στον Παρνταγιάν.

— Κύριε ιππότη, είσατε άοπλος και δεν μπορούμε να σας επιτεθούμε, του είπε. Διαβάλε! Δεν είμαστε δολοφόνοι!

— Ο Παρνταγιάν υποκλίθηκε με ευγένεια και απάντησε:

— Στην περίπτωση αυτή, παραμερίστε... Σας υποσχομαι, ότι το θέαμα που θα παρακολουθήσετε, θα είναι πολύ ενδιαφέρον.

— Οι τρεις ακόλουθοι της Φάουστας του ανταπέδωσαν το χαιρετισμό του κι έπειτα αποτραβήχτηκαν στον τοίχο.

— Τη στιγμή εκείνη, έφτα η όχθη από τους ανθρώπους του Σεντούριον, που είχαν πλησιάζει αρκετά, έτοιμαστηκαν να επιτεθούν έναντιον του Παρνταγιάν.

— Άλλο, έγινε τότε κάτι που ήταν πολύ περίεργο.

— Ο ιππότης έσκυψε, άρπαξε με τα δυο του χέρια το βαρύ πάγκο που βρισκόταν μπροστά του, κι άρχισε να σαρώνει το χώρο, καταφέροντας τρομερά χτυπήματα έναντιον των δολοφόνων.

— Ένας απ' αυτούς σωριάστηκε νεκρός πάνω στις πλάκες, τρεις έφυγαν τρέχοντας και τρεις ή τέσσερες άλλοι, σταμάτησαν, αναποφάσιτοι.

— Ο Παρνταγιάν γέλασε με το καλόκαρδο γέλιο του.

— Μία καινούργια ομάδα διασκελίσσε τους πάγκους.

— Ο ιππότης ξαναόρισε τα θανατηφόρα χτυπήματά του. Τρεις ακόμη σωριάστηκαν στις πλάκες.

— Είχαν απομείνει δεκατρείς και σχημάτιζαν μία συμπαγή μάζα λίγο πιο πέρα. Μ' όλες τις παροτρύνσεις του Σεντούριον, κανείς τους δεν έπαιρνε το θάρρος να προχωρήσει.

— Ο Παρνταγιάν πέρασε τότε από την άμυνα στην επίθεση. Έκαμε ένα τεράστιο άλμα, κραδαινοντας το τρομερό όπλο του κι ο βαρύς πάγκος άρχισε και πάλι να ανοίγει κεφάλια και να σπάει πλευρά.

— Έπτά από τους δολοφόνους απόμειναν στις πλάκες νεκροί ή βαρεια τραυματισμένοι. Οι άλλοι αποτραβήχτηκαν στην άλλη άκρη της σπηλιάς.

— Θα μπορούσα να σας ξεκάμω ως τον τελευταίο! τους φώναξε ο Παρνταγιάν. Άλλα σας δίνω χάρι.

— Γύρισε κατόπιν στη Φάυστα και την χαιρέτησε με μία έλαφρη κλίση του κεφαλιού.

— Έλπίζω, ότι θα έχω την ευχάριστη να σας ξαναδώ, τριγυρίζοντας, της είπε. Στο μεταξύ, θα μου επιτρέψετε να πάρω

ένα ξίφος από τους ανθρώπους σας.

— Χωρίς να βιάζεται, διάλεξε εκείνο που του φάνηκε καλύτερο και το πέρασε στη ζώνη του. Έπειτα διευδύνθηκε με άργα βήματα προς τον τοίχο του βάθους.

— Όταν έφτασε εκεί, ανασήκωσε λίγο το ξίφος που είχε περάσει στη ζώνη του και χτύπησε με τη λαβή του τρία χτυπήματα.

— Ένα μεγάλο κομμάτι του τοίχου υποχώρησε άμεσα.

— Ο Παρνταγιάν έριξε μία ματιά πίσω του. Οι άνθρωποι του Σεντούριον είχαν ξεθαρρέψει κι έτρεχαν με τρομερές κραυγές προς το μέρος του.

— Κι' οι τρεις ακόλουθοι της Φάουστας έπιασαν, βλέποντας πως ήταν ώπλισμένοι, είχαν τραβήξει τα ξίφη τους.

— Πολύ άργα! τους φώναξε ο Παρνταγιάν και χώθηκε στο άνοιγμα.

— Έπειτα από μία στιγμή, το κομμάτι του τοίχου ξαναγύρισε στη θέση του.

— Ο Σεντούριον είχε γίνει κατακτινικός από το φόβο του. Κι' οι τρεις ακόλουθοι δεν ήταν λιγώτερο ανήσυχτοι. Όλοι περιμεναν πως θ' άκουγαν φρικτές παρατηρήσεις από τη Φάυστα. Άλλα, έγινε το αντίθετο. Η νεαρή γυναίκα πήγε κοντά σ' εκείνους που ήταν πεσμένοι στις πλάκες και τους κύτταξε κάμπουσες στιγμές. Έπειτα είπε:

— Να σηκώσετε άμεσα τους τραυματίες και να τους οδηγήσετε σε μέρος όπου θα είναι δυνατόν να τους περιβάψετε.

— Γύρισε κατόπιν στον Σεντούριον.

— Θα δώσετε στον καθένα ένα τό λιβρέ για τον κόπο τους, πρόσθεσε. Έκαμαν το καθέκον τους και δεν έχω να πω τίποτε.

— Όσο για τους νεκρούς, θα μου άναφέρετε τα ονόματά τους για να ενισχύσουμε τις οικογένειές τους.

— Ξαναγύρισε κατόπιν στο σπίτι με τα κυπαρίσσια, όπου έμεινε κάμποση ώρα για να ξεκουραστεί από τις συγκινήσεις της τρομερής αυτής νύχτας.

— Όταν ξαναβγήκε από το διαμέρισμά της, ήταν και πάλι ήρεμη όπως πάντα. Ο Μονσερύ, ο Σαίν-Μαλιν κι ο Καλάμπρ την συνόδευσαν ως το Άλκαζάρ.

— Η Φάυστα διέσχισε μόνη της τους μισοφωτισμένους διαδρόμους κι έπειτα από λίγο, μπήκε στο διαμέρισμα του Έσπινοζα.

Η καρδιά της Ζουάνας

Τη σωτηρία του, αυτή τη φορά, ο Παρνταγιάν την χρωστούσε στον Έλ Τσικο, που τον είχε πληροφορήσει για την ύπαρξη αυτής της μυστικής διόδου στο βάθος της σπηλιάς.

— Όταν ο ιππότης χτύπησε τα τρία χτυπήματα, ο νάνος πίεσε ένα μυστικό ελατήριο κι' ο τοίχος υποχώρησε άμεσα.

— Ά, αφέντη, είχα άπελπισθή πως θα σας ξαναβλέπα ζωντανό, του είπε ο νάνος μόλις τον είδε.

— Μπα! απάντησε ο Παρνταγιάν. Έχω σκληρό δέρμα... Άλλα νομίζω πως είναι καιρός να φύγουμε...

— Όταν βγήκαν από τον υπόγειο λαβυρινθο, ο ήλιος είχε κάνει την εμφάνισή του στον όριζοντα. Μισή ώρα αργότερα, βρισκονταν στο πανδοχείο του Πύργου.

— Η Ζουάνα τους υποδέχτηκε στη μεγάλη αίθουσα. Φαινόταν πιο ήρεμη. Μόνον οι μαύροι κύκλοι που είχαν σχηματισθή γύρω στα μάτια της, έδειχναν πως είχε περάσει τη νύχτα άγρυπνη. Προχώρησε με άργα βήματα προς τον Παρνταγιάν και, σταματώντας μπροστά του, του είπε:

— Ά, κύριε ιππότη, ξαναγυρίσατε επί τέλους! Οι φίλοι σας, ήταν πολύ ανήσυχτοι για σας.

— Θα ήσυχάσουν τώρα, απάντησε ο Παρνταγιάν.

— Η Ζουάνα μόλις καταδέχτηκε να ρίξει μία ματιά στον Έλ Τσικο. Κι' αυτή η ματιά έκαμε το αίμα να παγώσει μέσα στις φλέβες του. Γιατί ήταν πλημμυρισμένη από κακία.

— Τι της έκαμα, για να με κυττάζει έτσι; άναρωτήθηκε ο Έλ Τσικο, ανατριχιάζοντας.

— Η Ζουάνα ξαναγύρισε στον ιππότη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕ ΣΙ: Η συνέχεια.

ΤΩΡΑ που φαίνεται πιά γεγονός ότι τα διαπλανητικά ταξείδια θα γίνουν πραγματικότητας μέσα στα προσεχή 10 ή 15 χρόνια, γεννιέται αυτόματως ένα ερώτημα: Άξίζει τον κόπο να δαπανηθούν τα τεράστια ποσά που θα χρειαστούν για τα ταξείδια αυτά; Και τί περιμένουμε να βρούμε στους άλλους πλανήτες;

— Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει ο Άρης, γιατί εκεί οι συνθήκες δεν είναι πολύ διαφορετικές από της Γης. Μπορούμε δηλαδή να πούμε ότι είναι ο πιο γήινος απ' όλους τους πλανήτες του ήλιακού μας συστήματος. (Όσο για τους κατοικημένους κόσμους που υπάρχουν ίσως πολύ μακριά, σε άλλα αστρικά συστήματα, δεν μπορούμε για την ώρα να ξέρουμε τίποτε γι' αυτούς, γιατί μάς χωρίζουν λίγυγιάδες αποστάσεις).

— Ο Άρης έχει μόνο τη μισή από τη δύμετρο της Γης. Δεδομένου όμως ότι τα τρία τέταρτα της Γης είναι σκεπαμένα από νερό και άκατοίκητα, μπορούμε να πούμε ότι οι δυο πλανήτες έχουν το ίδιο περίπου κατοικήσιμο έδαφος.

— Οι άπειρατες έρημοι του Άρεως δεν ψήνονται από τη ζέση, όπως συμβαίνει στη Γη. Αντιθέτως, έχουν σχεδόν τη θερμοκρασία των υψιπέδων του Θιδε — πράγμα φυσικό, γιατί ο πλανήτης αυτός απεχει περισσότερο απ' τον Ήλιο. Στους τροπικούς του Άρεως, η μέση θερμοκρασία του μεσημεριού είναι 3 - 4 βαθμοί. Μετά τη δύση του ήλιου, πέφτει γρήγορα κάτω από το μηδέν. Στους πόλους δε, κατά το διάστημα της μακράς πολικής νύχτας, η θερμοκρασία κατεβαίνει χαμηλότερα από τους 100 βαθμούς υπό το μηδέν!

— Ο Άρης έχει αναμφιδότως κάποια άραιή ατμόσφαιρα. Έχουν παρατηρηθή με τηλεσκόπιο σύννεφα πάνω απ' το έδαφός του. Ένα απ' αυτά μάλιστα, που παρατηρήθηκε το 1954, είχε το σχήμα του υψιφύου W.

— Δεν ξέρουμε, δυστυχώς, τη σύσταση της ατμοσφαιρας του Άρεως. Πάντως, έχει εξακριβωθή ότι δεν περιέχει άξυγόνο — ή ίσως περιέχει ελάχιστα μόνο ίχνη του.

— Επίσης, ο πλανήτης αυτός έχει ελάχιστο νερό, που συγκεντρώνεται στους πόλους, με τη μορφή πάγου ή χιονιού. Όλο αυτό το νερό μαζί θα γεμίσε μόλις μία λίμνη μετρίων διαστάσεων.

Οι πρώτοι άνθρωποι στον Άρη

Μία τεράστια προσπάθεια δίχως θετικό σκοπό

Είναι πολύ άπιθανο να υπάρχει ζωική ζωή στον Άρη. Έχουμε όμως σαφείς ενδείξεις ότι υπάρχουν φυτά, κατά πάσαν πιθανότητα δε ένα είδος λειχηγών, άνεκτικών στην έλλειψη άξυγόνου και νερού και στο δυνατό κρύο.

— Άς υποθέσουμε τώρα ότι, έπειτα από μία τεράστια προσπάθεια, οικονομικής και τεχνικής φύσεως, κατορθώσαμε επιτέλους να φτάσουμε στον Άρη και να εγκαταστήσουμε εκεί πάνω ένα σταθμό, με προσωπικό από κάμπουσες εκατοντάδες νέους κι' άνυπαντρους άντρες, φυσικά, χωρίς αυτά τα πρέπει να είναι διαλεγμένα μ' επιμέλεια, χωρίς σωματικά έλαττώματα και ψυχικές αδυναμίες.

— Η μεταφορά τους απ' τη Γη στον Άρη — με έπιστροφή — θάνατι εξαίρετικά δύσκολη και δαπανηρή. Δεν θα μπορέ λοιπόν να γίνεσαι πολύ συχνά. Έπομένως, οι έθελοντές αυτοί θα πρέπει να έχουν υπ' όψη τους ότι θα μείνουν για πολύν καιρό στον Άρη, πέντε χρόνια το λιγώτερο.

— Για την μόνιμη εξασφάλιση νερού, ο σταθμός θα πρέπει να βρίσκεται σ' ένα από τους πόλους — κατά προτίμηση δε στο βόρειο, γιατί εκεί φαίνεται πως υπάρχει συγκεντρωμένο περισσότερο νερό.

— Η ύπαρξις άρκετου νερού λύνει συγχρόνως και το πρόβλημα του άξυγόνου. Θα μπορέ να παράγεται δηλαδή αυτό το άεριο με την άποσύνθεσι του νερού σε υδρογόνο και άξυγόνο.

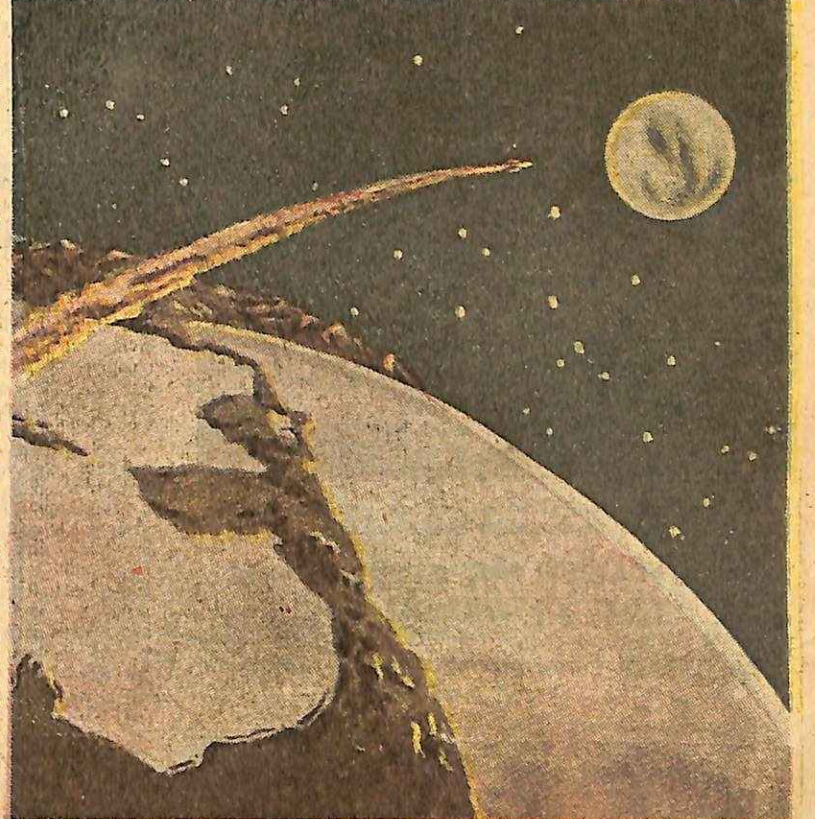
— Ωστόσο, η έγκατάστασι του σταθμού στον πόλο θα παρουσιάζη το μειονέκτημα μίας μακράς νύχτας με φοβερό κρύο. Μήπως όμως παντού στον Άρη δεν είναι χαμηλή η θερμοκρασία;

— Το προσωπικό του σταθμού θα ζή μέσα σε ειδικά αεροστεγή οικήματα, με θέρμανσι, όπου θα υπάρχουν οι στοιχειώδεις άνσεις. Για να βγή κανείς έξω, θα πρέπει να είναι εφοδιασμένος με άναφυστική συσκευή άξυγόνου. Δεν θα χρειάζεται όμως όλοσώπο σκάφανδρο, γιατί η ατμοσφαιρική πίεσις δεν είναι πολύ χαμηλή.

— Πάντως, και οι συντομώτερες ακόμη διαδρομές θάνατι επικίνδυνες. Άλλοιμουν άν πάθι κάτι ή άναπνευστική συσκευή ή άν νυγες. Άλλοιμουν άν πάθι κάτι ή άναπνευστική συσκευή ή άν νυγες.

— Άλλοιμουν άν πάθι κάτι ή άναπνευστική συσκευή ή άν νυγες. Άλλοιμουν άν πάθι κάτι ή άναπνευστική συσκευή ή άν νυγες.

— Άλλοιμουν άν πάθι κάτι ή άναπνευστική συσκευή ή άν νυγες. Άλλοιμουν άν πάθι κάτι ή άναπνευστική συσκευή ή άν νυγες.

Για να φθάσουμε στον Άρη με ειδικό αεροσκάφος, πρέπει να γίνει μία τεράστια προσπάθεια οικονομικής και τεχνικής φύσεως...

— Λις τα 37% εκείνης που υπάρχει στη Γη. — Ελάχιστοι θα εργάζονται έξω απ' το σταθμό. Για τους άλλους, τους πιο πολλούς, η εργασία θα γίνεται στο έσωτερικό του. Θα είναι δε μόνον εκεί και άνισρη: μελέτη και κατάταξις των στοιχείων που θα συγκεντρώνονται με τις έξερευνησεις, κατάρτισις των σχετικών έκθεσεων και διαδίδοσις των άποτελεσμάτων στη Γη.

— Ποτέ δεν θα μείνη μόνος ένας άνθρωπος. Κάθε ώρα της ημέρας θάνατι άυστηρά ρυθμισμένη. Θα εφαρμόζεται άκαμπτη πειθαρχία — γιατί το ελάχιστο παρασπάτημα μπορέ να είναι καταστρεπτικό για το σύνολο.

— Σκεφθήτε τώρα πόσο δυνατό νεύρα πρέπει να έχει ένας άνθρωπος, για να άνθεξη επί πέντε χρόνια σε μία τέτοια ζωή, μέσα σε έχθρικό περιβάλλον, δίχως καμμία άνασυχν, χωρίς γυναίκες! Το συνάισθημα της μοναξιάς του μέσα σ' ένα ολόκληρο κόσμο θα είναι φοβερά καταθλιπτικό...

— Και τώρα ξαναγυρίζουμε στο άσχετικό μας έρώτημα: Γιατί να διακινδυνεύουν τόσο άνθρωποι και να δαπανηθούν δισεκατομμύρια δολάρια, χωρίς άλλο σκοπό, παρά μόνονα το να φτάσουμε σ' ένα έρημο και άκατοίκητο κόσμο;

— Μήπως θα βρούμε εκεί καινούργια χημικά στοιχεία ή κοιτάσματα πολύτιμων άρυκτων; Οι ειδικοί δεν το θεωρούν πολύν πιθανό.

— Η μήπως θάνατι χρήσιμη για στρατιωτικούς λόγους ή κατάρτισις αυτού του πλανήτη. Καθόλου!

— Ούτε και υπάρχουν υπολογισμένες να βρούμε εκεί πλούσια με άντίληψι μεγαλύτερη απ' τη δική μας.

— Ο κυριώτερος λοιπόν λόγος είναι ή έμφυτη και άκόρεστη περιέργεια του ανθρώπου να δει ότι υπάρχει πέρα απ' τους όριζόντες του.

— Είναι ή ίδια περιέργεια που τον έσπρωξε άκατανίκητα στην κατάρτισι του δοκου Έδεσσ.

— Πρέπει να προσθέσουμε ωστόσο ότι, με το ταξίδι στον Άρη, θα πλουτίσουμε σημαντικά τις θεωρητικές έπιστημονικές γνώσεις μας.

— Θα μάθουμε π. χ. πολλά πράγματα για τις μαγνητικές, συνθηκές σ' αυτόν τον πλανήτη, για τις καιρικές μεταβολές, για τον τρόπο της ζωής των φυτών, κλπ.

— Βέβαια, οι φυσικοί, οι μετεωρολόγοι ή οι βιολόγοι ενδιαφέρονται ζω-ότατα για όλα αυτά τα πράγματα. Τι ενδιαφέρον όμως υπορεί νάχη ο κάθε κοινός θνητός, ο κάθε φορολογούμενος, για να συνέλαβη στην τεράστια δαπάνη μίας τέτοιας έξερευνητικής προσπάθειας;

— Κι' όμως, παρ' όλα αυτά, μπορούμε να μαστε βέβαιοι, ότι δεν θ' άργήσιν πολύ να πραγματοποιηθή το ταξίδι στον Άρη, μόνον και μόνο για να νιώσισι ο άγόρτατος άνθρωπος ένα καινούργιο κόσμο.

Η μολυσματική ηπατίτις

Θεραπεύεται με νέα φάρμακα

Πριν από πέντε χρόνια, η μολυσματική ηπατίτις ήταν μία άρρωστος σχεδόν άγνωστη. Σήμερα όμως έχει γίνει μία από τις συνηθέστερες μεταδοτικές ασθένειες κι αποτελεί ένα σπουδαίο ιατρικό πρόβλημα.

Οφείλεται σ' ένα ιό, άγνωστον ακόμη. Τα συμπτώματά της είναι τα εξής περίπου: Στην αρχή, αόριστοι πόνοι στα κόκαλα, μία άσχημη γεύση στο στόμα, γενική κακοδιαθεσία και κόπωση. Άκολυθούσιν ίσχυροί πονοκέφαλοι, ναυτία, ρίγη, έμετοι, «κράμπες» στο δεξί επάνω μέρος της κοιλιάς, πόνοι στις αρθρώσεις, ανορεξία και λίγη φαγούρα. Έπι 2-3 ημέρες, η θερμοκρασία του άρρώστου μπορεί να φτάσει τους 40 βαθμούς. Τέλος, εμφανίζεται ίκτερος, που δίνει στο δέρμα ένα χρώμα κίτρινο, κάποτε δε πορτοκαλί ή πράσινο.

Η ασθένεια διαρκεί 6 - 12 βδομάδες. Δεν υπάρχει δε κανένα αποτελεσματικό φάρμακο εναντίον της. Ο άρρωστος πρέπει να κάνει ύπομονη και να περιμένει.

Αλλά και μετά την αποθεραπεία του ακόμα, επί ένα έτος ή και περισσότερο, μπορεί να εξακολουθήσει να αισθάνεται αδυναμία και πεπτικές διαταραχές. Αν ξαναγυρίσει δε πρόωρα στην εργασία του, αν υποβληθεί σε σωματική κόπωση ή αν πih πολύ, κινδυνεύει να πάθι ύποτροπή.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, οι γιατροί ξέρουν πως ένας ιός προκαλεί την ηπατίτιδα, αλλά δεν κατώρθωσαν να τον ιδούν, να τον απομονώσουν ή να τον μεταδώσουν σε πειραματόζωα.

Εύτυχώς, η ασθένεια αυτή σπάνια είναι θανατηφόρος — έκτός μόνο στα βρέφη και σε άτομα άνω των 50 ετών. Στις περισσότερες δε περιπτώσεις, δεν προκαλεί σοβαρές αλλοιώσεις του ήπατος.

Ο ιός μεταδίδεται από μολυσμένα χέρια, με το νερό, με το γάλα ή με την τροφή. Επιδιώκεται δε επί 25 ημέρες περίπου (κάποτε όμως 12 μόνον ή 50 ημέρες).

Το περίεργο είναι, ότι, όταν πια εμφανισθεί ο ίκτερος — το πιο έκδηλο αλλά και πιο άψιμο σύμπτωμα — ο άρρωστος αρχίζει να αισθάνεται καλύτερα τον εαυτό του, μ' όλο που η όψη του φαίνεται χειρότερη! Ο μεταχρωματισμός αυτός του δέρματος, οφείλεται πιθανώς στα σά απόβραξη των χοληφόρων αγωγών του ήπατος και έπιστροφή της χολής στο αίμα. Διάρκει περί τις 3 βδομάδες, μπορεί όμως κάποτε να κρατησh μόνο λίγες μέρες ή, αντίθετα, επί αρκετούς μήνες.

Στο πρώτο στάδιο της, η ηπατίτις δεν ξεχωρίζει από ένα κοινό κρυολόγημα ή μία γρίπη, κι έτσι γίνεται συχνά λάθος στη διάγνωση. Μόνο με την εργαστηριακή εξέταση βρίσκειται αύξημένη η χοληφόρος, πράγμα που αποτελεί ασφαλή ένδειξη ηπατίτιδος.

Εξ άλλου, πολύ συχνά, παθαίνει κανείς μία ηπατίτιδα ήπιας μορφής, χωρίς να φθάσει στο στάδιο του ίκτερου. Τα άτομα αυτά αποκτούν συνήθως άνοσια εναντίον δεύτερας προσβολής. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως αποκλείεται να πάθουν ύποτροπή, αν παρακούσουν το γιατρό τους, αν πιάσουν πρόωρα δουλειά, αν φάνε πράγματα ακατάλληλα ή αν πιούνε πολύ.

Πραγματικά, το αλκόολ απαγορεύεται, για πολύν καιρό κατόπιν, σε όσους έχουν προσβληθεί από ηπατίτιδα. Γιατί είναι κι αυτό ένα δηλητήριο του ήπατος όπως και ο ιός της ηπατίτιδος, κι ο συνδυασμός και των δυο επιτείνει τα αποτελέσματά τους.

Αντίθετα προς τα άπατηλά αποτελέσματα των πρώτων πειραμάτων, εξακριβώθηκε κατόπιν, ότι η ηπατίτις δεν προκαλεί κίρρωσι του ήπατος. Πραγματικά, έγινε βιοψία σε 367 άτομα, που είχαν πάθει ηπατίτιδα πρό 4 - 6 ετών, και διαπιστώθηκε, ότι ελάχιστα παρουσίαζαν βλάβες του ήπατος (αυτές δε οι λίγες αλλοιώσεις οφείλονταν σε πολύ πιότη). Ούτε μία περίπτωση κίρρωσως του ήπατος δεν μπορούσε ν' αποδοθεί σε παλαιότερη ηπατίτιδα.

Η «γάμμα γλοβουλίνη», ένα προϊόν του αίματος, αποδείχθηκε πολύ καλό προφυλακτικό μέσον εναντίον της ηπατίτιδος. Αν χορηγηθεί μέσα σε 3 ημέρες από τη μόλυνση, δεν αβίνει να εκδηλωθεί η ασθένεια, ή τουλάχιστον την κάνει ήπιώτερη.

Η θεραπεία της ηπατίτιδος ήταν ως τώρα μόνο διαιτητική. Οι γιατροί συνιστούσαν στους πάσχοντες να τρώνε πολλές πρωτεΐνες (κορέας, αυγά, τυρί), και υδατάνθρακες (αμυλώδη, γλυκίσματα), ν' αποφεύγουν δε τις λιπαρές τροφές και το αλκοόλ.

Τελευταίως όμως, υποδείχθηκε ως αρκετά αποτελεσματικό φάρμακο κατά της ηπατίτιδος ένα εκχύλισμα έπιμεφριδίων αδένων. Ένας Έλβετός γιατρός, ανακοίνωσε, ότι έπέτυχε γρηγορώτερα αποτελέσματα με τη βιταμίνη C (άσκορβικό οξύ) σε ισοτονική διάλυσι χλωριούχου ασβεστίου.

Συγχρόνως, παρατηρήθηκε, ότι η διαίτα με μεγάλη ποσότητα πρωτεΐνων κουράζει πολύ το άρρωστο ήδη ήπαρ και ηροτερεύει την ηπατίτιδα.

Η μάχη με τους ιούς

Στο Πανεπιστήμιο του Μιλάνου δοκιμάζονται διάφορα φάρμακα

κα, γιά την προφύλαξη από ασθένειες προκαλούμενες από ιούς. Ένα απ' αυτά, το φθοροξικό νάτριο, αποδείχθηκε ότι επηρεάζει την ανάπτυξη του ιού της γρίπης σε ποντικούς. Ένα άλλο, γνωστό ως M5-8450, χορηγήθηκε σε μία ομάδα πηθικών μολυσμένων με τον πολιομυελίτιδος και περιόρισε στο ένα τρίτον των άριθμo των ζώων που προσεβλήθησαν τελικά από την ασθένεια.

Οι πειραματιστάι πιστεύουν ότι τα φάρμακα αυτά ενισχύουν τα τοιχώματα των κυττάρων, κι έτσι δεν μπορεί πια να εισβάλει ο ιός. Η, αν ο ιός βρίσκεται ήδη μέσα στα κύτταρα, τον έμποδίζουν να βγί.

Συγχρόνως, έγιναν ανάλογα πειράματα στο Ίνστιτούτον Ιατρικών Έρευνών Ροκφέλλερ. Όπως ανακοίνωσε δε ο δόκτωρ Ίνκορ Τάιμ, έπέτυχε να σταματήσει τον πολλαπλασιασμό του ιού της γρίπης, μέσα σε εργαστηριακές καλλιέργειες, μ' ένα φάρμακο που λέγεται βενζυμιδαζόλη.

Αντισωματικά κατά του καρκίνου

Όταν μπη ένα ξένο σώμα μέσα στον οργανισμό μας, οι ιστοί μας αντιδρούν παράγοντας αντίσωματα, ουσίες δηλαδή προωρισμένες να έσυνδεθούν με τον εισδολέα. Δεν υπάρχουν λοιπόν άραγε αντίσωματα, που να ενεργούν εναντίον του καρκίνου; Τα πειράματα που γίνονται προς την κατεύθυνση αυτή από Αμερικανούς καρκιολόγους, έχουν σημειώσει μία κάποια επιτυχία. Οι έπιστημονες αυτοί ακολουθούν την εξής μέθοδο: Εισάγουν σε ζώα εκχυλισμάτα ανθρώπινων καρκινωμάτων. Ύστερα παίρνουν απ' τα ζώα αυτά ύγρανόν ιστών και τα εισάγουν στο σώμα του καρκινοπαθούς.

Μπότες για τους κίρσους

Σε περιπτώσεις προχωρημένων κίρσων στο κάτω μέρος της κνήμης, μπορεί να φορέση κανείς κάτι μπότες, κλειστές, από σπογγώδες καουτσούκι, που έπινοήθηκαν από τους Νεοϋορκέζους γιατρούς Ουάιτερ Γκάνσνερ και Μωρίς Καστέλλο. Με το πεπάτημα, οι μύς της κνήμης κολλάνε στο καουτσούκι κι ένεργούν σαν ένα είδος αντλίας, που υποδοθηκε την κίνησι του αίματος στις άρρωστες φλέβες.

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΘΟΥΡΥΒΟΥ

Ένας από τους πιο ένθερμους θορύβους είναι αναμφιβόλως αυτός που προκαλεί η εξάτμισις των αυτοκινήτων και μοτοσυκλετών. Ένας άνθρωπος, λοιπόν, που δεν έχει καμιά σχέση με την τεχνική, ο Γερμανός δικηγόρος Λάιστριτς, από το Νόιε-Ζεμπουργκ κατασκεύασε έναν αποσιωπητήρα, που καθιστά τις εξετμισεις τελείως άθόρυβες. Η εξουδετέρωσι του θορύβου επιτυγχάνεται χωρίς σ' ένα σύστημα ελασμάτων τοποθετημένων σε σχήμα λασυρίθου, το οποίο παραθέτομε στο κάτω δεξιά άκρο της φωτογραφίας μας.

Χρειάζεστε βιταμίνη Ε

Ο διακεκριμένος Καναδός διαιτολόγος δόκτωρ Ουίλφρεντ Σούτ αποδίδει την αύξησι των περιπτώσεων θρομβώσεως των στεφανιαίων αρτηριών στο ότι η σημερινή διατροφή μας δεν περιέχει αρκετή βιταμίνη Ε. Η βιταμίνη αυτή — λέει — βρίσκεται στο φύτρο του σιταριού, αλλά αφαιρείται απ' το άλευρι με τον σημερινό τρόπο αλέσεως. Η έλλειψι της λοιπόν συντελεί στη θρόμβωσι του αίματος.

Η βότκα είναι ή πιο «αβώα»

Έπειτα από 19 μηνών πειράματα και παρατηρήσεις σε ποντικούς, αποδείχθηκε ότι το μεθύσι με βότκα αβίνει λιγώτερο πονοκέφαλο, κλπ. απ' ότι με ούσκι, με τζίν ή με ρομύι. Φαίνεται λοιπόν ότι τα έσκαλούθα αυτά του μεθύσιου δεν όφειλονται στο ίδιο το αλκοόλ, αλλά στις διάφορες προσμίξεις που υπάρχουν σε μικρές ποσότητες στα ποτά. Στη βότκα δεν υπάρχουν σχεδόν καθόλου τέτοιες προσμίξεις, γιατί αποσταίλειται σχεδόν από καθαρό άλκοόλ.

Τα κύματα που διακρίνουν τους χολολίθους

Επινοήθηκε στην Πολωνία μία συσκευή, για την εξακρίβωσι της παρουσίας χολολίθων μέσα στο ανθρώπινο σώμα με τη χρησιμοποίησι υπερηχητικών κυμάτων. Χάρη στη νέα αυτή μέθοδο — ίσχυρίζεται ο ραδιοφωνικός σταθμός της Βαρσοβίας, που άγγιγγιλε την είδησι — θ' αποφεύγονται στο έξής τα 20% των έγχειρήσεων που γίνονται δίχως λόγο, από λανθασμένες διαγνώσεις.

Δεν άνέχονται τον ήλιο

Τα μέλη μίας οικογενείας του 'Ιλλινόις πρέπει ν' αποφεύγουν το ήλιοσκόπως, αν θέλουν τη ζωή τους. Γιατί, από κάποια κληρονομική αιτία, το δέρμα τους δεν έχει την ικανότητα της προστασίας του οργανισμού τους από τις υπερβολικές ακτίνες. Αν λοιπόν εκτεθούν κάμποσον καιρό στον ήλιο, παθαίνουν καρκίνο του δέρματος.

Την ίδια ευαισθησία του δέρματος προκαλεί σε ώριμους ανθρώπους ή έσωτερική λήψις διαφόρων φαρμάκων, όπως είναι οι σουλφαμίδες και τα ύπνωτικά χάπια.

Η ζωγραφική στή Θεραπεία των ψυχοπαθών

Μία πρωτότυπη μέθοδος του Ιταλού καθηγητού Λουίτζι Τελατίν

Μολονότι η γενική ιατρική και ή χειρουργική έπιστήμη σημείωσαν τα τελευταία πενήντα χρόνια καταπληκτικές προόδους, ή ψυχιατρική, ώστόσο παρέμεινε σχεδόν στάσιμη και βλέπομε το παράξενο φαινόμενο να χρησιμοποιούνται στα διάφορα άστυα φρενοδελφών, άκόμη και σήμερα — τελειοποιημένες κάπως βέβαια — θεραπευτικές μέθοδοι, που χρονολογούνται από το Μεσαίωνα.

Εκτός από το μεγάλο Φρόυντ, τον ιδρυτή της ψυχανάλυσεως, ένας απ' τους λίγους έπιστήμονες του κόσμου, που συνέβαλαν στην εξέλιξι της ψυχιατρικής, είναι και ο 'Ιταλός καθηγητής Λουίτζι Τελατίν. Ο Τελατίν χρησιμοποιεί από εδώ και λίγον καιρό μία έντελώς έπαναστατική μέθοδο για τη θεραπεία των άρρώστων του. Ο Τελατίν θεραπεύει τους ψυχοπαθείς ύποχρεώνοντάς τους να ζωγραφίζουν!...

Ο τρόπος αυτός της ψυχανάλυσεως του άρρώστου διά μέσον των εικόνων, που ζωγραφίζει, απέδωσε, κατά τον 'Ιταλό καθηγητή, σημαντικά αποτελέσματα, κυρίως σε ό,τι άφορά τη διάγνωση της ψυχικής νόσου, από την όποία πάσχει.

Η πρότυπη κλινική του 'Ιταλού έπιστήμονος λειτουργεί στη γραφική 'Ιμολα της Βορείου 'Ιταλίας. Όταν την έπισκέφθηκε τελευταία, σε μία γωνιά του άπέναντου κήπου της συνήπτησαν έναν νεαρό ψυχοπαθή, τον 'Αρνάλντο Τερατσίνι, που καθόταν μπροστά σ' έναν όκρίδαντα, με το πρόσωπο ώχρό και τα χαρακτηριστικά χωρίς έκφρασι και προσπαθούσε άπεγνωσμένα να εξέτασh με τα «μάτια» της ψυχής του τα τριςδάα του έσωστού του. Ο 'Αρνάλντο είναι σχιζοφρενής και, κατά συνέπεια, δεν έχασε τελείως τη λειτουργία του λογικού του. Νά τώρα, πώς μου περιέγραψε την κατάστασί του:

— Ένα είδος γυάλινου παραπετάσματος παρεμβλήθηκε στην αρχή ανάμεσα σε μένα και τον κόσμο. Σιγά-σιγά, δε ή άπομόνωσί μου αυτή γίνονταν δολέα και μεγαλύτερη. Βέβαια, διέκρινα τα αντικείμενα, που έβλεπα, το όνομά τους όμως κι ή χρησιμότητά τους μου διέφευγαν. Από τότε ώστόσο που άρχισα να ζωγραφίζω, ή σημασία τους μου έγινε και πάλι γνωστή. Η ζωγραφική με βοηθάει να ξαναβρίσκω, σιγά-σιγά, τον έξωτερικό κόσμο, που πίστευα, πως είχα χάσει για πάντα...

Ο 'Αρνάλντο ζωγραφίζει με μανία, σαν δαιμονισμένος. Οι πίνακές του φέρουν άκόμη τα σημεία της φοβερής άσώστεας του. Παριστάνουν φανταστικά ζώα, μακρούλα στίπια ή πανύψηλους ούρανοείστες με τίς στέγες, που χάνονται μέσα στα σύννεφα.

Τελευταία ο 'Αρνάλντο έπεκρίωσε να κόμη κι ή παύραϊν. Μοντέλο του ήταν ο 'Ι-βιος ο καθηγητής Τελατίν. Έβιος ο καθηγητής Τελατίν, πείτα όμως από πολώρες

προσπάθειες, ό άτυχής 'Αρνάλντο έγκατέλειψε τη δουλειά του, εξαντλημένος. Άπάνω στο μουσαμά, όπου είχε εργασθh πολλές ώρες, δεν έβλεπε κανείς παρά μόνο πολύχρωμες γραμμές, που μπορούσαν ίσως ν' αποτελούν ένα έργο... σουρεαλιστικό, δεν μπορούσαν όμως ποτέ να θεωρηθούν πως παρίσταναν τα χαρακτηριστικά του προσώπου του 'Ιταλού καθηγητού.

— Όταν ο 'Αρνάλντο υπερνίκησε τίς δυσκολίες αυτές, έζηησε ο κ. καθηγητής, θά έχh πια θεραπευθh. Οι ψυχικές άρρώστειες άποτελούν άκόμη μυστήριο για την έπιστήμη. Στο Μεσαίωνα θεωρούσαν τους τρελούς ως δαιμονόπληκτους και γι' αυτό τους έξεναν και τους υπέβαλλαν σε βασανιστήρια.

Σήμερα τους υποβάλλουμε σε «ήλεκτροσόκ» ή στο λεγόμενο «έισουλινικό κάμα», πράγμα που δεν διαφέρει και πολύ από τίς μεσαιωνικές μεθόδους της μεταχειρίσεώς τους.

Μόνο με την εμφάνισι της θεωρίας της ψυχανάλυσεως κατώφερε ο ψυχίατρος να μελετήσh τον ψυχικό κόσμο των άρρώστων του. Η ψυχανάλυσι όμως δυστυχώς δεν μπορεί να εφαρμοσθh παρά μόνο σε άρρωστους, που δεν έπαθαν έκρηξι από πλήρη άλλοίωσι των έγκεφαλικών τους λειτουργιών.

Οι άρρωστοι αυτοί είναι ελάχιστοι. Οι περισσότεροι, που άποτελούν τους τροφίμους των δημοσίων άσύλων, έχουν χάσει από καιρό τίς λειτουργίες αυτές και άδυνατούν να περιγράψουν την κατάσταση τους. Κρατούν, έτσι, καλά το μυστικό τους και δεν το άποκαλύπτουν στο γιατρό τους, που με τίς συνθήκες αυτές είναι άδύνατο να κόμη διάγνωση της άσώστείας τους.

Τώρα όμως ή μέθοδος της ζωγραφικής του καθηγητού Τελατίν άντεκατέστησε την άδυναμία του άρρώστου να έξωμολογηθh. Χάρη στη μέθοδο αυτή, ο άρρωστος έκφράζει με χρώμα και σε διάφορα σνέδια εκείνο που άδυνατεί να έξωμολογηθh. Ο δε γιατρός μελετώντας τους πίνακές του, κάνει την ψυχανάλυσί του, με άποτελεσμα να του εκμνηδίση τίς έμμενες ιδέες του.

Στον όμορφο κήπο της κλινικής του 'Ιταλού καθηγητού οι άρρωστοι ζωγραφίζουν άκατάπαυστα και με ήλη, σαν να έχουν πλήρη συνείδησι, πως όλο με τον τρόπο αυτό θά γινάτρευτούν.

ΚΑΡΑ ΛΑΣΜΕΡ

Η θεραπεία της ψυμιατικής

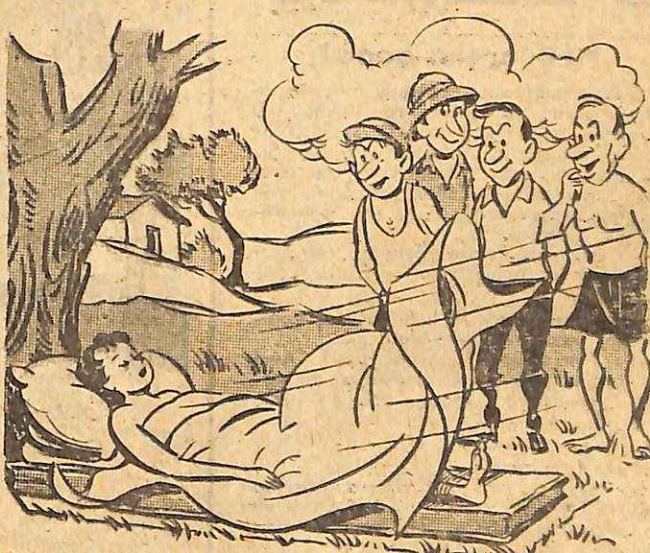
Οι περισσότεροι άρρωστοι, που έμμενες άσώστες την άπάσχη στο κρεβάτι επί πολύν καιρό, την άντικαθίστα σήμερα ή φαρμακοθεραπεία, που πρέπει να διαρκέσει επί 18 μήνες το λιγώτερο. Ο άρρωστος μένει στο κρεβάτι για λίγo καιρό μόνο, στην άσχη, άπεται έξασφαλισθhν τα τρις ή τέσσερα μήνα.

Υπεψήφισι κίρρωσις

Έχει παρατηρηθh ότι, σε άρρωστους του στομάχου προεβάλλει έκείνους που πάσχουν από κακή ή άνάμια, 100 φορές συχνότερα απ' τους άλλους ανθρώπους. Τα άτομα λοιπόν αυτά πρέπει να υποβάλλονται προληπτικά σε εξέταση για καρκίνο 3-4 φορές το χρόνο.

ΚΑΚΟΚΑΙΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΣ

Μεθύσι μιιά φορά!

Δυο μεθυσμένοι μπαίνουν στο παραλιακό τραμ, που κάνει τον κύκλο του λιμανιού, στον Πειραιά. Ο ένας βγάζει να πληρώσει τα εισιτήρια. Τα δίνει όμως σ' έναν αξιωματικό του ναυτικού, που στέκει όρθιος μπροστά του και που πάνω στο μεθύσι του, τον πήρε για εισπράκτορα.

— Δεν είμαι εισπράκτορας, του λέει θυμωμένα ο αξιωματικός. Είμαι υποπλοίαρχος!...

Στενοχωρημένος ο μεθυσμένος, γυρίζει και λέει στο φίλο του:

— Τήν πάθαμε, αδερφέ μου! 'Αντί να μπουέ σε τραμ, μπήκαμε σε καράβι και ποιος ξέρει που θα μάς βγάλει!...

Στη λουτρόπολη.
Ο τουρίστας: Πόσα όφειλω;
Ο ξενοδόχος: Δυο λεπτά να κυττάω στο βιβλίο. Το δωμάτιό σας ήταν...

Ο τουρίστας: Μά δεν κρατάγα δωμάτιο. Κοιμήθηκα πάνω στο μπαλιάρδο.

Ο ξενοδόχος: 'Α! 'Οραία! Τότε δέκα δραχμές την ώρα.

Δυο φίλες συζητούν.
— Ήταν τυχερός ο άντρας σου το Σάββατο που πήγε στις ιπποδρομίες;
— 'Αν ήτανε λέει! Φαντάσου, ότι έχασε όλα τα λεπτά του στο... σπίτι.

Εκείνη: Μη με αγγίζετε, σάς παρακαλώ.

Εκείνος: Είσθε γυναίκα χωρίς καρδιά.

Εκείνη: Καρδιά έχω, μα αυτό δεν είναι λόγος για να ψάχνετε να τη βρήτε...

Ο Γιάννης είναι περίφημος στρατιώτης. Το μόνο του ελάττωμα όμως είναι, ότι κάθε τόσο τα κοπανάει. Μιά μέρα που είναι πάλι μεθυσμένος, παίρνει διαταγή να παρουσιαστή στον ύπασπιστή.

— Πάλι μεθυσμένος, Γιάννη; του λέει με καλωσύνη εκείνος. Κι' όμως, με τα προτερήματά σου, αν δεν έπινες, θα ήσουν τώρα δεκανέας!...

— Κύριε ύπασπιστά, απαντάει ο Γιάννης, εγώ, ξέρετε, όταν πίνω, πιστεύω, ότι είμαι...στρατηγός!...

— Μου είπαν πως είσαι τοκογλύφος. Είν' αλήθεια;

— Έξαρτάται! Την ημέρα που δανείζω τα λεπτά, είμαι σωτήρας. Όταν τα ζητώ πίσω, είμαι ένας άπαισιος τοκογλύφος!

Ο σύζυγος: Είσαι ανυπόφορος. Μιλώ στον ύπνο σου και δεν με αφήνεις να κοιμηθώ!...

Ο σύζυγος: Μά, αγάπη μου, η φύσις έχει τις απαιτήσεις της. Αν με άφηνες να μιλώ λίγο, όταν είμαι ύπνιος, δεν θα μιλούσα την ώρα που κοιμάμαι!

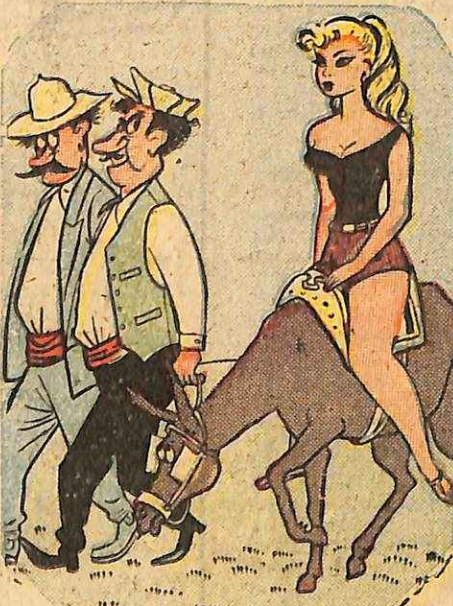
Μεσημέρι... Ζέστη. Το τραμ γεμάτο. 'Ανεβαίνει μιιά κυρία χοντρή, στολισμένη και άσχημη. Κάποιος κουτούτσικος νεαρός, της προσφέρει τη θέση του, λέγοντας:

— Καθήστε, παρακαλώ. 'Εγώ δεν μοιάζω μ' εκείνους που δίνουν τη θέση τους μόνο στις ωραίες κυρίες!...

— Μωρέ μυρουδιά που έχει αυτή η ρεταίνα σας!

— Δεν είναι ρεταίνα... Γάτα είναι!... (Του 'Αρχέλαου)

— Πολλές φορές, ζηλεύω το ναΐδαρό μου!...

(Του Α. Θεοφιλόπουλου)

— Σε τρεις μέρες τελειώνει η άδειά μου και θα γυρίσω στο γραφείο να ξεκουραστώ...

(Του Α. Θεοφιλόπουλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Οι έχθροι των χεριών σας

Είναι πολύ περίεργο το ότι, ενώ οι γυναίκες φροντίζουν τόσο πολύ για το πρόσωπό τους, προκειμένου για τα χέρια τους, περιορίζονται σ' ένα απλό μανικιούρ (κι αυτό όχι πάντοτε), νομίζοντας πως δεν χρειάζεται να κάνουν τίποτε άλλο.

Κι' ωστόσο, τα χέρια μας, περισσότερο κι' από το πρόσωπό μας, έχουν τη σφραγίδα της ηλικίας μας. Και προσελκύουν στον ίδιο βαθμό με το πρόσωπό τα βλέμματα. Δεν είναι σωστό, λοιπόν, να τα παραμελούμε. Γιατί τα άσχημα χέρια καταστρέφουν και το πιο όμορφο πρόσωπο.

'Αλλ' ως έχουμε ποιοί είναι οι έχθροι των χεριών μας.

1) ΤΟ ΝΕΡΟ

Το νερό δεν έχει βλαβερή επίδραση στο δέρμα. Το καθαρίζει τουναντίον και το αναζωογονεί. 'Αλλ' η πολύ συχνή και παρατεταμένη επαφή των χεριών με το νερό προκαλεί αλλοιώσεις της επιδερμίδος που είναι κάποτε πολύ σοβαρές. Το δέρμα σκληνεται σαν με μαχαίρι και σχηματίζονται μικρά έλκη, ιδίως στις αρθρώσεις και τα άκρα των δακτύλων.

Τα έκζεμα του νερού είναι πολύ συχνά. Το χειμωιάτικο κρύο τα εύνοει σε μεγάλο βαθμό.

Αν η εργασία σας σας αναγκάζει να έρχεσθε σε συχνή επαφή με το νερό, οι καθημερινές επαλείψεις με κολυν-κρήμ θα σας κάνουν πολύ καλό. 'Η κρέμα αυτή παρασκευάζεται από λανολίνη, κηρό μελισσών και αμυγδαλέλαιο. Προστίθεται σ' αυτήν επίσης διάφορες επούλωτικές και αναζωογονητικές ουσίες, όπως η χλωροφύλλη, η προβιταμίνη Α, κλπ.

2) ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

Το σαπούνι, οι αλυσίδες και γενικά οι διάφορες καθαριστικές ουσίες είναι αλκαλικές και γι' αυτό βλάπτουν την επιδερμίδα.

'Αντι γι' αυτές πρέπει να προτιμάτε τα δέξια σαπούνια που καθαρίζουν το δέρμα χωρίς να το ερεθίζουν.

Τα εμαύρα σαπούνια είναι συνήθως πολύ αλκαλικά. Το ίδιο και το ανθρακικό νάτριο που προσφέρεται στο εμπόριο με τη μορφή κρυστάλλων. Βλαβερά είναι επίσης τα παρασκευάσματα με βάσι το χλώριο. 'Εκτός απ' αυτό, όμως, έχουν και μιιά δυσάρεστη όσμη, που φεύγει δύσκολα.

Βλαβερό για τα χέρια είναι και το δ-εξενέ ιδίως όταν είναι πυκνό.

3) Η ΒΕΝΖΙΝΗ

Η συχνή χρήση της καταστρέφει τα χέρια.

Βλαβερές για τα χέρια είναι γενικά όλες οι καθαριστικές ουσίες: ο θειούχος άνθρακ, ο τετραχλωριούχος άνθρακ κλπ.

4) ΔΙΑΦΟΡΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Οι βαφές, τα παρασκευάσματα που χρησιμοποιούνται για τις περιανάντ, ώρισμα να φτιαχίσει κτλ. προκαλούν συχνά έκζεμα στα χέρια. Για το λόγο αυτό τα χέρια των κομμωτών, των γυναικών που εργάζονται ως μανικιουρίστες κτλ. παρουσιάζουν συχνά έκδηλα τα σημάδια της εργασίας των.

5) ΤΟ ΚΡΥΟ

Τα χέρια πολλών γυναικών μελανιάζουν το χειμώνα. Σημειών ότι η κυκλοφορία του αίματος δεν γίνεται κανονικά. 'Αν τα χέρια σας κρυώνουν πολύ το χειμώνα, θα προτιμήσετε τα μάλλινα γάντια ή τα δερμάτινα, που στο εσωτερικό τους, όμως, είναι ντυμένα με μάλλινο ύφασμα. Τα άπλα δερμάτινα γάντια κάνουν τα χέρια να κοκκαλιάζουν.

Αυτοί είναι οι εξωτερικοί έχθροι των χεριών. 'Ασχετες μ' αυτούς είναι οι εφηλίδες και τα στίγματα των γηρατειών.

Δεν μπορούμε να διακρίνουμε εύκολα τις πρώτες από τα δεύτερα. Οι πρώτες εμφανίζονται, ωστόσο, από την εφηδική ηλικία, ενώ τα δεύτερα έπειτα από τα σαράντα ή τα σαράντα πέντε και γι' αυτό έχουν αποκληθεί «κοκκίριες των γηρατειών». Είναι πιο σκούρα και προσέχουν έλαφρά.

Η σύγχρονη αισθητική χειρουργική εξαφανίζει σε πολλές περιπτώσεις αυτά τα στίγματα. 'Αλλ' το καλύτερο μέσον για την εξαφάνισή τους είναι η αναζωογόνησις του οργανισμού με τη μέθοδο Μπογκομόλετς ή Φιλτάτ. Γιατί, βέβαια, δεν χρησιμεύει σε τίποτε το να κρύψουμε τα σημάδια των γηρατειών, όταν, πραγματικά, είμαστε γέροι.

«Εμείς εκεί η νέα κοπέλλα, κάπου έναμιας χρόνο και είναι περήτο να περιγράψω κανείς τις στερήσεις, τα βάσανα και τις δυσχεστεύουσες γενικά για την αξιοπρέπεια του ανθρώπου ώρες, που έζησε και υποφέρει. Άρκει μόνο να πούμε, ότι συχνά είδε το χάρο με τα μάτια της, που λένε, όταν κινούνε υ' α-κούση κι' αυτή τ' όνομα της να το διαβάζον στον κατάλογο προγράμματος... Μα η τύχη της Μαίρης ήταν μεγάλη και με τη χάρη του Θεού κατάφερε να γλυτώσει και να ιδή την καταστροφή των εσθρών. Άλλα, μετά την άπελευθέρωση από το στρατόπεδο, τακισμένη όπως ήταν από τις κακουχίες και τις ψυχι-

Ἡ νόσος τοῦ σταφυλίου

[illegible]

ИСТОРИКО-ΔΙΗΓΗΜΑ

μάξι του. Σὲ λίγο ἕνας κομψὸς ἀμαξῆς σκαρφάλωσε στὴ θέσι του. Ἄρπαξε τὸ χαλινάρι στὰ γυμνασμένα χέρια του, κτύπησε σταθερὰ τὸ καμουτσίκι καὶ τὸ ἀμάξι ἄρχισε νὰ τρέξει στὸ σκοτεινὸ δρόμο. Ἄνυποπτος ὁ στρατάρχης ἴπταν τώρα εὐχарιστιμένος γιὰ τὴν ἐννοητὴ ἐξέλιξι τοῦ ταξιδίου του. Σιγά-σιγά ὁμως λεπτὴ φωνὴ τοῦ ἀμαξῆ, καθὼς ἐμπύκνωνε τὰ ἀλογα, κίνησε πὴν

προσπαθώ του Κι, έτσι, με κάποια περιέργεια άρχισα να εξετάζω στο φως των φαναρίων τη λυγρή εκείνη ολιουέττα. καθώς ήταν σφοδρα κλεισμένη στην θαλασσιά στολή του άμαξά!

Στο τελευταίο δεν κρατήθηκε, γιατί οι ύποψις του μεγάλυναν. Σταμάτησε το άμαξι, κατέβηκε κάτω και βγάζοντας ένα φανάρι από τη θέση του, το πλησίασε στο προσπαχί του άμαξά.

—Καλὴ τὸ κατὰ λαβὰ! ψιθύρισε. Ἔίσαι κοπέλλα...
—Ἡ ἀνταρκοτρικὴ ὑψηλότης σας νὰ μὲ συγχωρή! ψιθύρισε
ταραγμένη ἡ νέα. Δὲν ἦταν κανένας στὸ στομάχι μου γιὰ νὰ ὀ-
δηγήσῃ τὸ ἀμάξι... Καὶ ἡ ὑψηλότης σας, βέβαια, δὲν εἶναι συ-
νθιαισμένη νὰ περιμένῃ!...

Ὁ στρατάρχης Ἰωάννης κουντούρης, ἄσπρος δαλμονάκος τὸν ὑπασιότητὸς του σπὶ δέξι του. Κι' ἀφ' ὧν τὰς τὴν παγωνίαν σκαρ-
φώλες πλάσι τὸν καριτωμένον ἀμαξί του. Στὸ ὅρμιον
μήλυσαν γιὰ ἓνα σῶρ φρονήματα. Εἶπαν διὰ φέρονα ἁ-
στεία. Καὶ μετὰ τὸ παρακίρειν, γενήσαν σὰν παῖδι.
Ὁ στρατάρχης ἰωάννης, ὑπερβαλόμενος σπὶν ἐπιτή-
δευσι καὶ τὴν δουλοπρεπείᾳ τῶν ἐπιστάσεων ὡς ἔκλειαν, καί-
ρόταν τὰ ἀφελή φρονήματα τῆς ἀπλῆς ἐκείνης κοπέ-
λας τοῦ λαοῦ.

“Ὅπως καὶ στὰ πεδία τῶν μαχῶν,
ἔτσι καὶ στὸν ἰδιωτικὸ τοῦ βίο ἤταν
γοργὸς καὶ τολμηρὸς στὶς ἀποφά-
σεις του. Ἐνα ρωμαντικὸ σκεῆσι-
μο εἶχε κίολας στὸ μυαλό του. Κι’
ἔτσι, μόλις ἔφτασαν στὸν πλησιέστε-
ρο σταθμό, οἱ ἀρχιβοῦκας, μπροστὰ
σὲ δάσος, ποῦ ἔτρεξαν νὰ τὸν ὑπο-
δεχτοῦν, τράβηξε κοντὰ τοῦ τὴν κα-
τάπληκτι κοπέλλα.

Τό χέρι του τυλίχτηκε στη λυγερή της μέση. Τήν έσφιξε με στοργή και τὰ χείλη του ψιθύρισαν με σοβαρή επίσημη συγκίνηση:

—Γιὰ χάρι μου ἔγινες ἄνδρας...
Ὁφείλω νὰ σέ ξανακάμω γυναῖκα καὶ
μάλιστα γυναῖκα μου!

Επειτα τή φίλησε στο μέτωπο και
τῆς πέρασε στο δάχτυλο ένα πολύ-
τιμο δαχτυλίδι του.

Μόλις μαθεύτηκε στη Βιέννη η αλ-
λόκοτη αίτηση για το γάμο του, που
υπέβαλλε στον Αυτοκράτορα, ο δη-
μοφίλης στρατάρχης, όλοι έμειναν
κατάπληκτοι.

Ὁ παντοδύναμος Καίσαρ-Βασιλεὺς
τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Οὐγγαρίας πραγ-
ματικὸς, πέρασε στὴν ἀρχὴ γιὰ τρελ-
φό. Ὅταν ὤμων, τὸν φώναξε σὲ
ἰδιαίτερη ἀκρόασι καὶ ἔκουσε ἀπὸ τὴ
κελὴν τὸν πῖν ἀνέκτακτο ἀπόφασι νὰ
παντρευθῇ, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποπ-
τεῖται ὅτι αὐτὴν τὴν γαμψήν, ἔπειτα
ἐπὶ τὴν ἰστορίαν...

Δεν μπορούσε όμως να παντρευτεί
 έτσι μία αυτοκρατορική υψηλότητα, έ-
 νας στρατάρχη, ένας αρχιδούκας
 την κόρη ενός απλού και άσημου
 άμαξά.

Γι' αυτό ο Αυτοκράτορας θραυκ-
σας αναγκάστηκε, πριν υπογραφη-
θεί το διάταγμα της άδειας του γάμου,
να υπογράψει πρώτα ένα άλλο. Και
σύμφωνα μ' αυτό η ταπεινή μά εὐ-
τυχισμένη μνηστή, πήρε τίτλο ευγε-
νίας κι' έγινε βαρύνη Βράντορ!
Οι γάμοι έγιναν μεγαλοπρεπείς
και το εὐτυχισμένο ζευγάρι ήταν ὑ-
ποδεχματικό στις βασιλικές αὐλές
τῆς Εὐρώπης για τὴν αμοιβαία πίστι
κι' ἀφοσίωσή του.

ἔπρεπε, τόσο ἡ ματαιόδοξη ἀριστοκρατία τῆς Βιέννης, τὴν ἐποχὰ ἐκείνη, τοὺς κορόιδευε καὶ τοὺς περιφρο-
νοῦσε κρυφά.

Και σὺζονται ἀκόμη παλινές χαλκογραφίες στὴν Αὐ-
στρία, πού, σατιρίζοντας τὸ ἀγαπημένο ζευγάρι γιὰ
τὸ εἰδυλλίό του, τὸ παριστάνουν ντυμένο μὲ λαϊκές
ἐνδυμασίες, χειροποίητο, καὶ μὲ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή:
Γιάννης κι' ἡ κυρὰ Γιάνναϊνα!... ΧΑΝΣ ΕΡΜΙΑΧ

«Ὁ κύριος Γιάννης κι' ἡ κυρὰ Γιάνναρα!»... ΧΑΝΣ ΕΡΜΙΑΝ

Ἡ... χρυσή κυρία

Οι τελωνειακοί του Μπουένος Άιρες δεν μπόρεσαν να κρύψουν τον όγκο τους, όταν είδαν να βγαίνει από ένα αεροπλάνο του εξωτερικού μία λικιμωμένη κυρία σεσθαστόν διαστροφών, που με πολλή δυσκολία κατόρθωσε να κινηθεί... Ένας από αυτούς μάλιστα έβλεπε την εγγύτητα να την βοηθήσει για να κατέβη τη μικρή σκάλα του αεροπλάνου και να προχωρήσει προς την έξοδο του αεροδρομίου. Κάποια στιγμή όμως, την άγγιξε τυχαία και παραεστρεψτηκε γιατί οι πληθωρικές σάρκες της, παρουσάζαν μία παράξενη σκληρότητα. Του μπήκανε τότε ψύλλοι στ' αυτιά, τη σταμάτησε και την παρέδωσε στ' μια έρευνήτρια. Η σωστή της έρευνα της λοιπόν αποκάλυψε ότι έκρυβε κάτω από τα ρούχα της λαθραίες ράβδους χρυσού, βάρους 35 κιλών.

—Χαλὰ τὸ κατάλαθα! ψιθύρι-
σε. Εἶσαι κοπέλλα!...

ράλιτο σταθμάκη, ἐνῷ συγχρό-
νως τὸν πληροφоруσε γιὰ πὴν ὑ-
ψηλὴ ἰδιότητα τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς
δύο τοξιδιώτες.

Ο γέρο σταθμάρχης, τρομαγμένος άρχισε να μουντουρίζει:

—Καί τώρα τί να κάνω; Οι υππ-
ρέτες λείπουν όλοι. Μ' αυτή τή
ζητσησι αλόγων... Κάποτε, πού κρ-
ένες περιφημός όμαξας. Μα τώρ
βγάλω πέρα;

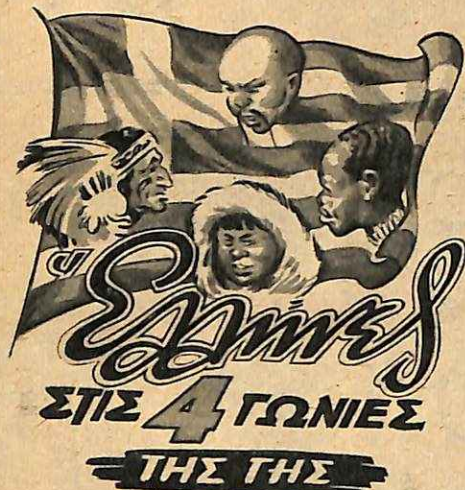
— Πατέρα, τὸν διέκοψε μιὰ δροσερὴ φωνὴ κοπέλλας. Μὴ στε-
νοχωριέσαι... Ἐνας τέτοιος ἐπίσημος ταξιδιώτης δὲν μπορεῖ
νὰ περιμένει... Μὰ ἐννοία σου! Ἔχω καλὰ τὸ δρόμο... Τὰ ἄλ-
λά μας μὲ γνωρίζουν καὶ οὐδ' ἀφάνησάν το ἀμαζὶ περίφημα...

γὰ μὰς με γνωρίζουν καὶ ἡ ἀσηπτοῦ τοῦ ἀνδρὸς.
 Ὁ γενεοποιοῦν κῆρυξ ἀσπιδόμορος τὸν ἀνδρὸν κόρη του.
 -Εὖ; τίς εἶπε. Μόν, μὴ νέα στὰ βουνὰ καὶ τίς ἐρημίες;
 -Μὴ κινδυνεύει ποτὲ κανένας, πατέρα, δὲαν συντροφίζεται
 ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ὑψηλότητά του; Κι' ἂν ντυθῇ ἐπὶ τέλους ἀν-
 δρικά;...

Δέν βρῆκε καιρὸ νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο ὁ κατόπληκτος πατέρας
της. Γιατί ἡ νέα εἶχε τρέξει κίβλας στὴν κάμαρά της κι' ἄλλα-
ξε ρούχα, ἐνῶ ὁ στρατάρχης Ἰωάννης ἀνηπομονοῦσε στὸ α.

Τὰ μεγάλα μέσα!...

Η ΕΠΟΠΙΟΝ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Έλληνικές επιχειρήσεις...

Τὰ πρῶτα μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Βυζαντίου ρεύματα τῆς ἑλληνικῆς μεταναστεύσεως, ἔρριξαν τὸ σπύριον τῶν μεγάλων ἐπιχειρήσεων, πού ἤκμασαν στὴ διαδρομὴ τῶν κατόπιν αἰώνων κι' ἔδωσαν ἐντονὴ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ποὺ ἀποκαλούμε «ἑλληνικὸ δαιμόνιο».

Μεταξὺ τοῦ 1500 καὶ 1700 ἰδρύθηκαν καὶ ἤκμασαν πολλὲς ἑλληνικὲς ἐπιχειρήσεις στὴν Ἰταλία, στὴν Αὐστρία καὶ, λίγο ἀργότερα, στὴ Ρωσία.

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος, ἐμφανίζονται ἑλληνικὲς ἐπιχειρήσεις στὴν Ἀγγλία καὶ λίγο ἀργότερα στὴν Ἀνω Ἀνατολή.

Στὴν Ἀμερική, μόλις κατὰ τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνος, κάνουν τὴν ἐμφάνισίν τους τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ ἐμπορικὰ γραφεῖα, ὡς ὑποκαταστήματα τῶν μεγάλων οἰκῶν — Ράλλη κ. ἀ. — τοῦ Λονδίνου. Τὰ γραφεῖα αὐτὰ λειτουργοῦσαν σὲ διάφορες μεγάλες πόλεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὑπὸ τὴ διεύθυνσιν ἱκανωτάτων Ἑλλήνων, ποὺ ἐστὰς ἐνδεῖς ἐκείνη ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ εἶχαν ἤδη ἀποκτήσει μεγάλη πείρα τῶν ἐμπορικῶν υποθέσεων.

Οἱ ὅλγοι αὐτοὶ Ἑλληνες ὑπῆρξαν οἱ πρωτοπόροι, ποὺ ἔβαλαν τὰ θεμέλια τοῦ κατόπιν ἐκπληκτικοῦ ἐπιχειρηματικοῦ δυναμισμού τοῦ ὁμογενοῦς στοιχείου στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Αὐτοὶ ὅμως δὲν ἦσαν μετανάστες. Ἦσαν δημιουργημένοι ἐπιχειρηματίες, οἱ ὁποῖοι ἀπλῶς ἐπέξετειναν τὴ δράσιν τους στὸ Νέο Κόσμο.

Κατὰ τὰ στοιχεῖα ποὺ συνεκέντρωσε στὴν ἐνδιαφέρουσα ἐργασία του γιὰ τὸν ἑλληνισμό τῆς Ἀμερικῆς ὁ ἐρευνητὴς Μπ. Μαλαφουρῆς, ὁ πρῶτος Ἑλληὴν μετανάστης ἡ ποὺ ἀνοίγει δική του ἐπιχείρησιν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, εἶναι ὁ Σπύρος Μπαζάνος ἀπὸ τὰ Τζιτζίνα τῆς Σπάρτης. Ὁ Μπαζάνος αὐτός, ἀνοίγει, τὸ 1857, ἕνα μικρὸ ἐστιατόριο — στὴν ὁδὸ Ρούζβελτ, ἀρ. 7 τῆς Νέας Ὑόρκης — τὸ ὁποῖον ὠνόμασε «Πελοπόννησος».

Φυσικὰ, ἡ πελατεία του ἦταν ἀποκλειστικὰ ἑλληνική, μολοντί οἱ Ἑλληνες τῆς Νέας Ὑόρκης, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μετροῦνταν στὰ δάκτυλα.

Ἡ «Πελοπόννησος» δὲν ἦταν παρὰ ἕνα μικρὸ μαγερικὸ, ποὺ προσέφερε σηκωτάκια τηγανητά, φασόλια γιανιῇ ἢ σούπα, κρεμμυδοσαλάτες, ρεβύθια, φακές καὶ ἄλλα φτωχὰ φαγητά, τὰ μόνια ποὺ μπορούσαν κατὰ κάποιον τρόπο νὰ πληρώσουν οἱ πᾶμ-φτωχοὶ τότε μετανάστες μας.

Ἀν καὶ δὲν διασώζονται περισσότερα στοιχεῖα γιὰ τὸ πρῶτο αὐτὸ ἑλληνικὸ ἐστιατόριο τῆς Νέας Ὑόρκης, μπορεῖ νὰ βεβαιωθῇ κανεὶς, χωρὶς τὸν κίνδυνον διαφύσεως, ὅτι ἡ «Πελοπόννησος» μόνο σὲ κατερίσματα δὲν μπορούσε νὰ συναγωνισθῇ μετ' ἄλλας!

Ἐγκατεστημένο σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ὁδούς, μετὰ πελατεία περιορισμένη καὶ τῆς ὁποίας τὰ οικονομικὰ μέσα κάθε ἄλλο παρὰ ἀνθρώπῳ ἦσαν, τὸ ἐστιατόριο τοῦ Μπαζάνου, δὲν ἔκανε τίποτε περισσότερο ἀπὸ ὅτι ἔκαναν μιὰ φορὰ κι' ἕνα καὶ τὰ πλανόδια «μαγερικά» τοῦ Πειραιῶς ἢ τοῦ Γαλατῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως γιὰ ὅσους τὰ θυμούνταν.

Παρὰ ταῦτα, φαίνεται πὺς ὁ ἰδιοκτήτης τῆς «Πελοποννήσου» κατῳρῶνε νὰ βγάλῃ τὰ ἐξοδά του, κι' αὐτὸ ἔκανε διὰ ἄλλους νὰ τὸν μιμηθῶν — σὲ κάπως εὐρύτερη κλίμακα μάλιστα ἀπὸ κείνον — λίγα χρόνια ἀργότερα.

Ὁ ἕνας λεγόταν Καραγκιόζης — ἄλλα στοιχεῖα γιὰ τὸ μικρὸ τὸ ὄνομα καὶ τὴν καταγωγή του δὲν διασώθηκαν — καὶ ἱδρύσε ἕνα ἐστιατόριο καὶ ξενοδοχεῖο ὕψους ταυτοχρόνως, στὴν ὁδὸ Γούτερ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἀς μὴ νομισθῇ, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κανένα κτήριον κατάλληλο νὰ ἐκτελέσῃ τὸν προορισμὸ του.

Ἀπλοῦστατα, δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἱσόγειος χώρος, ποὺ ἐχρησίμευε ταυτοχρόνως ὡς ἐστιατόριο καὶ ὑπνῶτήριο καὶ ὅμως ἄρκετά τὰ δικά μας χάνια. Ἡ «ἐπιχειρήσις» τοῦ Καραγκιόζη ἐξυπηρετοῦσε κυρίως τοὺς Ἑλλήνας ναυτικούς — πάρα πολλοὶ ἀραυτοὶ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ — καὶ τοὺς ἐλαχίστους τότε ἐργάτες.

Ἐνα ἄλλο ἐστιατόριο-υπνῶτήριο ἀνοίγει τὴν ἴδια ἐποχὴ στὴν ὁδὸ Φέρρυ. Ἀντικαθίσταται σκεπτελὴ καὶ ἦταν τῆς ἴδιας κατηγορίας μετὰ τὸ προηγούμενο. Περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὶς πρῶτες αὐτὲς ἑλληνικὲς ἐπιχειρήσεις στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, δὲν υπάρχουν. Μπορεῖ ὅμως νὰ κρίνῃ κανεὶς σχετικὰ μετὰ τὴ λειτουργία τους ἀνὰ λόβη ὑπ' αἴθριαν τὰ χάλια τῶν ἑλληνικῶν μικροεστιατορίων ποὺ ἰδρύθηκαν πολὺ ἀργότερα.

Μεταξὺ τοῦ 1865 καὶ 1890 λειτουργοῦσαν ἀρκετὲς ἑλληνικὲς μικροεπιχειρήσεις στὴ Νέα Ὑόρκη, στὸ Σικάγο, στὸ Λόουελ, στὴ Νέα Ὀρλεάνη καὶ σ' ἄλλες πόλεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πρῶτους μετανάστες, μόλις ἐξοικονομοῦσαν ἀπὸ τὴ σκληροτάτῃ δουλειᾷ τοὺς λίγα δολάρια, ἔδωκαν μπρῶς τὸ ἐπιχειρηματικὸ δαιμόνιο καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς συνήθως δὲν ἐπέφταν ἔξω.

Ἄλλοι ἀνοίγαν μικροζαχαροπλαστεία, ἄλλοι ἀνοίγαν καθαριστήρια — συνήθως μετὰ ἑλληνικὴ ἀποκλειστικὰ πελατεία — κι' ἄλλοι καφενεῖα καθαροῦ ἑλληνικοῦ τύπου, μετὰ ἀπαράμιττο βαρὺ γλυκὸ, τὸ τάβλι καὶ τὴν πρέφα.

Οἱ πληροφορίες λέγουν, ὅτι πρῶτοι οἱ Ἑλληνες μετανάστες εἰσῆγαγον στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τὸ σιγαρέττο, δεδομένου ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ κάπνιζαν ποῦρα. Σύμφωνα μετὰ τὶς πληροφορίες αὐτές, διὸ ἀδελφία ἐγκατεστημένη στὸ Μαϊάμι τῆς Φλωρίδας, ἐπαίρναν φύλλα καπνοῦ, τὰ ἔκοβαν μετὰ ξυράφι καὶ κατασκευάζαν μετὰ τὸ χερί τους σιγαρέττα, τὰ ὁποῖα πουλοῦσαν στοὺς λίγους Ἑλληνες τῆς πόλεως.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἄρχισαν, μετὰ τὴ σειρά τους, νὰ τὰ δοκιμάζουν καὶ τὰ εὗρισκαν θαυμάσια.

Ἐτοί, οἱ δύο «πρῶτοι διδάξαντες» πῆραν σὲ λίγο τόσες παραγγελίες, ὥστε ἀναγκάστηκαν νὰ ἀνοίξουν ἕνα μικρὸ ἐργοστασίον, μετὰ πρῶτον μὲν κατασκευῆς σιγαρέττων καὶ νὰ δουλεύουν μερὰ-νύχτα γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν τεραστίαν ζήτησιν, ποὺ εἶχε τὸ εἶδος τους.

Τὴν ἴδια περίπτωσιν ἐποχὴ — κατὰ τὸ 1800 — ἄρχισαν νὰ φθάνουν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ οἱ πρῶτοι εἰδικόμενοι γουναράδες, ἀπὸ τὴν Καστοριά, τὴ Σιάττιστα καὶ ἄλλες πόλεις τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, καὶ νὰ βάζουν τὰ θεμέλια ἐπιχειρήσεων γουναρικών, ποὺ ἐξελιχθῶσαν ἀργότερα σὲ μεγάλα καὶ τεραστίως οικονομικῆς κινήσεως ἐμπορικὰ σπῆτια. Καὶ εἰ ναι γινώσκον, ὅτι οἱ Ἑλληνες γουναράδες τῆς Ἀμερικῆς κατέχουν καὶ σήμερα ἀνώμα τὰ σκῆπτρα.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Οἱ γυναῖκες ποὺ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὸν Τοξότη

Οἱ γυναῖκες ποὺ γεννήθηκαν κάτω ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸ τοῦ Τοξότη (21 Νοεμβρίου — 20 Δεκεμβρίου) ἔχουν ἕνα μεγάλο ἐφόδιο στὴ ζωὴ: τὴν αἰσιοδοξίαν τους, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν καλύτερην ἐγγύησιν γιὰ νὰ ἐπιτύχουν. Σημαντικὸ πλεονέκτημά τους εἶναι ἐπίσης καὶ τὸ ὅτι δὲν παρασύρονται ἀπὸ παράλογους ἐθουσιασμούς. Σ' ὅλες τοὺς τίς ἐκδηλώσεις ἔχουν τὴν αἰσθησὶν τοῦ μέτρου.

Φυσικὴ διάπλασις

Ἀνάστημα: μέτριο ὡς ψηλὸ. Ἐπιβολὴ τῆς παράστασις.

Ὄμοι: εὐρείς.

Κεφάλι: κανονικὸ.

Μάτια: γαλανά ἢ ἀνοιχτὰ καστανά, ποὺ γελοῦν ἀδίσκοπα.

Μύτη: μέτρια, ποτὲ λεπτή.

Στόμα: κλασσικόν.

Δόντια: κανονικὰ καὶ πολὺ ὁμορφα.

Φρυδιὰ: κανονικὰ.

Μαλλιά: ἀνοιχτὰ καστανά.

Φωνή: θερμὴ καὶ εὐχάριστη.

Ἐπιδερμίδα: συμπεθετέρα ροδόλευκὴ με σκούρες ἀποχρώσεις.

Βασικὸ ἐλάττωμα: εἶναι λαίμαργες καὶ γι' αὐτὸ παχαίνουν πρόωρα. Ἀντὶ τούτου κατὰπολεμῶσιν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, μποροῦν νὰ διατηρήσουν γιὰ πολὺν καιρὸ τὴ νεανικότητα καὶ τὴν καμψιότητά τους.

Ἐρωτικὴ διάθεσις

Οἱ γυναῖκες ποὺ γεννήθηκαν κάτω ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸ τοῦ Τοξότη, ἔχουν θερμὴν ἰδιοσυγκρασίαν καὶ καλὸκαρδὴν διάθεσιν. Κάνουν συνήθως ἀπὸ πολὺ νέες γνωριμίας μετὰ τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ δὲν παρασύρονται παρὰ ἄνδρα, ἀλλὰ τὸν ἀντιλαμβάνονται στὸν θελήσειν του, χάρις στὴν ἐμφυτὴν πεπιστικότητα ποὺ ἔχουν, καθὼς καὶ τὴ φυσικὴ τους γοητεία.

Ἀποσπρέφονται τὶς βίαιες σκηνές, ἀλλὰ καὶ δὲν ὑποχωροῦν εὐκολα. Ὁ ἄνδρας ποὺ θὰ τὶς συγκινήσῃ πρέπει νὰ εἶναι σὲ θέσιν νὰ τοὺς κἀν πραγματικὰ εὐχάριστη τὴ ζωὴ τους.

Οἱ ψυχροὶ καὶ συγκρατημένοι τύποι δὲν τὶς συγκινοῦν. Κάποτε, ὅμως, πεισματοῦνται νὰ τοὺς κατακτήσουν, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ κερδηθῶσιν τὴν σοβαρότητά τους καὶ νὰ τοὺς ὑποδουλώσουν στὰ περαστικά καπρίτσια τους.

Τὸ μεγάλο τους ἐλάττωμα εἶναι ἡ ἀστάθεια.

Ἀμαρτάνουν, εἶπε κάποιος συγγραφεὺς, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν καὶ συχνὰ παραβλέπουνται, γιὰ τὸ ὅτι ἄλλοι τοὺς καταλογίζουν τὴν ἀπιστίαν τους, ποὺ αὐτὲς τὶς βρίσκουν σὰν ὀδύνη... φυσικὴ. Αὐτὴ ἡ ἐλαφρότητα εἶναι ἴσως ἡ μόνη δικαιολογία τους.

Κατὰ βάθος ἔχουν πολὺ καλὴ καρδιά. Εἶναι ἀνίκανες νὰ κάμουν κακὸ. Συγκρατοῦν πρόθυμα, εἶναι γενναῖοι. Κι' ὅταν κουρασθῶν ἀπ' τὸν ἔρωτα, ἀγκαλιάζουν μετὰ εὐθυμίας τὸν ἄνδρα τῆς φιλανθρωπίας.

Ἡ ζωὴ κοντὰ τοὺς εἶναι εὐκαλεῖ, γιὰ τὴν αἰσθησὶν τοῦ μέτρου.

ΠΡΟΛΕΓΟΥΝ ΤΗΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΣΑΣ

δὲν ἔχουν κακία καὶ ἔξουν νὰ χαλινωγοῦν τὰ καπρίτσια τους. Μὴν προσπαθῆτε, ὅμως, νὰ τὶς ὑποτάξετε σὲ ὀρισμένους νόμους καὶ μὴν ἀπατήσετε ἀπ' αὐτὲς νὰ ὑποβληθῶν σὲ στερήσεις γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἐνὸς σκοποῦ. Γιὰ τὴν εἰναι ἐντελὴς ἀνίκανες γι' αὐτὸ.

Γάμος

Κατὰ κανόνα, οἱ γυναῖκες ποὺ γεννήθηκαν κάτω ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸ τοῦ Τοξότου, παντρεύονται εὐκολὰ καὶ κάνουν καλὸ γάμο.

Ἐχουν δὲ πιθανότητες νὰ συνάψουν περισσότερους ἀπὸ ἕνα γάμους.

Εἰδικότερα, οἱ πιθανότητες ποὺ ἔχουν νὰ παντρευτοῦν εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

α) Γιὰ κείνες ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ 21—30 Νοεμβρίου:

Γάμος σὲ νεαρὴ ἡλικίᾳ, Ἐναλλαγὴ τῆς τύχης. Πολλὲς ἀπιστίες.

β) Γιὰ κείνες ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ 1—10 Δεκεμβρίου:

Ἡ καθόρθωσις τοῦ χαρακτήρος σας κι' ἡ κάποιαν τάσιν ποὺ ἔχετε στίς υπερβολὰς θὰ σας δημιουργήσουν πολλὰς περιπλοκάς. Θὰ χρειασθῇ πῶς νὰ ἀντιμετωπίζετε πολλὰς σκευοφαντεῖας εἰς βάρος σας. Πρόωρος ἐλπίς, ἀλλὰ ἀντιμετωπίζετε καὶ ἐμπόρικες περιπέτειες. Δυσχερεῖς καὶ ἐμπορικοὶ ἀπὸ τὸ γάμον σας, ποὺ δὲν πρέπει ὅμως νὰ σας ἀπογοητεύσουν. Θὰ ἐπιτύχετε τελικὰ.

γ) Γιὰ κείνες ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ 11—20 Δεκεμβρίου:

Προσέχετε! Διατρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ παρασυρθῆτε ἀπὸ ἀκαθάρτους. Ὁ αὐθόρμητος σὺν ὅσῃ διακρίνῃ δὲν εἶναι ὁ καλύτερος σύμβουλος. Μὴν περιφρονῆτε τὶς κοινὰς συμβουλὰς καὶ μὴν διακινῶναι συμβατικότητες καὶ μὴν ἱκανοποιεῖτε τὴν ὑπόληψίν σας γιὰ νὰ ἱκανοποιεῖτε τὰ καπρίτσια σας. Προσπιδέξτε μετὰ πειθαρχίας τὴν ἀντιπαράθεσιν. Βίαιες ἀντιζηλίες καὶ ἀντιπάθειες. Δυσχερεῖς καὶ ἐμπόρικες ἀπὸ τὸ γάμον σας. Θὰ τὰ κατανικήτε ὅμως καὶ θὰ ζήσετε εὐτυχισμένη, ἀνὰ ἀφῆτε τὶς καλὲς ὁδοὺς τοῦ χαρακτήρος σας νὰ σας ἀδυνατήσουν.

Θὰ προτιμήσετε ἄνδρες ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ 21—30 Μαΐου, ἀπὸ 2—11 Αὐγούστου, ἀπὸ 12—21 Ὀκτωβρίου, ἀπὸ 21—30 Δεκεμβρίου καὶ ἀπὸ 1—10 Μαρτίου. Θὰ ἀποφύγετε ἀντίθετα ἐκείνους ποὺ γεννήθηκαν στίς ἀκόλουθες περιόδους: 1—20 Μαΐου, 31 Μαΐου — 9 Ἰουνίου, 12 Ἰουλίου — 1 Αὐγούστου, 12—22 Αὐγούστου, 22 Σεπτεμβρίου — 11 Ὀκτωβρίου, 22—22 Δεκεμβρίου — 9 Ἰανουαρίου, 9—20 Φεβρουαρίου καὶ 11—30 Μαρτίου.

Θὰ κάμετε πιθανὸν πολλὰ ταξίδια. Ἡ κοινωνικὴ θέσις σας βρίσκεται συνήθως πάνω ἀπὸ τὸ μέτριο.

Οἱ γυναῖκες ποὺ γεννήθηκαν κάτω ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸ τοῦ Τοξότη χαρακτηρίζονται συνήθως ἀπὸ πνεῦμα συνεχῆς (ὅταν ὁ ἔρως δὲν ἀποτελεῖ τὴ μοναδικὴ ἀπασχόλησίν τους).

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ εὐδοκίμου στίς τέχνες, τὶς ἐπιστήμες, καθὼς καὶ στίς ἐργασίας ποὺ ἀπαιτοῦν πρωτοβουλία καὶ δραστηριότητα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΝ: Οἱ γυναῖκες ποὺ γεννήθηκαν κάτω ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸ τοῦ Αἰγίου.

Μαζοῦν μετὰ πραγματικὸ μυστιόδωρμα οἱ περιπέτειες τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὸν Πύργο τῆς Ἡλείας. Οὐτε λίγο οὐτε πολὺ τὴν... εἶχε κλέψει ἕνας εὐσεβὴς χριστιανὸς καὶ τὴν ἐκρύβε ἐπὶ 55 χρόνια στὸ σπῆτιν του, χωρὶς νὰ πάθῃ νὰ καίῃ μέρα καὶ νύχτα τὸ καντήλι μπροστὰ τῆς.

Ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἶνε μεγάλην διαστάσεων, καὶ γιὰ νὰ μεταφερθῇ, χρειάζονται τολάχιστον τρεῖς ἄνθρωποι. Τὸ ὕψος τῆς φτάνει ἀπὸ 2½ μέτρα, καὶ τὸ πλάτος τὸ ἕνα. Τὸ βάρος τῆς εἶνε ἐπίσης μεγάλο, γιὰ τὴν ἔχουν κερφώσει σὲ διπλὰς σανίδες καρυδιάς. Μέχρι τῆς 15ης Αὐγούστου τοῦ 1886 ἡ εἰκόνα στολίζετο τὸ τέμπλον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὸν Πύργο, ἀλλὰ μετὰ τὸν σεισμὸ ποὺ ἔγινε τότε, ἡ ἐκκλησία γκρεμίστηκε καὶ ἡ εἰκόνα ἀτάφη στὰ ἐρείπια. Ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ περιεργὴ περιπέτεια τῆς. Ἐνας εὐσεβὴς χριστιανὸς εἶχε τὸ κουράγιο νὰ ἀψυφήσῃ τὶς μικροδουλειές, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν, καὶ μιὰ νύχτα τὴν ἀνέσυρε ἀπὸ τὰ χαλάσματα, καὶ τὴν μετέφερε στὸ σπῆτιν του. Ἐκεῖ τὴν τοποθέτησε σ' ἕνα ἰδιαίτερο καὶ ἀπομονωμένον δωμάτιον καὶ μέρα νύχτα ἀνάθετο τὸ καντήλι ποὺ φάτιζε τὸ αὐτοπρὸ πρόσωπον τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Πέρασαν 55 χρόνια, καὶ κανεὶς δὲν εἶχε ἀνακαλύψῃ τὴν τύχην τῆς εἰκόνας, ὅταν μιὰ νύχτα τῆς Κατοχῆς, τότε ποὺ ἡ πείνα καὶ ἡ δυστυχία θέρριζαν τοὺς Ἑλληνες, ὁ ἐφημέριος τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ἀκούσε νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα τοῦ σπῆτιν του. Σηκώθηκε καὶ ἀπὸ τὴν χαρμάδα τοῦ παρθύρου εἶδε ἕνα νεόν, ποὺ περιμένε στὴ σκῆλα. Μόλις τὸ ἀνοίξε, ὁ νέος — ἀγνωστος σημεῖωτον στὸν ἐφημέριον — τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ μιὰ σπουδαία ὑπόθεσιν.

— Τί συμβαίνει, παιδί μου; ρώτησε ὁ παπᾶς.

— Παπούλη, ἄρχισε νὰ λὲν λαχανιασμένος ὁ νέος, θὰ σοῦ πῶ κάτι, ἀλλὰ μὴ με ρωτήσης οὐτὸ ποῖός εἰμαι, οὐτε ποὺ μένω στὸν Πύργο. Στὸ σπῆτιν μας ἔχουμε ἀπὸ τὸν πατέρα μου μιὰ μεγάλη εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Εἶνε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ποὺ γκρεμίστηκε στοὺς σεισμούς τοῦ 1886. Ἀπὸ τότε τὴν πῆρε ὁ συχωρεμένος ὁ πατέρας μου, καὶ ποτὲ δὲν τὴν ἀφῆσε χωρὶς καντήλι. Τὴν ἔκλεψε, παπούλη, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκανε ἀπὸ κακί. Ἦταν θρησκὸς καὶ θεοσεβούμενος ἄνθρωπος ὁ μακαρίτης. Τώρα ὅμως δὲν ἔχουμε λαδὶ καθόλου, οὐτε νὰ φάμε. Πῶς νὰ καίμε καὶ τὸ καντήλι τοῦ Ἁγίου Νικολάου; Ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου πρὶν πεθάνῃ μᾶς ἀφῆσε εὐχὴ καὶ κατὰ τὴν ἀφήσουμε τὴν εἰκόνα χωρὶς καντήλι, ἦρθε, παπούλη, νὰ σοῦ πῶ πῶς νὰ πρέτῃ νὰ τὴν πάρῃς. Δὲν πῆγα στὸν παπὰ τῆς ἐνορίας μας, γιὰ τὴν εἰκόνα μᾶς γνωρίζει καὶ δὲν θέλω, παπούλη, νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸ τοῦ σπῆτιν μας.

Περιέργως ἀπὸ τὴν ἀφήγησιν τοῦ νέου, ὁ ἐφημέριος κ. Θεόδωρος Ζαφειρόπουλος τοῦ εἶπε πῶς θὰ πῆγαινε νὰ δῇ τὴν εἰκόνα.

— Ὁχι, τὸν δέκαψε ὁ νέος. Θὰ σοῦ τὴ φέρουμε αὐριο τὸ βράδυ...

Καὶ πραγματικὰ τὴν ἄλλη νύχτα ἔφτασαν στὸ σπῆτιν τοῦ παπᾶ τρεῖς γυναῖκες ποὺ μεταφέραν τυλιγμένη σ' ἕνα σεντόνι τὴν θαυματουργὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Τὴν παρέδωκαν αἰγιώτεις στὸν παπὰ καὶ κατόπιν χάθηκαν στὸ σκοτάδι.

Ἀλλὰ οἱ περιπέτειες τῆς εἰκόνας δὲν σταμάτησαν ἐδῶ. Λίγες μέρες ἀργότερα, ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων, ὁ τότε μητροπολίτης Ἡλείας κ. Ἀντώνιος ἐπεσκέφθη τὸ σπῆτιν τοῦ ἐορτάζοντος ἐφημερίου του, εἶδε τὴν εἰκόνα καὶ ἐπληροφόρηθη ἀπὸ τὴν περιεργὴν ἀνέκδοτον. Ἐδῶσε λοιπὸν ἐντολὴν νὰ τὴν μεταφέρουν πρόχειρα στὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸν Ἅγιον Νικόλαον τοῦ Πύργου, ποὺ εἶχε χτισθῇ στὰ ἐρείπια τοῦ παλαιοῦ, ὁ ὁποῖος κατεστράφη ἀπὸ τοὺς σεισμούς, ὅπως ἀναφέρομε προηγουμένως. Ἡ μεταφορά του ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν στὴν ἄλλη θὰ γινόταν μετὰ θρησκευτικῆς ἐπισημότητας. Ἡ πομπὴ θὰ ἦταν μεγαλοπρεπὴς, μετὰ ὁλόκληρο τὸν κλῆρο, καὶ τὸν πληθυσμὸ τοῦ Πύργου.

Ἡ μεγάλη εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ποὺ ἀνευρέθη ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς ἐκκλησίας τοῦ 1886.

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος τοῦ Πύργου

Τότε ὅμως ἐπενέβησαν οἱ Γερμανοὶ καὶ ἀπηγόρευσαν τὴν τελετὴν, ποὺ εἶχε ἐτοιμάσῃ ὁ μητροπολίτης κ. Ἀντώνιος. Οἱ διαμαρτυρίες του δὲν εἶχαν κανένα ἀποτέλεσμα. Ἀπεφάσισαν ἐπὶ νὰ μεταφέρουν ἀθόρυβα τὴν εἰκόνα στὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ὅπως καὶ ἔγινε. Ὑστερα ἀπὸ 55 χρόνια ταποθετήθηκε πάλι στὴ θέσιν τῆς.

Οἱ γέροισιν στὸν Πύργο διηγούνται ἀκόμη τὰ θαύματα τῆς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ποὺ ἦταν πολλὰ. Ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821, χάρις στὴ θαυματουργὴν δύναμιν τῆς, πολλοὶ γλύτωσαν ἀπὸ τὴ μάχην τοῦ κατακτητοῦ, καὶ ἀπὸ φοβερὰς ἐπιδημίας, ποὺ ἀπειλοῦσαν τὴ ζωὴν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἡλείας. Καμμιά μαρτυρία δὲν ὑπῆρχε γιὰ τὴν ἱστορίαν τῆς εἰκόνας, πότε δηλαδὴ καὶ ποῖος τὴ ζωγράφισε. Ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ὅμως φαίνεται πὺς εἶνε παμπάλαια.

Ἄλλη θαυματουργὴ εἰκόνα στὸν Πύργο τῆς Ἡλείας θεωρεῖται ἡ Ἁγία Βαρβάρα, τὴν ὁποία ἔχουν τοποθετήσῃ στ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΑΓΙΔΑ

ΓΙΑΤΙ άργούσε έτσι η Ζάν; Και γιατί τού είχε δώσει πάλι ραντεβού στο μικρό εκείνο ζαχαροπλαστείο, όπως τον καιρό που πρωτογνωριστήκα-νε, πριν ακόμα νικήση την αντίστασή της και την υποταγή στον πόθο του;

Πόσο είχε βαρεθεί πιά ο Ρομπέρ, εξ αιτίας αυτής της γυναίκας, που τον λάτρευε και που επέμενε να κάνει δύσκολες, πολύπλοκες κι' αιώνιες τις σχέσεις τους!... Σκεπτότανε τώρα με κάποια ανακούφιση πως η Ζάν δεν θαρχόταν ίσως, όταν την είδε να μπαίνει και να πλησιάζει γρήγορα στο τραπέζι του.

— Με συγχωρήσ' που σ' έκανα να περιμένεις, αγάπη μου, τού είπε.

Κι' έπεσε κουρασμένη σ' ένα κάθισμα. Ήταν κλωμή, κομμένη... Πώς είχε άσχημη και παταδολή... τσι, μέσα σε δυο μέρες; Ή μήπως δεν ήταν ποτέ πολύ νέα κι' ωραία;... — Είν' εδώ!... Ο Λουσιέν, ο άντρας μου! είπε πνιχτά. Τον βρήκα σπίτι, το Σαββατόβραδο, γυρίζοντας απ' το ραντεβού μας... Τά ξέρει όλα. Έτσι φαντάζεται τουλάχιστον. Φαίνεται πως ένα ανώνυμο γράμμα τον πληροφορήσε πως έχω φίλο, αλλά δίχως να καθορίση ποιόν. Άφισε άμέσως το θιασό του στο 'Αμβούργο κι' ήρθε άεροπορικώς, για να βεβαιωθή. Θα ξαναφύγη αύριο το πρωί, γιατί δεν κατάφερε ν' αναβάλη τις παραστάσεις του παρά μονάχα για τρεις μέρες.

— Και σύ;... Τί τού είπες; — Άρνήθηκα, φυσικά... μολοντί με πίεσε, σαν τον καλλίτερο άνακριτή! Δεν ξέρω κι' εγώ πως αντιτάχκα δυο μέρες σ' αυτό το μαρτύριο, νηστικιά, άπνη. Μά δεν λύνισα ούτε στιγμή... Και τόκανα ιδίως για κείνον! Γιατί η υποψία του έχει καταστήσει σωστός εφιάλτης, και δεν ξέρω πού μπορεί να τον οδηγήση.

— Είδα ένα ρεβόλβερ κρυμένο στο συρτάρι του κομοδίνου του. Δεν τόχει για να με σκοτώση. Μ' αγαπάει πολύ... Ίσως όμως θέλει ν' αυτοκτονήση...

— Και τώρα; Τί θα γίνει; — Αυτό ακριβώς ήρθα να σου πώ... Πρέπει να μην ξαναϊδωθούμε για λίγον καιρό... Μά όχι, δεν θα σ' άφισω για πάντα! Πώς μπορώ να κάνω ένα τέτοιο πράγμα; Σκέφθηκα όμως να πάω μαζί με τον άντρα μου, στο 'Αμβούργο, για να τον καθησυχάσω. Έλπίζω να βρώ τη δύναμη για τον προσωρινό αυτό χωρισμό μας.

— Όταν ήρθες εδώ, δεν φοβήθηκες μήπως... — Μήπως με παρακολούθησε; Όχι, δεν είναι ικανός γι' αυτό. Άλλωστε, πήρα τις προφυλάξεις μου. Τού είχα πη από χθές πως έπρεπε να πάω σήμερα στις 5 στο γυμναστήριό μου, που κάνει ενέσεις. Και πήγα ψαγματοικά. Γι' αυτό άουγησα... Τού τηλεφώνησα από κει και τού είπα πως θα γυρίζα σπίτι πριν απ' τις 6.

— Μά τότε πρέπει να κάνεις γρήγορα. Είναι έξη παρά λίγα λεπτά. — Ο Λουσιέν μου άπάντησε πως δεν υπήρχε λόγος να βιαστώ πολύ, γιατί θα έβγαине ίσως κι' εκείνος για μία δουλειά του. Μου έπαισε πάντως, αν δεν ένω γυμναστήρι, για να δώ αν είν' εκεί... Άν λείπη, θα υποχαρακτηρισμένος.

— Μά βέβαια, πολύ... Όστόσο, είν' όληνη αυτή η ιστορία. — Μπράβο! Βρήκες τη σωστή λέξη: όληνη! Σε βλέπω τώρα φανερό, αποτραπημένο, σχεδόν έθρικό ρουσιό, για να μου δώσεις κουράγιο, στην τρομερή αυτή στιγμή της ζωής μου!... — Εγώ είμαι λογικός, αγαπητή μου... — Ά, ναί! Είσαι λογικός... Γι' αυτό, θα προτι-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

μούσες ίσως νάχαν τελειώσει όλα μεταξύ μας... Πές το καθαρά! Σε κατάλαβα καλά... Ένώ εγώ παύω, εσύ βρήκες αυτή μόνο τη λύση, με τη λογική σου, ή καλλίτερα με τον άντρικό εγωισμό σου: τον όριστικό χωρισμό μας!

— Μά άφισε να πώ κι' εγώ μία λέξη... — Πές την, πές την. Θα με βοηθήση να σε γνωρίσω καλλίτερα... Περιμένε όμως μία στιγμή να τηλεφωνήσω, γιατί η ώρα είναι 6...

Η Ζάν ξαναγύρισε σε λίγο, τραυλίζοντας, κατάχλωμη.

— Ο Λουσιέν σκοτώθηκε! τραύλισε. Πάμε άμέσως στο σπίτι! Έλα μαζί μου...

— Μά πως τόμαδες; Ποιός σου τόπε;

— Ήρθε ο ίδιος στο τηλέφωνο. Πρόφερε κάτι λόγια άσυνάρτητα. Μου είπε, νομίζω, πως θα μου ξανόδινε για πάντα την ελευθερία μου... Ύστερα άκουσα ένα πυροβολισμό και μία φωνή του... Έλα, πρέπει να τρέξουμε άμέσως!...

Πραγματικά, βρήκαν το διάσημο ήθοποιό σωριασμένο στο κρεβάτι του, άκίνητο. Το ρεβόλβερ ήταν πεσμένο στο πάτωμα. Το ποικύμισό του ξεσκισμένο στο στήθος και καταματωμένο...

— Λουσιέν! φώναξε η Ζάν, σαν τρελλή. Όχι, όχι, είν' αδύνατο!...

Ένώ ο Ρομπέρ πήγαινε να τηλεφωνήση στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών, απ' το τηλέφωνο του διαδρόμου, ή νέα γυναίκα έπεσε πάνω στο άηχο εκείνο σώμα, κλαίγοντας μ' άναφυλλητά και φωνάζοντας μ' άπεληυσία τις τύψεις και τον πόνο της:

— Δεν έπρεπε!... Θα ξαναγύριζα τώρα σε σένα!...

Όλη δική σου, σαν άλλοτε... Είχαν ξανανοίξει επιτέλους τα μάτια μου. Είχε τελειώσει ή τρέλλα μου, ή άπάτη που είχα πέσει!... Δεν μούμνες παρά εσύ... Έσύ που σ' άγάπησα και θά σ' αγαπώ πάντα!... Γιατί τόκανες, αυτό; Γιατί δεν μούδωσες τον καιρό να ξαναγυρίσω κοντά σου και να σου πώ...

Ακούγοντας να μπαίνει στο δωμάτιο ο Ρομπέρ, ή Ζάν πήδησε όρθια και πιάνοντας με άπόγνωσι το κεφάλι της φώναζε:

— Φύγετε άμέσως από δω!

— Μά ήρθα να σου πώ... άρχισε εκείνος.

— Ναί, καταλαβαίνω. Έρχονται απ' το Σταθμό Πρώτων Βοηθειών; Όραία, όραία! Φύγετε όμως τώρα. Σάς μισώ! Έξω απ' το σπίτι μου!

Την ίδια στιγμή, άκούστηκε ένα πικρό σαρκαστικό γέλιο, που έκανε και τους δυο να παγώσουν. Ο Λουσιέν είχε ξαναζωντανέψει! Είχε σπικωθή, όπως στο φιλόλο των δραματικών έργων, όταν ευχαριστούσε τους θεατές που τον χειροκροτούσαν για την τελική σκηνή του θανάτου του.

Όπως εξέφραζε τότε μ' ένα χαμόγελο όλη την εύγνωμοσύνη του στους θεατές, έτσι ήθελε και τώρα να έκφραση με το σαρκαστικό του γέλιο το θριαμβό του, γιατί είχε άναγκάσει τη Ζάν να όμολογήση... και συγχρόνως την ίκανοποίησι του γιατί τόχε κατορθώσει μονάχα με τα επαγγελματικά του σύνορα: λίγο άσπρο χρώμα στα μάγουλα, για να μνησθή τη χλωμάδα του θανάτου, λίγο καμίνιο που να μοιάζει με αίμα, κι' όλη την άσύνκριτη τέχνη του για να υπακριθή τέλεια τη σκηνή της αυτοκτονίας του...

Τ' άλλο πρωί, ξαναφύγε για το 'Αμβούργο. Μά δεν ήταν τώρα μόνος στο άεροπλάνο. Τον συνόδευε και ή Ζάν.

Άν είχε κατορθώσει ο Λουσιέν να μάση δ.τι φοβόταν, είχε μάθει όμως και κάτι άλλο που δεν τού έλπιζε καν: Πως ή γυναίκα του είχε μετανοήσει κι' είχε ξαναγίνει ολοκληρωτικά δική του. Και γι' αυτό, την είχε συγχωρήσει.

A. ΝΤΟΝΟΝΤΥ

— Σας μισώ! φώναζε ή Ζάν στον Ρομπέρ. Έξω από το σπίτι μου!

Η ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ ΤΗΣ ΝΑΞΟΥ

ΚΑΠΟΥ τέσσερα χρόνια τώρα η Φλωρεντία, η πεντάμορφη δούκισσα της Νάξου, περιμένει το θείο της να γυρίσει. Είχε φύγει μαζί με άλλους ιππότες, που κυβερνούσαν τα γειτονικά νησιά του Αιγαίου, για να βοηθήσουν τον καλό βασιλιά της Νεσπόλ του Ιωάννη, σε μία δύσκολη εκστρατεία του εναντίον των Σαλαίων. Όλοι όμως είχαν γυρίσει, εκτός από το θείο της Τζορντάνο Σανούδο. Σπετζαβάδα.

Μέσα στον πύργο της, που ήταν ένα προχωρημένο φρούριο περιτριγυρισμένο από μία τάφρο βαθιά, η Φλωρεντία ζούσε μία ζωή θλιβερή και απομονωμένη, με μόνους της συντρόφους το μικρό της γιού Νικόλαο, το γιγαίο έρμυριο Μαρτίνο και την αγαπημένη της βάρβα Εύφροσύνη. Σχεδιάζανε στο δωμάτιό της και το βλέμμα της πλανιόταν μεν λαχολικά στην άπειρη θάλασσα. Μά δεν έδωσε να έρχεται κανένα πολεμικό καράβι.

Υπομονή, δέσποινά μου! της έλεγε από τη σκοπιά του ο φρουρός, ένας γέρος στρατιώτης γεμάτος ούλες. "Όλα έρχονται σ' εκείνον που ξέρει να περιμένει".

Η Φλωρεντία, μόλις είκοσιτρίων ετών, ήταν κόρη του Ιωάννη Σανούδο, δούκα της Νάξου, που είχε πεθάνει το 1362. Παντρεμένη με τον βεργάνο της Εύβοιας, Ιωάννη Δελακάτρερι, είχε χρεώσει πάνω στον άντρο της ζωής της. Οδύνη η Φλωρεντία — αναφέρει συγχρόνως ιστορικός — ως πλουσιωτάτη και νεαρώτατη χήρα, κατέστη περιζήτητος σύζυγος. Ήρθε δε να πολιορκηθεί εκ πλειόντων προτάσεων γάμου. Η Φλωρεντία, η κόρη της Βενετίας, ηλιόπνοιας βλέπουσα την εις χείρας της Δουκηνίας θάρσυν τούτων πλουσιωτάτων κτήσεων και φοβούμενη μήπως περιέλθουν εις εχθρόν αυτής, ήσκησε τραχείαν και έπαιχε παρ' αυτής κην πεισιν επί της νεαρής χήρας και όρφανής και έπαιχε παρ' αυτής την ύπαιθρον ότι δεν δα ενιμφέυετο εμψή των άνδρα που δα ήτο εύδα ρεστος εις την Βενετίαν".

Όταν η Φλωρεντία έδινε την ύπασχει αυτή, ήταν κιάλας έρπευμένη της δάλα και της πατρίδας της. Η Φλωρεντία μονομιάς κατάλαβε τότε ότι ο θείος της είχε συμφωνήσει προδοτικά μαζί του ή είχε γίνει όργανο του άρχιεπισκόπου των Πατρών Ιωάννου Ατζαγιόλι, αδελφού του Ραϊνέριου.

Από καιρό ο Ελπίτης εκείνος άρχιεπίσκοπος έπεδίωκε το γάμο αυτό εδία να περιέλθουν αι κτήσεις της πολυέρρου χήρας ως προίξ εις τον σύζυγον και έπιδοσον της Κορίνθου δυνατότητος. Η Φλωρεντία όμως δεν ήταν διατεθειμένη να παντρευτεί έναν άνθρωπο που δεν τον αγαπούσε και που της τον επέβαλλαν με τη βία. Και για να σταματήσει μία για πάντα η ύπαιθρι, παράγγειλε στον Ιωάννη Ατζαγιόλι ότι η άρρωστιά της προς το τέκνον της δεν της επέτρεπεν την συναίτην δευτέρου γάμου.

Και να που τώρα ο θείος της της μιλούσε πάλι για το Ραϊνέριο, τον ιππότη που μισούσε περισσότερο απ' όλους τους εχθρούς του δουκάτου της. Χωρίς να προφέρει λόγους, η Φλωρεντία παράστη την αίθουσα και πήγε να κρυφτεί στην πιο σκοτεινή γωνιά του πύργου για να κλάψει ελεύθερα. Στο μεταξύ όλη τη νύχτα, ο δούκας και οι άντρες του, συγκεντρωμένοι στη μεγάλη σάλλα έπιναν και τραγουδούσαν. Έπειτα, καθώς το ποτό τους χύθηκε στο κεφάλι, άρχισαν να μαλλώνουν και να πετούν ο ένας στον άλλον τις κεφαλές, άρχισαν να μαλλώνουν και να κινε κανείς πώς όλοι οι διάδολοι από την κάλασι βρισκόντουσαν εκεί μέσα! Τόση ήταν η φασαρία που έκαναν.

Το κακό αυτό κράτησε τρία διλόκληρα μερόνυχτα και σ' όλο το νησί της Νάξου δεν υπήρχε πιο δυστυχισμένο πλάσμα από τη Φλωρεντία. Την τέταρτη ακριβώς νύχτα, η πόρτα του δωματίου της άνοιξε και μπήκε μέσα ο θείος της. Το βλέμμα του ήταν θολό και παρμένο. Τον είδε η μικρή πυργωδέσσινα να την πλησιάζει και πόνεσε από τον τρόμο της. Ο Τζορντάνο Σανούδο άπλωσε τα χέρια του, έπιασε τα δικά της και την τράβηξε κοντά του. Την κύταζε πολλή ώρα σιωπηλός κι' έβλεπνε τη ρώτησε αν ήταν ευχαριστημένη για το συνοικείο που της έκανε.

Παρ' όλο το φόβο της, η Φλωρεντία βρήκε το θάρρος να του πει την αλήθεια: Προτιμούσε να πεθάνει, παρά να γίνει γυναίκα του Ραϊνέριου Ατζαγιόλι. Από τότε που πέθανε ο Δελακάτρερι — ο πρώτος της άν-

— Έγώ είμαι ο γιός του Τζορντάνου Σανούδο! φώναξε. "Ηρθα να ελευθερώσω την ώραία μου δέσποινα, τη Φλωρεντία!"

— Άρχοντα μου, του είπε με θάρρος, δεν σκέφτηκε καθόλου να φιλήσετε την άνημά σας; Ο πάτερ Μαρτίνος κι' εγώ την περιποιήσαμε πολύ από τότε που πέθανε ο κύριός μου κι' έμεινε μόνη. Και μπορούσε να πει ότι δεν υπάρχει πιο ώραία δέσποινα σε όλο το νησί.

Ο Τζορντάνο Σανούδο σήκωσε τα μάτια του και την κύταζε προσεκτικά. — Πραγματικά, είναι πολύ ώραία, αποκρίθηκε. "Άρα και πλούσια! Γι' αυτό δεν θ' άργήσω να την ξαναπαντρώω μ' ένα φιμωμένο ιππότη".

Η Φλωρεντία ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά χορούμενα. Σίγουρα ο θείος της την προετοίμαζε για το γιό του Νικόλαο Σανούδο, που τέσσερα διλόκληρα χρόνια τον αγαπούσε κρυφά. Έκανε μερικά δειλά βήματα κι' ήταν έτοιμη να πέσει στην αγκαλιά του και να τον ευχαριστήσει, όταν ο τραχύς άρχοντας συνέχισε με το μαχητικό του χαμόγελο: — Ο γάμος σου πρέπει να γίνει γρήγορα, αγαπημένη μου άνημά! — Όσο μπορεί πιο γρήγορα. Γιατί ο Ραϊνέριος Ατζαγιόλι δεν έχει σκοπό να περιμένει. Το πολύ σε μία βδομάδα, πρέπει να το δρίσουμε την ήμερομηνία της στέφας.

Η δυστυχισμένη νέα πάγωσε διλόκληρη. Τα λόγια του θείου της την είχαν χτυπήσει σαν κεραυνός. Δεν μπορούσε να πιστέψει ακόμη σ' εκείνα που άκουσε. Πώς ήταν δυνατόν ο Τζορντάνο Σανούδο να της προτείνει

γάμο με το Ραϊνέριο Ατζαγιόλι, έναν εχθρό όχι μονάχα της οικογένειάς της αλλά και της πατρίδας της; Η Φλωρεντία μονομιάς κατάλαβε τότε ότι ο θείος της είχε συμφωνήσει προδοτικά μαζί του ή είχε γίνει όργανο του άρχιεπισκόπου των Πατρών Ιωάννου Ατζαγιόλι, αδελφού του Ραϊνέριου.

Από καιρό ο Ελπίτης εκείνος άρχιεπίσκοπος έπεδίωκε το γάμο αυτό εδία να περιέλθουν αι κτήσεις της πολυέρρου χήρας ως προίξ εις τον σύζυγον και έπιδοσον της Κορίνθου δυνατότητος. Η Φλωρεντία όμως δεν ήταν διατεθειμένη να παντρευτεί έναν άνθρωπο που δεν τον αγαπούσε και που της τον επέβαλλαν με τη βία. Και για να σταματήσει μία για πάντα η ύπαιθρι, παράγγειλε στον Ιωάννη Ατζαγιόλι ότι η άρρωστιά της προς το τέκνον της δεν της επέτρεπεν την συναίτην δευτέρου γάμου.

Και να που τώρα ο θείος της της μιλούσε πάλι για το Ραϊνέριο, τον ιππότη που μισούσε περισσότερο απ' όλους τους εχθρούς του δουκάτου της. Χωρίς να προφέρει λόγους, η Φλωρεντία παράστη την αίθουσα και πήγε να κρυφτεί στην πιο σκοτεινή γωνιά του πύργου για να κλάψει ελεύθερα. Στο μεταξύ όλη τη νύχτα, ο δούκας και οι άντρες του, συγκεντρωμένοι στη μεγάλη σάλλα έπιναν και τραγουδούσαν. Έπειτα, καθώς το ποτό τους χύθηκε στο κεφάλι, άρχισαν να μαλλώνουν και να πετούν ο ένας στον άλλον τις κεφαλές, άρχισαν να μαλλώνουν και να κινε κανείς πώς όλοι οι διάδολοι από την κάλασι βρισκόντουσαν εκεί μέσα! Τόση ήταν η φασαρία που έκαναν.

Το κακό αυτό κράτησε τρία διλόκληρα μερόνυχτα και σ' όλο το νησί της Νάξου δεν υπήρχε πιο δυστυχισμένο πλάσμα από τη Φλωρεντία. Την τέταρτη ακριβώς νύχτα, η πόρτα του δωματίου της άνοιξε και μπήκε μέσα ο θείος της. Το βλέμμα του ήταν θολό και παρμένο. Τον είδε η μικρή πυργωδέσσινα να την πλησιάζει και πόνεσε από τον τρόμο της. Ο Τζορντάνο Σανούδο άπλωσε τα χέρια του, έπιασε τα δικά της και την τράβηξε κοντά του. Την κύταζε πολλή ώρα σιωπηλός κι' έβλεπνε τη ρώτησε αν ήταν ευχαριστημένη για το συνοικείο που της έκανε.

Παρ' όλο το φόβο της, η Φλωρεντία βρήκε το θάρρος να του πει την αλήθεια: Προτιμούσε να πεθάνει, παρά να γίνει γυναίκα του Ραϊνέριου Ατζαγιόλι. Από τότε που πέθανε ο Δελακάτρερι — ο πρώτος της άν-

— Έγώ είμαι ο γιός του Τζορντάνου Σανούδο! φώναξε. "Ηρθα να ελευθερώσω την ώραία μου δέσποινα, τη Φλωρεντία!"

— Άρα και πλούσια! Γι' αυτό δεν θ' άργήσω να την ξαναπαντρώω μ' ένα φιμωμένο ιππότη".

Ο Τζορντάνο την έσφαζε στην αγκαλιά του. — Όποτε αγαπάς άλλον; τη ρώτησε. "Έπρεπε να το καταλάβω από τα μάτια σου, όταν σου μιλούσα για το Ραϊνέριο. Τώρα όμως μετανόησα που ήρθα εδώ. Κύτταξέ με, Φλωρεντία! Δεν είμαι τόσο γέρος όσο φαίνομαι. Μά οι πόλεμοι και η σκληρή ζωή που έκανα τόσα χρόνια, μου έκαψαν το πρόσωπο με ρυτίδες. Τρία μερόνυχτα τώρα λιώνω από τον καύμο... τρία μερόνυχτα υποφέρω με τη σκέψη σου..."

Σαφηνισμένη η Φλωρεντία από το αισθηματικό εκείνο ξέσπασμα του θείου της, προσπάθησε ν' αποτραβήχτη από την αγκαλιά του. "Η φρίκη και η απόγνωση την έπνιξαν. Μά ο δούκας την κρατούσε γερά και τ' αγκάλιασε χέλι του έμωσαν να βρουν τα δικά της. Παλεύοντας με όλη της τη δύναμη, κατάρρωσε επί τέλους να ελευθερωθή. Με πηγμένα αναφύλλητα βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιό της κι' ανέβηκε στην οροφή του πύργου της. "Όπως πάντα, ο γέρο φρουρός βρισκόταν στη θέση του. Είθε το λυπημένο πρόσωπό της, τα δάκρυά της και με φωνή μηδιστή, σαν να φοβάται μην τον άκουσουν, της είπε: — Υπομονή, καλή μου δέσποινα! "Όλα έρχονται σ' όποιον ξέρει να πε-

ριμένη!... — Τι μάς μένει να ποιούμενουμε τώρα πιά; αποκρίθηκε η νέα με βαθύ στεναγμό. "Εκείνος που περιμέναμε με τόση λατρεία γύρισε, κι' ο Θεός να με συγχωρέση γι' αυτό που θα πω, εα ήταν καλύτερα να μη γύριζε..."

Ο φρουρός κούνησε περιφύλατα το κεφάλι του και δεν μίλησε. Σαφηνικά η Φλωρεντία του έπιασε με θέρμη τα χέρια. — Ζουάνο, του είπε παρακλητικά, μεγάλωσα σχεδόν στα χέρια σου. Γνώρισε τη μητέρα μου, τον πατέρα μου και τον άντρα μου. Ξέρω ότι μ' αγαπάς σαν παιδί σου και δεν θέλεις να πάω τίποτα. Διοιστώνομαι όμως ότι κινδυνεύω από το θείο μου. Γι' αυτό πρέπει να βρω κάποιον τρόπο να στείλω μήνυμα στον εγγάδελφό μου, στο Νικόλαο Σανούδο Σπετζαβάδα, που μένει στη Χαλκίδα. Μπορεί να είναι γιός του κακού Τζορντάνου, αλλά είναι βέβαιη ότι αυτός θα με σώσει. Μαύ το υποσχέθης κάποτε κι' εγώ το πιστεύω. Θ' αναλάβεις να τον ειδοποιήσης εσύ;

Ο Ζουάνος έπιασε στα πόδια της και της άρπασε να κάνει το πόν για να τη βοηθήσει. "Απόψε κιάλας θα έστειλε κρυφά μ' ένα καϊκή στη Χαλκίδα το γιού του Μάρκο, για να πάει να βρει το Νικόλαο και να του πη τα καθέκαστα. "Έτσι κι' έγινε. Μά πέρασαν δύο διλόκληροι μήνες χωρίς να φανούν πουθενά, ούτε

— Έγώ είμαι ο γιός του Τζορντάνου Σανούδο! φώναξε. "Ηρθα να ελευθερώσω την ώραία μου δέσποινα, τη Φλωρεντία!"

ο Μάρκος, ούτε ο Σαυέλο. Στο διάστημα αυτό ο δούκας είχε πεσει έναν σκληρό και από άνθρωπο όρο στην τραγική Φλωρεντία: Μά διαλέξει δηλαδή έναν από τους δύο. "Η αυτών η τόν Ραϊνέριο Ατζαγιόλι!"

— Μπορεί να είμαι θείος σου, της είπε ένα βράδυ, αλλά είμαι βέβαιος ότι η εκκλησία θα μας επιτρέψει να παντρευτούμε, όταν αποδείξω ότι δεν είμαι κόρη του αδελφού μου. Οι γονείς σου ζουν ακόμη και μπορώ να τους φέρω για μαρτυρές. Αυτοί σε παρέδωκαν στον εγγάδελφό μου όταν ήσουν μωρό, έπειδή η γυναίκα του δεν έκανε παιδιά..."

Η Φλωρεντία κόνεψε να λιποθυμήσει. "Όποτε δεν ήταν κόρη του Ιωάννη Σανούδο; Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

Ο Τζορντάνο είδε την άπνευστη έκφραση του προσώπου της και πόνεσε. — Σανούδο, Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα. — Ο Τζορντάνο είδε την άπνευστη έκφραση του προσώπου της και πόνεσε. — Σανούδο, Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα. — Ο Τζορντάνο είδε την άπνευστη έκφραση του προσώπου της και πόνεσε. — Σανούδο, Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Ο Τζορντάνο είδε την άπνευστη έκφραση του προσώπου της και πόνεσε. — Σανούδο, Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Ο Τζορντάνο είδε την άπνευστη έκφραση του προσώπου της και πόνεσε. — Σανούδο, Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Ο Τζορντάνο είδε την άπνευστη έκφραση του προσώπου της και πόνεσε. — Σανούδο, Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Ο Τζορντάνο είδε την άπνευστη έκφραση του προσώπου της και πόνεσε. — Σανούδο, Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Ο Τζορντάνο είδε την άπνευστη έκφραση του προσώπου της και πόνεσε. — Σανούδο, Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Ο Τζορντάνο είδε την άπνευστη έκφραση του προσώπου της και πόνεσε. — Σανούδο, Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Ο Τζορντάνο είδε την άπνευστη έκφραση του προσώπου της και πόνεσε. — Σανούδο, Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Ο Τζορντάνο είδε την άπνευστη έκφραση του προσώπου της και πόνεσε. — Σανούδο, Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Ο Τζορντάνο είδε την άπνευστη έκφραση του προσώπου της και πόνεσε. — Σανούδο, Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Ο Τζορντάνο είδε την άπνευστη έκφραση του προσώπου της και πόνεσε. — Σανούδο, Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Ο Τζορντάνο είδε την άπνευστη έκφραση του προσώπου της και πόνεσε. — Σανούδο, Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Ο Τζορντάνο είδε την άπνευστη έκφραση του προσώπου της και πόνεσε. — Σανούδο, Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Ο Τζορντάνο είδε την άπνευστη έκφραση του προσώπου της και πόνεσε. — Σανούδο, Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Ο Τζορντάνο είδε την άπνευστη έκφραση του προσώπου της και πόνεσε. — Σανούδο, Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Ο Τζορντάνο είδε την άπνευστη έκφραση του προσώπου της και πόνεσε. — Σανούδο, Μά πώς δεν βρέθηκε τόσα χρόνια να της το πη κάποιος; Πώς ήταν δυνατόν να το κρατούν μυστικό η Εύφροσύνη, ο Ζουάνος και τόσο άλλοι πολλοί υπηρέτες του πύργου της; Το μυσλό της θάλωσε και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Οι Δύο αδελφές

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΚΕΙΝΟ το ήλιόλουστο χειμωνιάτικο απόγευμα, λίγοι άνθρωποι είχαν μαζευτεί στο νεκροταφείο. Στη μικρή εσχατολογία θα φαινόταν, έπειτα από λίγη ώρα, η νεκρώσιμη ακολουθία του νεογέννητου της ψυχής του δούλου του θεού Εὐτυχίου.

Ο Εὐτύχιος! Ποιος δεν τον ήξερε στη μικρή αυτή πολιτεία. Ήταν μία προσωπικότητα που προσδοτούσε το καλύτερο από τον κόσμο. Ήταν ένας άντρας, που μόλις είχε ξεπεράσει τα τριάντα, φηλός κι αδύνατος, και πάντα κομψά ντυμένος. Είχε μικρά γαλανά κι κερραστικά μάτια, που φώτιζαν με την ποικιλία τους ένα πρόσωπο ήλιοκαμμένο και μακρουλό, που τ' ακανόνιστα χαρακτωριστικά του, με τη γαυφή μύτη και τα χοντρά χείλια, του πρόσδιδαν έναν αέρα γοητευτικής ασκήσιας. Κι όμως, μ' όλο το άλλοκοτο αυτό το πρόσωπό του, ο Εὐτύχιος τραβούσε τις γυναίκες και καθεμιά τ' θεωρούσε εξαιρετική εὐνοία της τύχης να γίνει φιλένδοσά του.

Και να που ο γλεντζές αυτός είχε πεθάνει ξαφνικά από συγκοπή. Παράξενο αλλήθεια τέλος, μα πιο παράξενο η κηδεία του. Θα περίμενε κανείς μια κηδεία πολυτελή, μ' άπειρα στεφάνια, με ένα πλήθος θυσιάζον στο πένθος, μ' ένα σωρό γυναίκες να κύνουν μαύρα δάκρυα. Κι όμως ο κόσμος ήταν ελκυστικός.

Η νεκρώσιμη ακολουθία είχε αρχίσει και προχωρούσε γρήγορα, γιατί στη μικρή πλατεία του νεκροταφείου περιμέναν τη σειρά τους κι άλλες κηδείες. Έξωφρα, δύο μαυροφορεμένες γυναίκες πλησίασαν στο φέρετρό του Εὐτυχίου. Σίγουρα δεν γνώριζαν τον Εὐτύχιον, γιατί άρχισαν να ρίχνουν εδάκια, κριτα βλέμματα ή μία στην άλλη. Ήταν και οι δύο τρεις νέες, όμορφες και πολύ κομψές στο πένθος τους. Τράβηξαν άμέσως τη γενική προσοχή κι' όλοι άρχισαν να σχολιάζουν την παρυσία τους.

Η μία από αυτές είχε μια τόσο πονεμένη έκφραση στο πρόσωπό της, που έκανε σ' όλους έντυψοι. «Εκλαίγει με πνιγμένους λυγμούς». Ή άλλη, ήταν πιο συγκρατημένη και τα δάκρυά της κυλούσαν ήρεμα.

Μαίρη έλεγαν την πρώτη, Άννα, τη δεύτερη. Όταν τελείωσε η νεκρώσιμη ακολουθία και σήκωσαν το νεκρό για να τον θάψουν, η Μαίρη και η Άννα, καθώς η μικρή πομπή προχωρούσε στον τάφο, βρέθηκαν πλάι-πλάι. Άν και πολύ το επιθυμούσαν, δεν είχαν ανταλλάξει ούτε λέξη.

Η Μαίρη μάλιστα ήθελε πολύ να μιλήσει στην Άννα. Σίγουρα αυτή ήταν η αδελφή του Εὐτυχίου. Συχνά ο άγαπημένος της τις την είχε αναφέρει με τρυφερότητα, όταν ζούσε και τις την είχε περιγράψει: «Η αδελφή του ήταν φηλή, κομψή, ξανθή και πολύ ώραια, με γαλανά μάτια. Έτσι ήταν ακριβώς κι' η Άννα».

Οι δύο γυναίκες στέκονταν τώρα μπροστά στο χείλος του τάφου και σιγόκλαιγαν. Όταν ο νεκροθάφτης άρχισε να ρίχνει φτυαριές χώμα, η Μαίρη και η Άννα δεν άνθεξαν πιά και η μία έπεσε στην άγκαλιά της άλλης, σαν κάποια άορατη δύναμι να τους το είχε υπαγορεύσει. Άνακάτωσαν τα δάκρυά τους και τα φίλη τους.

Ο ήλιος βασιλεύει, όταν και οι δύο τους ανέβηκαν μαζί σ' ένα ταξί για να ξαναγυρίσουν στην πόλη. Ένοιωθαν καλά πως δεν μπορούσαν να μείνουν μόνα.

«Ο καυμένος ο Εὐτύχιος! Ποιος να τ' όφτανόταν... τόσο νέος, φιδόριος ή Άννα, φένγοντας τ' όνειρό της Μαίρης και χαμογελώντας της τρυφερά».

«Αλήθεια, είπε η Μαίρη, ακόμα δεν μπορώ να συνέλθω απ' τ' όθνατό του. Αλλά και σεις θα πονάτε αφάνταστα, όσεις ή άτυχη αδελφή του...

—Αδελφή του; Εγώ; είπε ξαφνιασμένη ή Άννα.

—Πώς; έκανε κατάπληκτη ή Μαίρη. Δεν είστε σεις ή αδελφή του Εὐτυχίου; Ή Άννα;...

—Ναι, βέβαια, είμαι ή Άννα. Δεν είμαι όμως ή αδελφή του. Απ' όσο ξέρω, ο Εὐτύχιος μου είχε πη πως την αδελφή του την έλεγαν Μαίρη.

—Εγώ είμαι ή Μαίρη!

—Εοείς... εοείς... Είστε ή Μαίρη! Κυττάχτεκαν και οι δύο παράξενα. «Ετσι λοιπόν! Τις είχε εξαπατήσει και τις δυό!

—Α! τον παλιάνθρωπο! φώναξε ή Μαίρη.

—Α! τον φεύτη! συμπλήρωσε ή Άννα.

Ένοιωθαν μία τέτοια κακία μέσα τους, τέτοια αγανάκτηση, που αν τον είχαν μπροστά τους, σίγουρα θα τον έσκιζαν με τα νυχάκια τους.

—Μας γέλασε και τις δυό! φώναξε ή Άννα, έξω φρενών. Τό γαϊ-δούρι!

—Γαϊδούρι ξέστρωτο! συμπλήρωσε ή Μαίρη.

Τι όφελουσε όμως πιά ν' άγανακτούν; Ο Εὐτύχιος, ο γόνος που στήνουν με την άσχημία του κάθε γυναίκα, είχε φροντίσει να πεθάνει εγκαίρως.

Οι δύο γυναίκες δεν έκλαιγαν πιά και σήπαιναν, βυθισμένες στις σκέψεις τους. Κι' όμως μ' όλη την κατάπληξη για την άτιμία του μακαρίτη, τον ξανάφερναν τώρα μπροστά τους και θυμόνταν με συγκίνηση τ' όραιο παρελθόν, που ή καθεμιά είχε ζήσει μαζί του. Ο Εὐτύχιος τις είχε αγαπήσει και τις δυό, τους είχε χορίσει μιάν άνείπωτη εὐτυχία. Τι άλλο μπορούσαν να γυρέψουν; Και ή Μαίρη και ή Άννα ήταν ένωμένες στον έρωτα, ένωμένες τώρα και στον θάνατό του. Ο νεκρός θα τις συνέδεε πάντα σαν άνάμνησι.

Όχι, τώρα πιά δε μπορούσαν να αισθανθούν ούτε αγανάκτηση, ούτε ζήλεια ή μία για την άλλη. Ήταν και ή Μαίρη και ή Άννα οι αγαπημένες του φιλένδοσες, που είχαν ζήσει τον όραιοτερο έρωτα και είχαν την ατοπάτη πώς μόνο ή κάθε μία χωριστά είχε κατακτήσει την καρδιά του.

Η Μαίρη και ή Άννα δεν μπορούσαν πιά να είναι αντίζηλες. Τώρα ένωνε και τις δυό ο κοινός πόνος για τ' ό χαμό του αγαπημένου τους κι' αισθάνονταν πραγματικά πως ήταν φίλες.

Τό ταξί είχε φτάσει στη μικρή πλατεία. Οι δύο γυναίκες κατέβηκαν και προχώρησαν με βήματα άργά πισσμένες από τ' ό μπράτσο.

Όταν ή Άννα έφτασε μπρός στο σπίτι της, είπε στη Μαίρη:

—Έλα πάνω να πάρουμε ένα φλυτζάνι τσάι...

Η Μαίρη δέχτηκε.

Όταν βρέθηκαν στο σαλόνι, ή Άννα πήγε στην κουζίνα για να βάλει τ' ό νερό για τ' ό τσάι.

Όταν έμεινε μόνη, ή Μαίρη αντίκρυσε σ' ένα τραπέζακι τη φωτογραφία του Εὐτυχίου. Την πήρε στο χέρι της και την ήια στιγμή την έπιασαν λυγμοί. Η Άννα είχε μπει πίσσας λυγμοί. Η Άννα είχε μπει πίσσας λυγμοί. Η Άννα είχε μπει πίσσας λυγμοί.

—Αδελφούλα μου! φιδόριος.

—Αδελφούλα μου! ξανάπε σαν ή κα ή Μαίρη.

Τότε ή Άννα πήρε άπόνα άνθό-γυάλι γαρύφαλλα και μαργαρίτες και οι δύο γυναίκες στέλρισαν με τ' ό λουλούδια τη φωτογραφία του Εὐτυχίου, που τους χαμογελούσε και που έ-κρινες στο βόθος της καρδιάς τους τον είχαν συγχωρέσει.

Έπειτα, έκαναν τ' ό σημείο του σταυρού κι' άρχισαν να προσευχόν-ται σιγανά για την άνάπαυή της ψυχής του.

Στην κουζίνα, τ' ό νερό για τ' ό τσάι είχε άρχισή να βράζει.

ΜΑΡΙΣΙΑ ΣΩΒΑΖ

Η Μαίρη ήρε τη φωτογραφία στο χέρι της και την ήια στιγμή την έπιασαν λυγμοί.

Πώς προκαλείται ή «όπισθοφακική ίνωσησαςία»

Ο δόκτωρ Τ. Τέρρυ, καθηγητής της όφθαλμολογίας στο Πανεπιστήμιο Χάρβαρντ έσκιψε και ξανακύταξε μέσα στο μάτι τ' ό βρέφος που βρισκόταν πάνω στο χειρουργικό τραπέζι. Αυτό που είδε, τον έκανε ν' άπορήσι.

Είχε πεί στο Νοσοκομείο Παιδών της Βοστώνης για να κάνει μία έγχείρηση καταρράκτου σ' ένα μωρό 6 μηνών. Στην πρώτη εξέταση, και τα δύο μάτια του παιδιού αυτόν φάνηκαν πως είχαν πάθει καταρράκτη, πως είχε θλώσει ό φακός τους κι' έπρεπε να άφαιρεθ.

Μα τώρα ο δόκτωρ Τέρρυ, χρησιμοποιώντας τ' όφθαλμοσκόπιο, άρχισε ν' άμφιβάλλη για την πρώτη διάγνωση του. Γιατί εύρισκε τ' ό φακό ολοκλήρωτο. Τό θάλωμα υπήρχε κάπου βαθύτερα, στο έσωτερικό του βολβού. Δεν έπρόκειτο για καταρράκτη, αλλά για μία λευκόφαιη μεμβράνη που σκέπαζε τον άμφιθλοτροειδή του ματιού — κάτι έντελως καινούργιο και διαφορετικό.

Μα κι' ο δόκτωρ Φρ. Βέρκοφ, ένας απ' τους πιο έμπειρους όφθαλμιάτρους της Άμερικής, εξέτασε την περίπτωση αυτή και όίλωσε:

—Ετά 40 χρόνια της σταδιοδρομίας μου, δεν ξαναείδα ποτέ κάτι παρόμοιο! Δεν ξέρω πως να τ' όξηγησω...

Αυτά συνέβαιναν τ' ό δεβρουάριο του 1941. Μή ξέροντας τι να κάνουν, οι γιατροί έστειλαν τ' ό μωρό στο σπίτι του. Από τότε όμως, άρχισε ένα απ' τ' ό πιο παράξενα και τραγικά κεφάλαια της Ιατρικής Ιστορίας.

Στους επόμενους 12 μήνες, ο δόκτωρ Βέρκοφ παρατήρησε την ίδια έλλοκοτη μεμβράνη σ' άλλα έξη βρέφη. Έμαθε δε κάτι οπουδίο: πως όλα αυτά είχαν γεννηθ.

Η σύγχρονη Ιατρική είχε σώσει τη ζωή τους, κάτι τι όμως είχε βλάψει ή είχε καταστρέψει τελείως την όρασή τους.

Τέτοια μορφή τυφλώσεως ήταν άγνωστη ως τότε. Έπρόκειτο προφανώς για μία καινούργια άρρώστια, που όνομάσθηκε «όπισθοφακική ίνωσησαςία». Η όνομασία της σημαίνει τ' ό σχηματισμό μιας ίνώδους μεμβράνης πίσω απ' τ' ό φακό του ματιού. Τό θύματά της δε είναι όλα πρώμα παιδιά.

Σε περιπτώσεις που άφαιρέθηκαν αυτά τα τυφλωμένα μάτια, γιατί οι γιατροί υποφισθ.

γιατί οι γιατροί υποφισθ.

γιατί οι γιατροί υποφισθ.

γιατί οι γιατροί υποφισθ.

γιατί οι γιατροί υποφισθ.

γιατί οι γιατροί υποφισθ.

γιατί οι γιατροί υποφισθ.

γιατί οι γιατροί υποφισθ.

γιατί οι γιατροί υποφισθ.

γιατί οι γιατροί υποφισθ.

γιατί οι γιατροί υποφισθ.

γιατί οι γιατροί υποφισθ.

γιατί οι γιατροί υποφισθ.

γιατί οι γιατροί υποφισθ.

γιατί οι γιατροί υποφισθ.

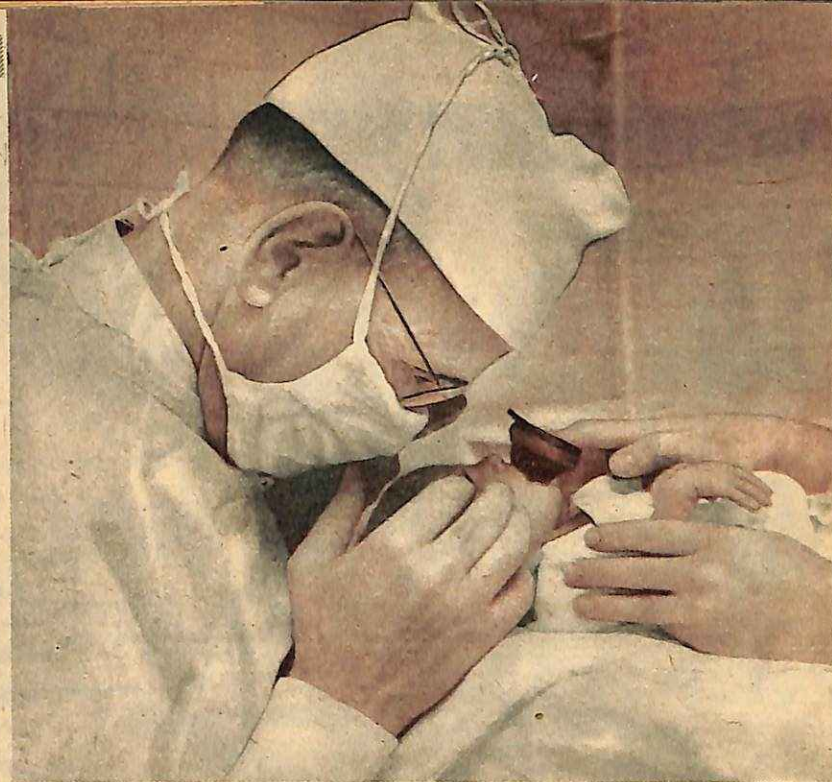
γιατί οι γιατροί υποφισθ.

γιατί οι γιατροί υποφισθ.

γιατί οι γιατροί υποφισθ.

γιατί οι γιατροί υποφισθ.

γιατί οι γιατροί υποφισθ.

Ένας όφθαλμιάτρος της Βοστώνης εξέταζε ένα πρόωρα γεννημένο βρέφος, για να βεβαιωθεί πως δεν έχουν πάθει τ' ό μάτια του.

που άπεδώναν τ' ό πάθος ας έλλειψ ή ας πλεόνασσε βιταμίνη ή όρμονών. Η όρμονή ACTH δοκιμάσθηκε, για τ' ό θεραπεία της, αλλά άπέτυχε.

Πριν από 4 χρόνια όμως, ένας παιδίατρος του Μπέρμινγχαμ παρατήρησε ότι αυξανόταν ο αριθμός των περιπτώσεων «ίνωσησαςίας» σ' αυτή την πόλη, όσο περισσότερο έφαριόζονταν σ' ό νοσοκομεία της οι νέες άμερικανικές και «άποτελεσματικότερες» μέθοδοι κορνηλώσεως όζυγώνου σ' ό πρόωρα παιδιά. Την ίδια παρατήρηση έκανε και μία γιατρός της Μελβούρνης. Ίσως λοιπόν τ' ό ζεύγόνου είχε κάποια στενή σχέση μ' αυτή την πάθηση.

Ακολουθώντας αυτήν τ' ό καινούργια κατεύθυνση, οι Άμερικανοί γιατροί διαφώτισαν επί-τέλους τ' ό μυστήριο: Τό όζυγόνου, που σ' όζει τ' ό ζωή των πρόωρα γεννημένων παιδιών όταν μελανιάζουν και δεν μπορούν ν' άναπνεύσουν, τ' ό ίδιο τα τυφλώνει, αν τους κορνηθ.

σε μεγάλη συμπύκνωση και επί ήμε-ρες ή έβδομάδες συνεχώς! Ήταν κάτι που δεν τ' ό περιμεναν ποτέ οι παιδίατροι, που θεωρούσαν τ' ό όζυγόνου τελείως άδολαές και τ' ό διακτέταν άπ.

στην αρχή τ' ό πρόωρα βρέφη.

Τό γεγονός αυτό διαπιστώθηκε πρώτα με πειράματα σ' ένο-γέννητα ποντίκια, σκυλάκια και γατάκια. Όλα έπαθαν «ίνωσησαςία», όταν άνέπνευσαν πυκνό όζυγόνου επί 4 ήμερες ή περισσότερο.

Ύστερα έγιναν πειράματα με παιδιά. Οι έρευνήται άντιμετώπιζαν ένα τραγικό δίλημμα: Άν έλάττωναν την ποσότητα τ' ό όζυγώνου σ' ό θερμκοιτίδες, υπήρχε κίνδυνος ν' αύξηθ.

ή θνησιμότης των πρόωρων βρεφών. Άν έξοκαλούσαν να τους κορνηθ.

πολύ όζυγόνου, μπορούσε ν' αύξησουν τον αριθμό των τυφλών βρεφών.

Γρήγορα όμως βγήκαν απ' αυτό τ' ό δίλημμα. Μέσα σ' 3 μή-νες, είχαν πιά συγκεντρώσει αρκετά στοιχεία, που άποδεικνυν.

ότι μπορεί να σωθούν ή ζωή και τ' ό μάτια σηκώνοντας των βρε-φών, αν τους κορνηθ.

ή όζυγόνου μόνον όταν τ' ό χρειάζονται πραγματικά.

Με τον περιορισμό αυτό της ποσότητας του, ή θνησιμότης έ-μεινε ή ίδια (περίπου 20%). Τό ποσοστό όμως των τυφλώσεων κατέθηκε σ' 7%, ενώ με τ' ό πολύ και πυκνό όζυγόνου έφτανε τ' 25%.

Τό αποτέλεσμα αυτό του όζυγώνου δεν είχε παρατηρηθ.

παλαιότερα, γιατί τότε κορνηθ.

πολύ όζυγόνου σ' ό πρόωρα βρέφη.

Είς άλλου, οι θερμκοιτίδες δεν έκλειναν στεγανά, κι' έτσι τ' ό όζυγόνου άνακατευόταν και με άτμοσφαιρικό αέρα.

Έπειτα απ' αυτή την ανακάλυψη, τροποποιήθηκαν οι μέθοδοι κορνηλώσεως όζυγώνου σ' ό πρόωρα βρέφη, ώστε να λείπει ό κίνδυνος για τ' ό όρασή τους.

Χρησιμοποιούνται τώρα νέες συσκευές, που άνακατεύουν τ' ό όζυγόνου με άτμοσφαιρικό αέρα ή με έξωτο, ώστε τ' ό μίγμα να περιέχει 40% ή και λιγότερο όζυγόνου. Μ' αυτή την πυκνότητα, είναι άκίνδυνο για τ' ό μάτια των βρεφών.

Αριστοτέλης: Η νοσοκόμος αυτή άναλύει τον αέρα της θερμκοιτίδας, για να βεβαιωθεί όπ.

Την άλλη μέρα κάτι ψαράδες
βρήκαν ένα πτώμα στο Χούδ-
σον...

Ο "Εντγκαρ Πόε βοηθεί την αστυνομία

Η ανάπηρη μητέρα της, οι συνάδελφοι της στο εργοστάσιο πούρων όπου δούλευε, ο αρραβωνιαστικός της Τέντ Πένν, όλοι είχαν κάμει παρατηρήσεις στη νέα κι' όμορφη Μαίρη Ρότζερς, γιατί είχε λείψει ένα δολοφόρο Σάββατοκύριο απο' το σπίτι της, στη Νέα Υόρκη, χωρίς να ξέρει κανείς πού είχε πάει. Μα' εκείνη, με το ήμισυ και λίγο άγέροχο ύψος της, τους είχε άφισει να λένε ό,τι θέλανε, χωρίς να τους δώσει εξηγήσεις. Ήταν ένθλια στο κάτω - κάτω, 20 χρονών κοπέλλα, και μπορούσε να κάνει ό,τι της άρεσε. Αυτή ήταν η νοοτροπία της — κάπως τολμηρή, βέβαια, για την εποχή της, για τα μέσα δηλαδή του περασμένου αιώνα...

Το έπεισόδιο αυτό συνέβη το Φεβρουάριο. Τέσσερες μήνες αργότερα, ένα Σάββατο απόγευμα, ο Τέντ Πένν πρότεινε στη μητέρα του να περάσουν μαζί την Κυριακή. Μα' εκείνη άρνήθηκε, με τη δικαιολογία ότι θα πήγαινε να δει τη θεία της.

Τη Δευτέρα, δεν είχε γυρίσει ακόμα σπίτι της. Κι' ούτε είχε πάει καθόλου στη θεία της, το Σάββατο ή την Κυριακή... Ο Τέντ θυμήθηκε αμέσως την προηγούμενη εξαφάνισή της κι' απευθύνθηκε στην αστυνομία. Οι έφημεριδες δημοσίευσαν την είδηση, μαζί με τη φωτογραφία της χαμένης κοπέλλας. Διατύπωναν δε ανησυχίες για την τύχη της και κατηγορίες για την αδράνεια της αστυνομίας.

Την άλλη μέρα, κάτι ψαράδες βρήκαν ένα πτώμα στο Χούδσον. Ήταν της Μαίρης Ρότζερς. Δεν επρόκειτο για δυστύχημα, αλλά για έγκλημα, γιατί αποδείχθηκε ότι είχαν πετάξει τη δυστυχ κοπέλλα στο ποτάμι, αφού πρώτα τη στραγγάλισαν με μία λουρίδα σκισμένη απο' το μαστό της.

Στην πλάτη της διακρίνονταν κάτι παράξενα σημάδια, παράλληλα και σ' απόσταση μεταξύ τους. Τα χέρια της ήταν γεμάτα γρατζουνιές. Οι γιατροί αποφάνηκαν πως είχε πεθάνει πρό 3 ημερών, δηλαδή την Κυριακή.

Η αστυνομία απέδωσε στην αρχή το έγκλημα σε έρωτική ζήλεια και συνέλαβε τον Πένν. "Αλλά, ο νέος απέδειξε το άλλοθι. Πήγαινε να τρελλαθεί άλλωστε απο' τον πόνο του..."

Το πτώμα είχε βρεθεί στην δασώδη περιοχή Γουόλκον, πού είχε κακή φήμη, γιατί τριγύριζαν εκεί διάφοροι ύποπτοι τύποι. Στο ίδιο εκείνο μέρος, τρεις άλγες είχαν ήδη έπιπεί σε μία κοπέλλα 18 χρονών, κάποια στιγμή πού βρέθηκε μακριά απο' τους γονείς της.

Έπειτα απο' τρεις βδομάδες, παρουσιάστηκε στην αστυνομία μία γυναίκα, πού διατηρούσε ένα εξοχικό μαγαζάκι εκεί κοντά. Την ημέρα του εγκλήματος — έλεγε — είχε πάει στο μαγαζάκι, ένα ζευγάρι: μία όμορφη κοπέλλα, μ' ένα σάλι κι' ένα σκουφάκι, κι' ένας ψηλός και μελαγχολικός νέος. Έμειναν εκεί ώπου βράδυασε, κι' ύστερα τράβηξαν προς το δάσος.

Λίγο αργότερα, έφτασαν στο ίδιο μαγαζάκι μερικοί άλγες και φύγανε χωρίς να πληρώσουν. Ακολούθησαν δε την ίδια κατεύθυνση με το ζευγάρι.

Σε λίγο, ακούστηκε απο' μακριά μία φωνή διαπεραστική, κι' ύστερα οι άλγες φεύγοντας ξαναπέσαν απο' το μαγαζάκι.

Μετά τρεις βδομάδες σχεδόν, τα δυο παιδιά της ιδιοκτήτριας του μαγαζιού, παίζοντας σ' ένα σημείο της όχθης του ποταμού, βρήκαν ένα γυναικείο φόρεμα διπλωμένο τακτικά, ένα μαντήλι, ένα ζευγάρι γάντια και μία ομπρέλλα. Όλα αυτά άνηκαν στη Μαίρη Ρότζερς.

Έκει γύρω, οι αστυνομικοί ανακάλυψαν σημάδια έγριας πάλης, σπασμένα κλαριά, κομμάτια υφάσματος σκαλωμένα στους θάμνους, κλπ. Απο' το σημείο εκείνο ως το ποτάμι, διακρίνονταν

ίχνη στο έδαφος, όταν νάχε κάποιος τραβήξει ένα βαρύ πράγμα. Κι' ο φράχτης, στην όχθη του ποταμού, ήταν σπασμένος.

Πέρασαν βδομάδες, μήνες, χωρίς να προχωρήσουν καθόλου οι έρευνες της αστυνομίας. Η υπόθεση είχε αρχίσει πιά να ξεχνιέται, όταν δημοσιεύθηκε σ' ένα αμερικανικό περιοδικό μεγάλης κυκλοφορίας ένα αστυνομικό διήγημα του γνωστού συγγραφέως "Εντγκαρ Άλλαν Πόε. Είχε τίτλο «Το μυστήριο της Μαρι Ρόζε». Η υπόθεσή του συνέβαινε στο Παρίσι. Επρόκειτο δε για τη δολοφονία μίας κοπέλλας, πού την είχαν σκοτώσει κατά τον ίδιο τρόπο όπως και τη Μαίρη Ρότζερς. Είχε άλλωστε σχεδόν το ίδιο όνομα μ' αυτήν.

Ήταν φανερό ο σκοπός πού δημοσίευσε ο Πόε αυτό το διήγημά του: Ήθελε να δώσει ένα μάθημα στους αστυνομικούς, να τους πη μ' ευγενικό τρόπο ότι... δεν ήξεραν τη δουλειά τους, και να τους υποδείξει τη λύσι του μυστηρίου!

Το αποτέλεσμα ήταν να ξαναρχίσουν οι έρευνες, σύμφωνα με τις υποδείξεις τώρα του συγγραφέως, και να οδηγήσουν στην ανακάλυψη και στη σύλληψη του δράστου.

Ο Πόε είχε μελετήσει πρώτα όλα δσα γράφθηκαν στις έφημεριδες για τη μυστηριώδη έκείνη υπόθεση. Απο' τα στοιχεία αυτά, του γεννήθηκαν διάφορες ιδέες, πού έρχονταν σ' αντίθεση με τη θεωρία της αστυνομίας — ότι δηλαδή το έγκλημα είχε γίνει απο' τους άγνωστους άλγες.

Σκέφτηκε πρώτα ότι, αν οι δολοφόνοι ήταν πολλοί, θα σήκωναν στα χέρια και θα κοιβαλούσαν ως το ποτάμι το πτώμα του θύματός τους. Δεν θα το σέρνανε χάμα, σε τόση απόσταση. Έπομένως, ο δράστης έπρεπε να ήταν ένας μονάχα, και μάλιστα όχι πολύ χειροδύναμος.

Τα νερά του ποταμού, στο μέρος εκείνο, ήταν πολύ ρηχά. "Αν είχαν πετάξει το πτώμα απο' την όχθη, θα έμεινε στα ρηχά, εκεί πού έπεσε.

Έπρεπε λοιπόν να το είχαν πετάξει στο νερό απο' μία βάρκα, σ' απόσταση απο' την όχθη. Άλλωστε, τα σημάδια στην πλάτη του πτώματος έπιβεβαίωναν αυτή τη θεωρία: Είχαν γίνει προφανώς απο' τα ξύλα του πατώ της βάρκας, πάνω στα όποια άκου, πούσε για πολλήν ώρα.

Το παιδί είχαν βρή το γυναικείο φόρεμα και τ' άλλα πράγματα τρεις άλλες βδομάδες μετά το έγκλημα, σ' ένα μέρος της όχθης απο' όπου περνούσαν αρκετοί εκδρομείς κάθε Σάββατοκύριο.

Πώς δεν τα είχε δει προηγουμένως κανείς απο' αυτούς; Και πώς είχαν βρεθεί τακτοποιημένα, ενώ ήταν βέβαιο πως το θύμα είχε παλέψει με το δράστη.

Ήταν φανερό λοιπόν ότι τα είχε βάλει εκεί αργότερα ο δολοφόνος, αφού διάβασε στις έφημεριδες πως η αστυνομία αναζητούσε τους άγνωστους άλγες.

Ο σκοπός του ήταν να ρίξει έτσι στάχτη στα μάτια των αστυνομικών.

Το έγκλημα είχε γίνει μάλλον απο' θαλασσίνο, γιατί η θηλειά πού στραγγάλισε τη Μαίρη Ρότζερς ήταν φτιαγμένη με ναυτικό κέμπι.

Τέλος, ο Πόε είχε διαβάσει σε μία έφημερίδα της Παρασκευής — δυο μέρες δηλαδή αφού ανακαλύφθηκε το πτώμα — ότι είχε βρεθεί στο ποτάμι μία έγκαταλελειμμένη βάρκα κι' ότι την είχαν ρυμουλκήσει σ' ένα λιμανάκι, απο' όπου εξαφανίστηκε την άλλη μέρα.

Ο κλέφτης της βάρκας είχε ξεχάσει όμως να πάρη το ένα κουπί της.

Κατά τη θεωρία του Πόε, ο κλέφτης αυτός δεν ήταν άλλος απο' το δολοφόνο της Μαίρης. Είχε μεταχειρισθεί τη βάρκα για το έγκλημά του, κι' είχε ξεχάσει ύστερα να βγάλη τον "πύρο" της για να τη βουλώσει.

Όταν έμιασε αργότερα πως τη βρήκαν και την πήγαν στο λιμανάκι, φρόντισε να την κλέβη και να την επιστρέψη στο πλοίο στο οποίο άνηκε. Στη βιασύνη του όμως, ξεχάσε να πάρη και το κουπί της.

Έκει κοντά είχε άρξει ένας στολίσκος απο' πολυεμικά σ' άφη. Είχε φτάσει εκεί την παραμονή του εγκλήματος. Κι' άλλη μία φορά επίσης είχε άγκυροβολήσει στο ίδιο μέρος: Το Φεβρουάριο, όταν έλειψε η Μαίρη δυο μέρες απο' το σπίτι της.

Ακολουθώντας τις υποδείξεις του Πόε, η αστυνομία δεν δυσκολεύτηκε πιά ν' ανακαλύψη ότι ο δολοφόνος ήταν ένας αξιωματικός του στολίσκου.

Ωμολόγησε άλλωστε κι' ο ίδιος το έγκλημά του και το πλήρωσε με τη ζωή του.

Έτσι σερβίρεται το ψητό παγώνι στην πα-
ράξενη ταβέρνα του Λονδίνου.

Η ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ταβέρνα του Λονδίνου

Τραγούδια και φαγητά της εποχής
του Σαίξπηρ

Η μοναδική αυτή σ' όλο τον κόσμο ταβέρνα βρίσκεται σ' έναν απο' τους πιο πολυσύχναστους και πιο θορυβώδεις δρόμους του Λονδίνου. Παρ' όλα αυτά, όμως, μέσα στην αίθυσά της, όπου ο χρόνος φαίνεται να παρέμεινε στάσιμος απο' εδώ και τετρακόσια χρόνια τουλάχιστον, δεν φτάνει ούτε ο παραμικρός θόρυβος. Ανάμεσα στα μεγάλα ξύλινα δοκάρια πού στηρίζουν τους τοίχους της και τη στέγη της, δεν άντηχει παρά το όμορφο τραγούδι ενός κιθαριστή, του "ντιζέρ" θα λέγαμε της ταβέρνας, πού φοράει ένα πουκάμισο στολισμένο με νταντέλλες και παντελόνι "μουφάν", πού ήταν της μόδας στην εποχή της 'Ελισάβετ. Τραγουδάει αποκλειστικά τις μελωδίες, για τις όποιες έτρελλαινόταν άλλοτε η βασίλισσα αυτή.

Την ημέρα, η αίθουσα της ταβέρνας δεν φωτίζεται παρά απο' το άμυδρο φώς, πού περνάει ανάμεσα απο' τα πολύχρωμα τζάμια των παραθύρων της, ρυθμού άγγλικής Αναγεννήσεως και το βράδυ, αποκλειστικά, μόνο απο' σπερματέα.

Όπως είναι σήμερα η ταβέρνα αυτή, έτσι ήταν όλες οι ταβέρνες του Λονδίνου την εποχή πού έφτασε εκεί ο Σαίξπηρ, σε άνακλήτησ της τύχης του. "Όπως τότε, έτσι και σήμερα, εδώ, τα φαγητά σερβίρονται μέσα σε ξύλινα πιάτα και τράγονται με ξύλινα κουτάλια και προυήνια. Οι "επισιτιστές" της είναι τα συνηθισμένα έδεσματα της εποχής της 'Ελισάβετ Α' και γίνονται με βάσι συνταγές μίας μαγειρικής, πού σήμερα πιά είναι άγνωστη πούς Άγγλους.

Έκει σερβίρεται αποκλειστικά κόκκινο ρασι και μόνο μέσα σε άσημένια ποτήρια με δυο λαδές, πού φέρουν το χαρακτηριστικό όνομα "κυπέλλα του έρωτος". Το ρασι, όπως και τα φαγητά, σερβίρονται πού άραιότατα κοριτσάκια, με πλατεία, και κανάνα, μέτωπα, σύμφωνα με τις άνιψες για τη γυναικεία όμορφιά της εποχής της 'Ελισάβετ.

Οι θαμώνες της ταβέρνας δεν άργούν να άντιληφθούν, γιατί τα "κυπέλλα του έρωτος" έχουν άπαραίτητα δυο χερουήλια. Όταν με την άφθονη κρασοκατανύξη φουνώση το κέφι και στην εύθυμία των πελατών άρχίσουν να παίρνουν μέρος και οι περδιστές, τότε το "κύπελλο του έρωτος" ριχνάει! Απο' το ένα χερουήλι το πιάει ο πελάτης κι' απο' τ' άλλο η σερβιτόρα και το φέρνουν μαζί στα χείλη τους

για να πιούν. Πίνοντας όμως και οι δυο απο' το ίδια ποτήρι, τα χείλη τους, άθελα ήθενα, έκλώνονται σ' ένα έρωτικό φίλι.

Η ίδρυσι της ταβέρνας αυτής έχει μία περίεργη ιστορία. Ένα χρόνο πριν απο' τη στήσι της απεισμένης βασίλισσας 'Ελισάβετ, δυο Άγγλοι έσπαζαν κυριολεκτικά το κεφάλι τους για να κάμουν, με την εύκαιρία αυτή, κάτι πρωτότυπο. Ο ένας απο' τους νέους ήταν ο κ. Χάουαρντ, ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου "Γκόρ" του Λονδίνου, πού έχασε στον πόλεμο και τα δυο του πόδια, και ο άλλος διευθυντής του, ο κ. Μπαίκερ. Ο κ. Χάουαρντ, πού, σημειωτέον, είναι έγγονος του άλλοτε πρωθυπουργού της Άγγλιας Στάνλεϋ Μπάλντουιν και πού μεγάλωσε σ' ένα σπίτι ρυθμού άγγλικής Αναγεννήσεως, συνέλαβε πρώτος την πρωτότυπη ιδέα, την όποια, έπειτα απο' λεπτομερείς ιστορικές μελέτες, πραγματοποιήσε με τη συνεργασία του Μπαίκερ, ιδρύοντας έτσι την πρώτη ταβέρνα του Λονδίνου, έποχής της 'Ελισάβετ Α'. Η ίδρυσι της προβλεπόταν, φυσικά, προσωρινή και μόνο για την περίοδο των εορτών της στέψεως, η έπιτυχία της όμως την επέβαλε σαν μία μόνιμη πιά "πρωτοτυπία" της άγγλικής πρωτεύουσας.

Έκατοντάδες ξένοι άνεδαίνουν κάθε βράδυ τις σκάλες του μοντέρνου και κομψού ξενοδοχείου "Γκόρ", για ν' άνοιξουν ξαφνικά μία πόρτα και να βρεθούν ανάμεσα σε μία άλλη εποχή, μ' ένα "στυλ" ζωής τελείως διαφορετικό απο' το σημερινό. Για να είναι δε πλήρης η ψευδαίσθησι πως ζή κανείς στην παλιά εποχή της 'Ελισάβετ Α', οι σερβιτόρες κι' όλο το προσωπικό, πού υποδέχεται τους ξένους, μιούν στη γλώσσα της εποχής εκείνης, πού σήμερα είναι σχεδόν άκατάληπτη απο' τους πολλούς Άγγλους και μοιράζουν ένα χερουήλι γραμμένο με γοθικούς χαρακτήρες, απόσπασμα απο' το "Βιβλίο περί γάμου" του Τόμας Τούσερ, πού δημοσιεύθηκε το 1553. Στο απόσπασμα αυτό, έκβέτονται "οι δέκα ιδιότητες πού έπρεπε να έχει μία γυναίκα της εποχής της 'Ελισάβετ, για ν' άρση στους άνδρες, για να έχει, δηλαδή, "σεξ-άππηλ", όπως θα λέγαμε σήμερα. Οι ιδιότητες αυτές είναι: 1) Να είναι εύθυμη. 2) Να είναι σβέλτη. 3) Να έχει πλατύ μέτωπο. 4) Να έχει μεγάλα μάτια. 5) Να έχει όμορφα χείλη κλπ.

Οι ίδρυτες της ταβέρνας, λοιπόν, φρόντισαν να προσλάβουν σερβιτόρες, μ' όλα τα προαναφερθέντα προσόντα!...

1 Στο λόγ "Αντζέλες πρόκειται τις ημέρες αυτές να δικασθ η σύζυγος της Περουβιανής τραγουδιστριας "Υμα Σουμάκ, Μότζες Βιδάκο, ο όποιος κατηγορείται απο' μία παλαιά γραμμάτσα του ότι είναι πατέρας των διδύμων της! Οι δυο σύζυγοι έδωσαν πρό ημερών μία συνέντευξι στους δημοσιογράφους, κατά την όποια η "Υμα Σουμάκ" δήλωσε κατηγορηματικά πως θεωρεί τον σύζυγό της άθώο!...

2 Ο γιγαντιαίος αυτός λαμπτήρας, ο όποιος έ' άνάση προφοδοτούμενος απο' μία γεννήτρια, πού θα κινήται με άτομική ένεργεια, έ' άποτέλεση το σύμβολον της άτομικής ελεγκτικής συνεργασίας "Ανατολής και Δύσεως". Ως γνωστόν, στη Γενεύη άπεφασίσθη πού ημερών η άνταλλαγή πληροφοριών μεταξύ "Ανατολής και Δύσεως" για την κοπιμοποίηση της άτομικής ένεργείας ύπερ της εθνεμίας της άνθρωπότητος.

3 Σε μία έπιδείξει μόδας, πού έγινε στο Λονδίνο, ο διάσημος ράφτης Ρόμπερτ Σούλτς παρουσίασε το κομψό αυτό σύνολο, το όποιο έπινώμασε "Μαγολέττες". Το όνομα αυτό του θυμίζει τον διάσημο "Ισπανό ταυρομάχο" δεν είναι άδικαιολόγητο, γιατί το σύνολο, πού είναι απο' όργανα και κόκκινο ταφτά, είναι έμπνευσμένο απο' τη στολή των "Ισπανών ταυρομάχων".

4 Ο Τζίνιο Πράτο, κάτοικος της Νέας Υόρκης, ο όποιος παζάρι στη φωτογραφία μας μαζί με την γυναίκα του και την κόρη του, έγινε πλούσιος χωρίς σ' ένα διανυσματικό της πλεορσεως κατά τον όποιο άπάντησε σωστά σε δύσκολες έρωτησεις μουσικής φύσεως. Οι γνώσεις του γύρω από τη μουσική του έξαφάνισαν 32.000 δολάρια, μέρες των όποιων θα έοδών για να κάνει ένα οικογενειακό ταξίδι στην πατρίδα του, την Ιταλία, όπου μένει ο πατέρας του, ηλικίας σήμερα 92 χρόνων και τον όποιον δεν είδε απο' εδώ και 30 χρόνια.

Η μεγαλύτερη δύναμη της φύσεως

Ο ΣΟ να διαβάσετε αυτή τη σελίδα, θα έχουν ξεσπάσει σ' όλη τη γη περί τις 3.600 καταιγίδες. Και στο χρονικό διάστημα μίας αναπνοής σας έχουν πέσει 100 κεραυνοί. Αυτό μάς λέει η στατιστική.

Βέβαια, οι κεραυνοί σκοτώνουν αρκετούς ανθρώπους κάθε χρόνο. Απ' το άλλο μέρος όμως, παίζουν ένα απαραίτητο ρόλο στην παραγωγή της τροφής μας.

Κι' αυτό συνεχίζεται διαρκώς, αλόκληρο το είκοσιετοσάριο, χειμώνα και καλοκαίρι, από άμνημονεύτων χρόνων. Άκόμα κι' οι προϊστορικοί τραυλοδύτες ζωοφύλακες μέσα στις σπηλιές τους εικόνες κεραυνών. Ωστόσο, το φυσικό αυτό φαινόμενο δεν είχε μελετηθεί κατά βάθος ως τα τελευταία χρόνια — αν εξαιρέσουμε μερικές σποραδικές προσπάθειες, όπως π.χ. τα πειράματα του Βενιαμίν Φραγκλίνου μ' ένα χαρταετό.

Τώρα ξέρουν οι επιστήμονες αρκετά πράγματα γύρω απ' αυτό το θέμα. Ξέρουν π.χ. ότι μια συνηθισμένη καταιγίδα είναι ισχυρότερη από κάθε άλλη φυσική δύναμη κι' ότι εκλύει 100 φορές περισσότερη δύναμη από την ατομική βόμβα της Χιροσίμα. Ξέρουν επίσης ότι οι καταιγίδες, εκτός της βροχής, που προκαλούν, είναι απαραίτητες για τη διατήρησι της ζωής στη Γη, όσο κι' ο αέρας, ο ήλιος ή το νερό.

Ο κεραυνός αρχίζει κάτω από τα πόδια μας και πάνω απ' το κεφάλι μας, δηλαδή στη γη και στα ανώτερα ατμοσφαιρικά στρώματα (στην ιονόσφαιρα, που βρίσκεται σε ύψος 60—300 χιλιομέ-

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ...

τρών). Η ιονόσφαιρα είναι θετική ηλεκτρισμένη και η γη αρνητική. Η ιονόσφαιρα όμως διοχετεύει συνεχώς τον ηλεκτρισμό της προς τη γη με τέτοιο ρυθμό, ώστε άπρεπε κανονικά να είχε χάσει όλο το ηλεκτρικό φορτίο της σε λίγα λεπτά της ώρας.

Αλλά η φύσις δεν θέλει να το επιτρέψει, και γι' αυτό μεταχειρίζεται την καταιγίδα. Πράγματι, καθεμιά από τις 3.600 καταιγίδες, που μαίνονται διαρκώς σε διάφορα μέρη του κόσμου, στέλνει ηλεκτρισμό στα ανώτερα ατμοσφαιρικά στρώματα, κι' έτσι διατηρείται αδιάτακτα η ιονοσφαιρία — η φύσις.

Αλλά οι καταιγίδες εξυπηρετούν και άλλους σκοπούς. Ο Αμερικανός δόκτωρ Ρόβ Γκούν, διευθυντής του Μετεωρολογικού Γραφείου των Ήνωμ. Πολιτειών, έχει τη γνώμη ότι, αν δεν υπήρχαν οι καταιγίδες, θ' αυξάνονταν απειροχαστικά η μύλησι του αέρα από τη σκόνη, τον καπνό και άλλες ξένες ύλες, μέχρι σημείου επικίνδυνου για τη ζωή των ανθρώπων. Με τον ηλεκτρισμό όμως των καταιγίδων, όλες αυτές οι ύλες κατακοιμνίζονται στο έδαφος κι' η ατμόσφαιρα καθαρίζει.

Ο κεραυνός δημιουργείται από την ένωσι του θετικού ηλεκτρισμού της ατμόσφαιρας με τον αρνητικό της γης. Η ένωσις αυτή γίνεται σε κάποιο ύψος απ' το έδαφος. Είναι λοιπόν όπτική απάτη το ότι ο κεραυνός πέφτει από ψηλά και χτυπάει το έδαφος. Στην πραγματικότητα, ο ηλεκτρικός σπινθήρ ξεκινάει απ' το έδαφος κι' ανεβαίνει ως ένα ώριμο ύψος.

Κινείται δε 100.000 φορές ταχύτερα απ' τον ήχο, με τη δύναμη 10.000.000 ατμοσφαιρικών και με θερμότητα ανώτερη απ' τη θερμότητα της επιφανείας του Ήλιου.

Αμέσως μετά τον πρώτον αυτό σπινθήρα, ακολουθεί και δεύτερος, τρίτος, κλπ. Έτσι, κάθε κεραυνός αποτελείται από πολλούς σπινθήρες (συνήθως 6—7, κάποτε όμως μέχρι 40).

Ολόκληρη η διάρκεια του κυμαίνεται από 1/500 του δευτερολέπτου ως 1 1/2 δευτερόλεπτο, ανολόγως του συνολικού αριθμού των σπινθήρων.

Εκτός απ' την έντονη λάμψη του, ο κεραυνός προκαλεί κι' ένα τρομακτικό θόρυβο, που η έντασι του υπολογίζεται σε 120 εντε-

Η φωτογραφία μας είναι μοναδική στο είδος της. Πάρθηκε από απόσταση μόνο 30 μέτρων τη στιγμή, που έπεφτε ένας κεραυνός στην πλαζ του Νιού-Τζέρσεϋ. Αντίθετα με ό,τι πιστευόταν γενικά, ο κεραυνός ξαναπηδάει από το έδαφος προς το σύννεφο, που τον εξαπέλυσε.

μακριά από τα δέντρα, γιατί αποστέλνουν άριστο στόχο των κεραυνών, και μαζί μ' αυτά κεραυνοβολείται κι' ό,τι βρίσκεται γύρω τους.

Μάσα σε στίτι (ή σε αυτοκίνητο) είσαστε σχετικά ασφαλής — τόσο περισσότερο, όσο μεγαλύτερο είναι το κτίριο. Αποφεύγετε όμως το τζάκι και τα παράθυρα.

Πιάστηκε ο «βρυκόλακας»

Η μεξικανική πόλις Μεξικόλκι είχε τρομοκρατηθεί τελευταίως επί έβδομης από τις εμφανίσεις ενός «βρυκόλακα», με μεγάλα αυτιά και τεράστια δόντια.

Κυκλοφορούσαν μάλιστα φήμες πως είχε θανατώσει έξη άτομα — παιδιά ως επί το πλείστον — ρουφώντας τους το αίμα. Έπιτέλους, ενδιαφέρθηκε σοβαρά ή αστυνομία και, μιά νύχτα, κυνήγησε το «τέρας» και το έπιασε.

Αποκαλύφθηκε τότε πως επρόκειτο για κάποιον Ουμπέρτο Νάβα, ένα φιλήσυχο τύπο 34 ετών, αλλά φοβερά άσχημο, που κέρδιζε το ψαμί του πουλώντας εικόνες αγίων και δέν είχε καμιά σχέση με τους βρυκόλακες.

Το παράξενο είναι πως είχε κάμποσες μακριές κορφίτσες χαμένες στα μάγουλά του! Όπως εξήγησε στην αστυνομία, υποβάλλει συχνά τον εαυτό του σ' αυτά τα μαρτύρια, για να ξεαγνίσει την ψυχή του!

112 «εντεσιμπέλ», είναι τόσο δυνατός, ώστε η μακρά επίδρασί του μπορεί να προκαλέσει διάρρηξι του εγκεφάλου και θάνατο.

Θεωρητικά, μπορεί να χαλιναγωγήσει και να χρησιμοποιηθεί η κολοσσιαία ποσότης ενέργειας που εκλύουν οι κεραυνοί. Στην πράξι όμως, οι επιστήμονες το θεωρούν αδύνατο, γιατί κανείς δεν ξέρει σε ποιο σημείο θα πέση ο κεραυνός κάθε στιγμή.

Αν ωστόσο δεν μάς εξυπηρετή άμεσα ή τόση ενέργεια του κεραυνού, παράγει όμως υποπροϊόντα που αποτελούν αληθινή θεία εύλογία.

Με την τερραστία θερμότητα του κεραυνού, ενώνονται το οξυγόνο και το άζωτον του αέρος και σχηματίζονται νιτρικές ενώσεις, που παρασύρονται κατόπιν απ' τη βροχή και πέφτουν στο έδαφος. Έχει υπολογισθεί ότι, σ' όλη την επιφάνεια της γης, παράγονται κάθε χρόνο απ' τους κεραυνούς 100.000.000 τόννοι νιτρικών, αλάτων, ασυνκρίτως δηλαδή περισσότερα απ' την παραγωγή όλων μαζί των εργοστασίων λιπασμάτων.

Τα άλατα αυτά λοιπόν λιπαίνουν τη γη. Νά, γιατί, υποστηρίζουν πολλοί επιστήμονες, ότι, αν έλειπαν οι κεραυνοί, θα εξαφανιζόταν σχεδόν ή φυτική ζωή από τη γη.

Στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, οι Σύμμαχοι βρήκαν μιά πρωτότυπη χρησιμοποίησι των κεραυνών. Όταν χρειάζονταν μετεωρολογικές πληροφορίες από τις εχθρικές χώρες, απαραίτητες για την αεροπορική δράσι τους, μελετούσαν με τα ραδιογωνιόμετά τους τα ηλεκτρικά κύματα που είχαν δημιουργήσει οι κεραυνοί πάνω απ' αυτές τις χώρες. Καθώριζαν έτσι την προέλευσί τους και πρόσβλεπαν με αρκετή ακρίβεια τον καιρό που θα συναντούσαν τα αεροπλάνα τους.

Έχουν γραφή τέσα και τέσα για τις ιδιοτροπίες του κεραυνού. Μιά ακόμη περίπτωση, από τις πιο χαρακτηριστικές, είναι ή εξής: Ένας κεραυνός χτύπησε ένα σπίτι, όπου κοιμόταν ένα ανδρόγυνον. Έσκισε το στρώμα ανάμεσά τους. Καμάλισε τη γυναίκα κι' έκαμε να χωθούν σκληθές απ' το κρεβάτι μέσα στο σώμα του ανδρός. Γκράμισε την άλλη πλευρά της κάμαρας, βγήκε στο δρόμο, τον διέσχισε, βάζοντας φωτιά στην ασφάλτο, κι' έφτανε σ' ένα στίλο, που συγκρατούσε τα σύρματα του ηλεκτροφωτισμού ενός νοσοκομείου. Έκοψε το ρεύμα, τη στιγμή που γινότανε μιά εγχείρησι, ή οποία συνεχίσθηκε κατ' ανάγκην με κερί. Συγχρότως, ή βροχή που έπακοιούσε, έσβυσε την πυραγιά του δρόμου.

Και τώρα, να μερικές συμβουλές για την πρόφύλαξι απ' τους κεραυνούς: Κινδυνεύετε περισσότερο όταν δεν υπάρχει γύρω σας τίποτε υψηλότερο απ' το σώμα σας, π.χ. όταν στέκεσθε σ' ή μέση της γυμνής εκτάσεως ενός αεροδρομίου. Αν λοιπόν βρεθήτε στο ύπαιθρο, σε άρα καταιγίδες, τρέξτε ως το κοντινότερο κτίριο ή βρήτε: Ένα χαντάκι, έστω και μικρό και ξεπλωθήτε μέσα σ' αυτό. Μείνετε και ξεπλωθήτε μέσα σ' αυτό. Μείνετε και ξεπλωθήτε μέσα σ' αυτό. Μείνετε και ξεπλωθήτε μέσα σ' αυτό.

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Ζυλ Μαρλ

Ξερωπή τραγωδία

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Όσο κι' αν απέφευγε την Κριστιάν ό έρρωτευμένος Βαντάλ ή τύχη τον ξανάφερε κοντά της, και τότε δεν μπόρεσε να της κρυφή τον έρωτά του. Της υποσχέθηκε ωστόσο να μη της ξαναμιλήσει γι' αυτόν. Αφού όμως βασανίστηκε αρκετόν καιρό, της ζήτησε επιτέλους το ραντεβού εκείνο, στο Καϊνούργιο Σπίτι. Τώρα απαιτεί να την ξαναδθ, κι' επειδή εκείνη ανρείται και του δηλώνει πως λατρεύει τον άντρα της, κυριεύεται από μιά κρίσι τρέλλας και ή σκωτώνει. Ύστερα έπικειρεί σ' αυτοκτονήσι, αλλά τραυματίζεται μόνο σοβαρά. Όταν συνέρχεται και αντιλαμβάνεται τι έκαμε, ζητάει καταφύγιο στο σπίτι του καρδουλιέρη Μπαρταντέ. Αυτός κι' ή γυναίκα του Σεζαρίν τον κρύβουνε και τον περιποιούνται κάμποσες μέρες. Ύστερα, ό Βαντάλ φεύγει από κεί, γιατί μισήθηκε την παρουσία του ή αστυνομία που τον καταζητεί. Πηγαίνει δε στο σπίτι των χωρικών που ανατρέφουν το μικρό Νοέλ. Μένει κι' εκεί λίγο καιρό, κι' ύστερα αναγκάζεται να φύγει, για να μη συλληφθ. Ένα βράδυ, ό εισαγγελέως ντ' Αγκυράν δέχεται την επίσκεψι ενός άγνωστου που θέλει να του μιλήσει για κάποιο οπουδαιο ζήτημα.

5ον Ο άγνωστος κάθισε, ή άλλον έπεσε βαρεία πάνω σ' αυτό σαν νάταν κατακουρασμένος. Διάβασα το γράμμα σας. Περιμένα να μου εξηγήσετε... του είπε ό δικαστικός.

Έκείνος έσκυψε το κεφάλι του, δίχως ν' απαντήσι. Φαινόταν βυθισμένος σ' όνειροπολήσεις.

— Πώς σας λένε, πρώτα — πρώτα; πρόσθεσε ό εισαγγελέως. Ποιός είσαι; Ένας άνθρωπος άρρωστος και δυστυχισμένος!

— Όσο για τ' όνομά μου, τί να το κάνετε; Σας είναι άγνωστο... Μά θα σας πω έν άλλο όνομα, που θα σας ενδιαφέρει περισσότερο και θα σας κάνει να μ' ακούσετε μ' όλη σας την προσοχή... Ποιό είν' αυτό το όνομα; Ζαν Βαντάλ!

Ο εισαγγελέως έκαμε μιά αθέλητη κίνησι, που πρόσδωσε την έκπληξι τους. Μά ξαναβρήκε γρήγορα την ψυχραιμία του. Μάντεψε πως επρόκειτο να μάθι ίσως το μυστικό του δράματος που τον είχε τόσο απασχολήσει και που είχε συνταράξει όλόκληρη τη Γαλλία.

Μιά ύποψια πέρασε ξαφνικά απ' το νου του: Μήπως αυτός ό άνθρωπος ήταν ό ίδιος ό Ζαν Βαντάλ;

Τον κύτταζε με προσοχή. Έκείνος κατάλαβε τη σκέψι του κι' είπε, κουνώντας το κεφάλι του: — Ό Ζαν Βαντάλ πέθανε!

Σηκώθηκε ύστερα με κόπο και πλησίασε τον κ. ντ' Αγκυράν. Στάθηκε στο φώς, άφοβα, χαμηλώνοντας μόνο τα μάτια του, σαν να τον ένοχλούσαν οι πολύ δυνατές φωτεινές ακτίδες. Έτσι, ό εισαγγελέως μπόρεσε να τον εξετάσει με όλη του την άνεσι.

Ήταν ό Ζαν Βαντάλ;

Όταν ό Ρισαρντιέ παρέδωσε στη δικαιοσύνη το γράμμα που είχε βρή στο φάρεμα της Κριστιάν, όταν έγινε γνωστή ή σύμπτωσι της εξαφανίσεως του γιατρού με την ήμερομηνία της δολοφονίας της νέας γυναίκας, δεν έμεινε πιά καμιά αμφιβολία για την ένοχη του Βαντάλ. Έστειλαν λοιπόν παντού τα χαρακτηριστικά του.

Όταν όμως δεν υπάρχουν άναπνοία, γνωρίσματα, ή μιά καταφανής άναπνοία, μιά τέτοια περιγραφή είναι σχεδόν πάντα άόριστη και μάλλον άνωφελή.

Ο άνθρωπος που κύτταζε τώρα ό ντ' Αγκυράν, παρουσίαζε μερικές διορίπτες με το Ζαν Βαντάλ: τα μαύρα και γυαλιστερά μάτια, το άναστημα, το χρώμα του δέρματος... Ωστόσο, δεν μπόρουσε νάναι ό Βαντάλ.

σε σ' ένα φάκελλο.

Όταν ό υπρέτης άνοιξε την πόρτα, του είπε:

— Πήγαίνε αυτό το φάκελλο στην αστυνομία. Γρήγορα!

Και, μόλις έφυγε ό καμαριέρης, ό εισαγγελέως πρόσθεσε:

— Γράφω να μου στείλουνε δυό αστυνομικούς, που θα βρίσκονται εδώ, στη διάθεσί μου... Σας προειδοιών, για να το ξέρετε...

Ο άγνωστος είχε ξανακαθήσει και σάπαινε.

— Μιλήστε τώρα, του είπε ό ντ' Αγκυράν.

Έκείνος πρόσθεσε τότε, με άχρωμη φωνή, χωρίς να εκδηλώθι ή παραμικρή συγκίνησι στο βασανισμένο πρόσωπό του:

— Ό Ζαν Βαντάλ είναι ό δράστης του φόνου της Κριστιάν Ρισαρντιέ.

— Αυτό, το ήξερα...

— Ξέρετε όμως γιατί τη σκότωσε;

— Πάνω σε μιά σκληρή ζήλειας... Ήταν φιλενάδα του, το θυμά.

— Γελιέσθε. Η Κριστιάν Ρισαρντιέ δεν ύπηρεσε ποτέ φιλενάδα του Ζαν Βαντάλ, ούτε και σκέφθηκε ποτέ πως θα μπόρουσε να γίνη μιά μέρα...

— Ήταν άθωα λοιπόν;

— Ναι, άθωα... και θυμά! Μά κι' ό Ζαν Βαντάλ είναι άθως, μολονότι έκαμε το έγκλημα...

Ο εισαγγελέως κύτταζε με περιέργεια το μυστηριώδη έπισκέπτη του. Δεν φαινόταν έκπληκτος για εκείνο που είχε ακούσει. Απλώθηκε σιωπή για λίγο. Ο άγνωστος φαινότανε βυθισμένος σε βαθιά όνειροπόλησι. Βλέποντας όμως πως εξακολουθούσε να μη μιλή, ό εισαγγελέως του είπε επιτέλους μαλακά:

— Συνεχίστε... Πείτε μου τα όλα...

Σας άκούω.

— Ό Ζαν Βαντάλ είναι άθως. Αυτό είναι το συμπέρασμα της έκμυστηρευσέως του... Άθως, γιατί, την ώρα που έκανε το έγκλημα, δεν ήταν πιά κύριος του εαυτού του. Ήταν τρελλός και δεν μπόρουσε να θεωρήθι υπεύθυνος για τις πράξεις του.

Ο εισαγγελέως άνασκόφωσε τους ώμους του, με θυμό και περιφρόνησι για το επίχειρημα εκείνο του άκαταλόγητου.

— Μη τον καταδικάσετε προκαταβολικά... συνέχισε ό άλλος. Άκούστε ποσά, ό,τι έχω να σας πω... Άγαπούσε παρφορα την κ. Ρισαρντιέ. Την είχε γνωρίσει στα παιδικά της χρόνια, όταν ήταν κι' οι

— Ήρουν, κύριε, φίλος του Βαντάλ και δέχτηκε την τελευταία του έξομολόγησι, ήτις ό άγνωστος στον ντ' Αγκυράν.

δυο μικροί και παίζανε μαζί. 'Ο έρωτας γεννήθηκε γι' αυτόν στην ηλικία που τα παιδιά μόλις αρχίζουν να λογικεύονται.

»Γιατί ο Ζάν Βαντάλ δεν ήταν ένα παιδί σαν τα άλλα. Καταγόταν από μια οικογένεια τρελλών. Ξέρετε δέ, κύριε, ότι η τρομερή αυτή ασθένεια είναι κληρονομική κι' ότι πηδαί καποτε μια γενιά μόνο και μόνο για να χτυπήσει δυνατότερα την επόμενη...

»Αρρώσταινε συχνά, στην παιδική ηλικία του. Πάθαινε σπασμούς, είχε έμμονες ιδέες και αδικαιολόγητες μελαγχολίες... Απόφευγε τότε τους συνομηλικούς του κι έμεινε ολομόναχος, μέρες ολόκληρες, βδομάδες, βουδός, σε κάποια γωνιά...

»Ωστόσο, στα έφηδικά του χρόνια φάνηκε να καλλιεργεί η κατάσταση του. 'Η έπιμνη, έντατική εργασία του έδωσε ένα μέσον να διαμάσσει τις καταστροφικές δυνάμεις που ένεδρεύανε μέσα του. Δεν τον έσπρωχνε μονάχα η φιλοδοξία. Είχε διαρκώς μπροστά στα μάτια του το πρόσωπο εκείνης που λάτρευε. Τού φαινόταν πως το απαλό χεράκι της τον καθοδηγούσε γλυκά - γλυκά στη ζωή...

»Γιατί αυτό ήταν τ' όνειρό του, κύριε! Ποτέ δεν έπιθυμισε άλλην εύτυχια απ' αυτήν... Καταλαβαίνετε τώρα την απέραντη απέλπισία του, όταν έμαθε πως η λατρευτή του Κριστιάν ανήκε σ' έναν άλλον! 'Ηταν βαύμα το πώς συνήλθε, ύστερα από τριών μηνών τρομακτικό παραλήρημα!

»Ο άνθρωπος σταμάτησε λίγο, λαχανιασμένος. Υπερασπιζόταν την υπόθεσι εκείνη σαν νάταν δική του. 'Ενδιαφερόταν να συγκινήσει το δικαστή, σαν να κρεμόταν η τύχη του απ' αυτή τη συγκίνηση...

»Εξακολούθησε ωστόσο να την αγαπάει, ακόμη πιο δυνατά... αν μπορούσε ποτέ να γίνει αυτό... Την ξανάβλεπε κάπου - κάπου, όταν τον καλούσε η ίδια για να γιατρέψει τα άρρωστα παιδιά της... Της έδωσε στο τέλος να καταλάβει αυτό που αγνοούσε πάντα: το ερωτικό πάθος που τον έκαιγε! Κι' είδε πόσο τόν λυπήθηκε... γιατί ένιωθε γι' αυτόν μια στοργή αδελφική... πολύ μεγάλη... έτοιμη για κάθε σφοδρική...

»Μα δεν ήθελε αύ-ό, ο Βαντάλ! Βλέποντας πως δεν τον απόδιωχνε η αγαπημένη του έπειτα απ' την ομολογία του, δεν ανέλαβε την τρολλή έλπιδα να νικήσει την αντίστασι και την τιμιότητα της... »Οχι, καθόλου! 'Ηξερε καλά πως δεν θα λυγίζε ποτέ η άρεστή της... Μα όνειρευότανε να τη βλέπει πιο συχνά, πιο παλύ. Αυτό θα φώτιζε τη θλιβερή ζωή του, θα ελάφυνε κάπως το βαρύ φορτίο της απέλπισίας του.

»Πίστευε πως βάταν δυνατό να συναντιώνται χωρίς κίνδυνο, ούτε για κείνη ούτε γι' αυτόν. Γιατί δεν είχε τη λογική να σκεφτεί ότι, όταν θα βρισκότανε μόνος μαζί της, δν τον παρέσυρε το τρελλό του πάθος... κι' ότι δεν θα μπορούσε πιά να συγκρατηθεί...

»'Ηταν ωστόσο έπιστήμων, γιατρός. Θάπρεπε να φοβηθεί και να μην έκθεσε ποτέ

τον εαυτό του και την Κριστιάν σε κινδύνους που μπορούσε εύκολα να τους προδλέψει... Μα, αλλοίμονο, την αγαπούσε πάρα πολύ!... Κι' έτρεχε στις φλέδες του λίγο από το αίμα των τρελλών προγόνων του.

»'Επειδή εκείνη αντίστέκότανε στην επιθυμία του, της έγγραφε πως θα πέβαινε αν δεν την έδλεπε... 'Εκμεταλλεύθηκε τον ρικτο της, για να την τρομάξει και να τη συγκινήσει. 'Ετσι, ήταν βέβαιος πως θα πήγαινε στο ραντεβού που της έδινε.

»Και δεν γελάστηκε! 'Η Κριστιάν υπάκουσε στις ικεσίες του. 'Ετρεξε κοντά του, έτοιμη να τον συγχωρήσει, να τον παρηγορήσει, με λόγια, τρυφερά... Όταν την είδε δίπλα του, ένιωσε πως δεν ήταν πιά κύριος της θελήσεώς του... πως τον κυριεύε η τρέλλα, η τρέλλα!

»Ο άγνωστος πέρασε άργά το χέρι του πάνω απ' το μέτωπό του. Σίγουρα, υπέφερε κι' αυτός απ' τις αναμνήσεις εκείνης. Πρέπει ναχε αγαπήσει πολύ το Ζάν Βαντάλ, γιατί ζωγραφίζοντανε στο πρόσωπο του μια όλοένα βαθύτερη παραχή...

»'Επιτρέψτε μου να συγκεντρωθώ λίγο... είπτε σιγανά. Γιατί δεν θέλω να ξεχάσω τίποτε απ' όσα ανέλαβα να σας μεταβιβάσω.

»Ο δικαστικός δεν απάντησε. Περιοριζότανε μόνο να τον κυτάξει. 'Υστερα από μερικά λεπτά, εκείνος συνέχισε:

»'Ο Ζάν Βαντάλ απαίτησε απ' τη δυστυχισμένη γυναίκα νάρχηται τακτικά στα ραντεβού που θα της έδινε. 'Εκείνη άρνήθηκε... Την έβαλε τότε σε δίλημμα, απειλώντας την πως θ' αυτοκτονούσε, αμέσως, εκεί μπροστά της...

»Τού απάντησε, ότι είχε κάμει την έκλογή της, ανάμεσα στον άντρα της, που αγαπούσε, και το Βαντάλ, που δεν τον αγαπούσε με έρωτα... Μπροστά στην αντίστασή της, εκείνος εξερεθιζόταν όλοένα περισσότερο... Δεν μπόρεσε να μού πη, να μού εξηγήσει καθαρά το δράμα που είχε συμβή μέσα του. Γιατί τον είχε κυριέψει η τρέλλα... η τρέλλα της ζήλειας και τού φόνου!

»Το μόνο που θυμότανε πιά, ήταν δυο κρότοι... δυο πιστολιές, που έριξε με το ρεβόλβερ του... τη μία στην Κριστιάν, που σωριάστηκε νεκρή, και την άλλη έναντιόν του εαυτού του... Διατήρησε ακόμη την ανώνυμη μιάς μεγάλης ζήτησης στο κεφάλι... τόσο που του φάνηκε σαν ναχε πάρει φωτιά το μυαλό του... 'Υστερα, άπλώθηκε παντού, μέσα του και γύρω του, το σκοτάδι, ο θάνατος!

»Είχε πληγωθεί στο μέρος της καρδιάς, μά η σφαίρα είχε λοξοδρομήσει... Καθώς έπεφτε, είχε χτυπήσει το κεφάλι του στο μάρμαρο του τζακιού κι' είχε πληγωθή βαθεία στο κρανίο.

»Ακούγοντας την τελευταία εκείνη λεπτομέρεια, ο ντ' Αγκυραντ σηκώθηκε απότομα. Ο άνθρωπος που τού μιλούσε, είχε τυ-

λίγμενό το κεφάλι του μ' ένα μαυρο επιδεσμο. Τα γλυκά και θλιμμένα μάτια του συνάντησαν το μάτια του εισαγγελέως... και δεν χαμνλώσανε πιά...

Είχαν συμφωνηθή, δίχως να μιλήσουν! 'Ο δικαστικός έμεινε αμίλητος, περιμένοντας...

— Αυτά μού διηγήθηκε ο Ζάν Βαντάλ, πρόσθεσε σοβαρά ο έπισκέπτης.

Το πρόσωπό του είχε ξαναγίνει σχεδόν ήρεμο.

»Ο ντ' Αγκυραντ, τον άγγιξε ελαφρά στον ώμο. 'Εκείνος ανασκίρτησε.

— Είσαστε ο Ζάν Βαντάλ! τού είπτε ο δικαστικός.

»Ενας κλονισμός διέτρεξε ολόκληρο το κορμί του, κι' έγειρε ακόμα πιο πολύ το κεφάλι του...

— Είσαστε ο Ζάν Βαντάλ, ξανάπε ο ντ' Αγκυραντ.

— Ναί!... Κι' όμως, όπως σας είπα, ο Ζάν Βαντάλ είναι νεκρός! Μα, αν παρουσιάζομουν σε σας μ' αυτό το όνομα, δεν θα με δεχόσαστε...

— Θα διέτασσα άμέσως τη σύλληψή σας... Αυτό ήταν το καθήκον μου.

— Και τώρα; Τι θα κάμετε τώρα;... Σκεφθήτε πως δεν σας τα είπα ακόμη όλα...

»Αφού κατηγορήσα τον εαυτό μου, πρέπει τώρα ν' ακούσετε και την υπερασπίσή μου... Δεν είμ' ένοχος, αλλά δυστυχισμένος, πολύ δυστυχισμένος!

— Δεν πρόκειται να σας κρίνω εγώ, ούτε ν' αποφασίσω...

»Ο ντ' Αγκυραντ άπλωσε το χέρι του και πίεσε το κομμάτι του κουδουνιού. 'Οταν παρουσιάστηκε ο υππρέτης, τού είπτε: — Έκαμες εκείνο που σου είχα αναθεσει;

— Μάλιστα, κύριε. Σε μερικά λεπτά, θα βρίσκωνται εδώ δυο άστυνομοί...

— Καλά. Να με είδοποιήσης άμέσως, μόλις έρθουνε.

»Η πόρτα ξανάκλεισε. 'Ο Ζάν Βαντάλ άνάσανε μ' ανακούφισι.

— Θα μ' ακούσετε, λοιπόν, άκόμη, κύριε, είπτε. Και τότε θ' αλλάξετε ίσως γνώμη για μένα... 'Εκείνο που πρέπει να μάθετε, πριν διατάξετε τη σύλληψή μου... γιατί ήξερα τί θ' αντιμετώπιζα, έρχομενος εδώ... είναι πώς, στην περίπτωση που θα διατηρήσω την έλευθερία μου, θ' αφιερώσω όλη τη ζωή μου στη μετανόια, στις τύψεις και στην επανόρθωσι...

»Πώς θα επανορθώσω το κακό που έκαμα; Δεν ξέρω... Χτές άκόμη, δεν πίστευα σε τίποτε. Σήμερα, πιστεύω στο Θεό... Κι' ο Θεός, που διαβάει μέσα στις ανθρώπινες καρδιές, θα βρη τον τρόπο να δοκιμάσει την άφοσίωσή μου...

»Θέλω να μην είναι τίποτε άλλο ολόκληρη η ζωή μου από μια συνέχεια αιώνιων θυσιών... 'Ως την ημέρα του θανάτου μου, θέλω ναχω στην καρδιά μου όλο το βάρος του αίματος που έχυσα... Μπορώ να φανώ χρήσιμος, με τη ζωή μου, με την έπιστήμη μου, που θα μεγαλώνη όλοένα. Μπορώ να προσφέρω υπηρεσίες σ' ολόκληρη την ανθρωπότητα, με την αντίληψή μου και την εργασία μου... αν μ' άφίσετε έλευθερο...

»Αν, αντίθετως, η κοινωνία που εκπροσωπείτε με φυλακισή, για να με τιμωρήσει, θ' άχρηστέψει τότε όλες τις δυνάμεις που αισθανόμαι μέσα μου. Θα μού επιβάλη μια τιμωρία, αλλά δεν θα έπωφεληθώ απ' τις τύψεις μου και τη μεταμέλειά μου. Και δεν θα μπόρεσω ποτέ, μέσ' απ' τα κάτεργα, να επανορθώσω το κακό που έκανα...

»Αυτά ήρθα να σας πώ, κύριε... γιατί δεν είμαι ένας κοινός εγκληματίας, γιατί θεωρώ τον εαυτό μου άθωο για το φόνου πού έκαμα, έφ' όσον δεν έγινε με τη θέλησή μου... Αυτός που έβαψε τα χέρια του στο αίμα, ήταν ένας δυστυχισμένος τρελλός!

Κι' επειδή ένδέχεται να τα ξαναβάψη, πρόσφερε ψυχρά ο εισαγγελέως, η κοινωνία έχει δικαίωμα ν' άμυνθώ, βγάζοντάς τον απ' τη μέση. 'Υστερα ξαναχτύπησε το κουδούνι. 'Ο Ζάν Βαντάλ είχε κάμει μίαν άπότομη κίνηση για να τον έμποδίσω, αλλά δεν πρόλαβε. Το κουδούνι άντήχησε μέσα στο σιωπηλό σπίτι.

Τότε ο Βαντάλ πρόσφερε, με φωνή υπόκωφη και τρεμουλιαστή:

— Ομνηθήτε όσα σας είπα, κύριε... 'Η μετανόια μου μπορεί νάναι γόνιμη, αν μ' άφίσετε την έλευθερία μου. 'Ενώ η τιμωρία, όποια κι' αν θάναι, θα μείνη στείρα...

»Πρέπει να προσθέσω άκόμη, κύριε, ότι έχω πάρει όλα μου τα μέτρα...

»Δεν θέλω να με πιάσουν, να με κλείσουν στο φρενοκομείο. Το καθήκον σας είναι ν' άδιαφορήσετε για τις παρακλήσεις μου, για τις ικεσίες μου. Το ξέρω... Μα σας λέω άκόμη τα έξης: «Καλέσατε τον καμαριέρη σας, κύριε ντ' Αγκυραντ... 'Αν τού πητε μια λέξη, αν διατάξετε νάρθουν εδώ οι δυο άστυνομοί που περιμένουν στο χάλλ, δεν θα βρουνε παρά ένα πτώμα...».

Κυτάχτε!

»Έδωσε ένα μπουκαλάκι απ' την τσέπη του.

— Έχω εδώ μέσα έντε-έξη σταγόνες πωσικόν όξύ... περισσότερο απ' όσο χρειάζεται για να πθάνω κεραυνοβόλα... 'Η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ο υππρέτης.

»Ο δικαστικός διέτασε τότε. Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα, μέσα σε μια έπισημη, σχεδόν θρησκευτική σιωπή. Οι δυο άστυρες κυττάζονταν στα μάτια, κατάχλωμοι κι' οι δυο...

»Ο Ζάν Βαντάλ ήταν ίσως ο πιο ήρεμος, γιατί είχε πάρει πιά την απόφασή του. Μα ο ντ' Αγκυραντ ήταν ταραγμένος κατά βάθος απ' το πρόβλημά που αντιμετώπιζε η συνέληψή του... 'Αν έλεγε μια λέξη μονάχα, μια διαταγή στους άστυνομικούς, ο άνθρωπος εκείνος θα σωριάζονταν νεκρός έμπρός στα πόδια του! Θα ξέφευγε απ' την κοινωνία, που ζητούσε να τον τιμωρήσει.

Κι' ο θάνατός του θαχενε άχρηστος. Δεν θ' άποδίδενε τίποτε, δεν θα επανορθώνε τίποτε... 'Αραγε, η έλευθερία, δηλαδή η ζωή, δεν ήταν μια τιμωρία μεγαλύτερη απ' το θάνατο, γι' αυτόν τον άνθρωπο;

Γιατί η μετανόια του ήταν ελικρινής. Οι τύψεις του ήταν τρομερές. Δεν άμφέβαλλε καθόλου γι' αυτό ο ντ' Αγκυραντ. Είχε διαβάσει καθαρά μέσ' στη βασανισμένη καρδιά του...

Τέλος, ο εισαγγελέως στράφηκε στον υππρέτη του και διέταξε:

— Πες στους άστυνομικούς πως δεν τους χρειάζομαι πιά...

»Υστερα, όταν έμεινε και πάλι μόνος με το γιατρό, τού είπτε:

— Το καθήκον μου ήταν να σας συλλάβω... Θέλω να ξέρετε πως δεν σας συγχώρεσα, ούτε κι' ένοιασα οίκο για σας. Δεν έχω το δικαίωμα αυτό... 'Εξαναγκάσκηκα μονάχα να σας άφίσω έλευθερο... Φύγετε!

— Σας όρκίζομαι πως δεν θα μετανιώσετε!... Θ' αυτοκτονούσα, αν προφέρατε μια λέξη... πάντως όμως, η κοινωνία δεν θα μπορούσε να τιμωρήσει το εγκλήμα μου...

Δεν είναι προτιμότερο να ζήσω, για να επανορθώσω το κακό που έκαμα;

»Ο δικαστικός δεν απάντησε. Το πρόσωπό του ήταν άσπρη και θλιμμένο μαζί. 'Ο Ζάν Βαντάλ άπομακρύνθηκε άργά κι' εξαφανίστηκε άθόρυβα.

»'Επειτα από μερικές στιγμές, ο ντ' Αγκυραντ άκουσε τα βήματα του νέου — αυτό του πρόωρα γερασμένου νέου — στα δαμάκια τού κήπου. 'Η καγκελλόπορτα άνοιγόκλεισε. Και τίποτ' άλλο...

»Η δίκη έγινε στο Μπαβάλ, έπειτα από τρεις βδομάδες.

»Η άστυνομία δεν είχε κατορθώσει να συλλάβη το Ζάν Βαντάλ, όσες παγίδες κι' αν τού είχε στήσει.

»Ξέροντας την άγάπη τού Βαντάλ για το μικρό Νοέλ, το παιδί της άτυχης Λίζας Λαμπράτ, οι άστυνομικοί πρόβλεπαν ότι θα προσπαθούσε, άργά η γρήγορα, να τον ξαναβή και να τον πάει μαζί του. Γι' αυτό λοιπόν, καιροφυλακτούσαν συνεχώς γύρω απ' το σπίτι των Ρουζά.

Μα ο κόπος τους πήγε χαμένος. Ένα πρωί, παρόληθοναν πως το παιδί δεν βρισκότανε πιά εκεί.

»Η Ρουζαλία κι' ο Ρουζάο, δεν προσπάθησαν καν να πούνε ψέματα, όταν τούς ρώτησε η άστυνομία. 'Εξήγησαν ότι, την

προηγούμενη μέρα, είχε περάσει από εκεί ο Ζάν Βαντάλ, μεταμφιεσμένος σε καρροτσέρη και οδηγώντας ένα κόρορο φορτωμένο με ξεροκάδα. Είχα σταματήσει εκεί, για να φάψ έδινε ένα κομμάτι ψωμί, και φευγοντας είχε πάρει μαζί του το θετό του γυνί.

»Ο σκοπός του ήταν να ζητήσει άσυλο σε κάποια χώρα μακρινή, όπου δεν θαξερε κανείς τ' όνομά του.

Μα, το πρωί που άρχισε η δίκη, ο πρόσδρος του δικαστηρίου έλαβε ένα σφραγισμένο φάκελλο. Τον άνοιξε. 'Ηταν ένα γράμμα τού Ζάν Βαντάλ, που έλεγε τα έξης:

»Παρέσους στο Καινοόργιο Σπίτι την Κριστιάν Ρισαρντιέ, που την αγαπούσα, ενώ εκείνη είχε για μένα μονάχα μια άδελφική στοργή. Της ζήτησα να διαλέξη άνδρα στο σύζυγό της κι' έμένα. Και τη σκότωσα, σε μια στιγμή τρέλλας, γιατί δεν μπορούσα πιά να υποφέρω τον έρωτά της για έναν άλλον... 'Υστερα θέλησα να σκοτώθώ κι' εγώ. Μα το χέρι μου έτρεμε, φαίνεται... κι' έτσι βρίσκομαι άκόμη στη ζωή. Φοβήθηκα έπειτα, φωνήκα άνδρους, μπροστά στον κίνδυνο των κατέρωων ή του φρενοκομείου. Και δραπέτευσα... Μετανιώ για ό,τι έκαμα... 'Η ζωή μου στο μέλλον θα εξαγοράσει τα περασμένα. Στο μεταξύ, στιγματίστε με, καταδικάστε με!...

Μα κι' ο κ. ντ' Αγκυραντ δεν θέλησε να κρατήσει μυστική την παράξενη συνάντησή του με το Βαντάλ, στο σπίτι του.

»Είναν, λοιπόν, γνωστές έπί τέλους όλες οι λεπτομέρειες αυτής της τραγικής και μυστηριώδους περιπετειάς.

»Ο κατηγορούμενος δικάστηκε έρήμην, με τα γραπτά στοιχεία που υπήρχαν και τις προφορικές καταθέσεις. Κανείς συνηγορος δεν τον υπερασπίστηκε. Μετά την άγώρευσι τού εισαγγελέως, το δικαστήριο έδωσε την απόφασή του.

»Ο Ζάν Βαντάλ καταδικάστηκε έρήμην σε είκοσι έτών καταναγκαστικά έργα.

»'Ηταν δέ τόσο ζωηρό το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης γι' αυτή τη δίκη, ώστε οι λεπτομέρειες που έγιναν γνωστές δεν τ' λιγόστεψαν καθόλου, και τ' όνομα τού Ζάν Βαντάλ έμεινε στη μνήμη όλων — προσενώντας σ' άλλους τη φοίκη και σ' άλλους τον οίκτο.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'.

Είχαν περάσει 17 χρόνια, από τότε που άρχισε αυτή η ιστορία μας, χωρίς να συμβή στο μεταξύ τίποτε τα αξιοσημείωτο.

Κάποιο πρωινό τού 'Ιουλίου, το τραίνο απ' το Παρίσι σταμάτησε στο σταθμό τού Μπαχανσύ. Κατέβηκαν απ' αυτό άρκετοι έπιβάτες, φορτωμένοι με πακέτα, και διευθύνθηκαν προς την έξοδο.

»Ενας απ' αυτούς — νέος, ψηλός, με

φυσιογνωμία κάπως ύπουλη, με ήλιοσημένο πρόσωπο, διαπεραστικά μάτια και μύτη γαυρή σαν σάβανος άσπακτικού πουλιού — άποτάθηκε σε κάποιον απ' τούς υπαλλήλους του σταθμού.

— Μου δίνετε, παρακαλώ, μια πληροφορία; τού είπτε. 'Απέχει πολύ από δώ το Σαιν-Λωράν;

— Έννια χιλιόμετρα, κύριε.

— Μήπως ύπάρχει κανένα μεταφορικό μέσον;

— Μάλιστα, κύριε. Νά, βλέπετε εκεί κάτω, κοντά στην πλατεία, τ' άμάξι τού μπαρμπα-Λαβερντέ; Αυτό κάνει τη συγκοινωνία...

»Ο ταξιδιώτης ευχαρίστησε ξερά και προχώρησε προς την πλατεία. Δεν είχε μαζί του καμιά άποσκευή.

»Ανέβηκε στ' άμάξι. Στη διαδρομή, κύτταξε άσφοημένα τα έξοχικά τοπία απ' όπου περνούσε για πρώτη φορά.

Πέρασε μια ώρα. Τέλος, τ' άμάξι έφτασε σ' ένα ολόκαθορο χωριό, με χαμηλά μονοόροφα σπίτια, τουρλοχτισμένα, και σταμάτησε μπροστά σ' ένα χάνι. 'Ο άγνωστος κατέβηκε, πλήρωσε και ρώτησε την άμαξά:

— Ξέρετε να μού δείξετε το δρόμο για το Μπα-Μπρουγιέ, όπου μένει ο κόμης Ρενώ ντ' Άλμπάρν;

— Και βέβαια! Νά, εκεί πίσω απ' το δάσος είναι το Λαντιπερέζ, το σπίτι τού κ. Ρισαρντιέ. Δυό χιλιόμετρα άριστερά, στο βάθος, θα όητε τα έρείπια τού παλιού πύργου κι' ένα σπίτι στη μέση. Είναι οι Σταύλοι τού Μπα-Μπρουγιέ.

— Έκεί μένει ο κόμης... Στους Σταύλους;

— Μάλιστα, κύριε.

— Μα... ο παλιός πύργος;

— Τόν γκρέμισε ο κ. Ρισαρντιέ, γιατί ήταν έτοιμόροπος... Μεταχειρίστηκε τα υλικά του για το χτίσιμο τού Λαντιπερέζ.

»Ο ταξιδιώτης είχε κατσουφιάσει. Δίχως να κάνει άλλες ερωτήσεις, ξεκίνησε προς τη διεύθυνσι που τού είχε υποδείξει ο άμαξάς.

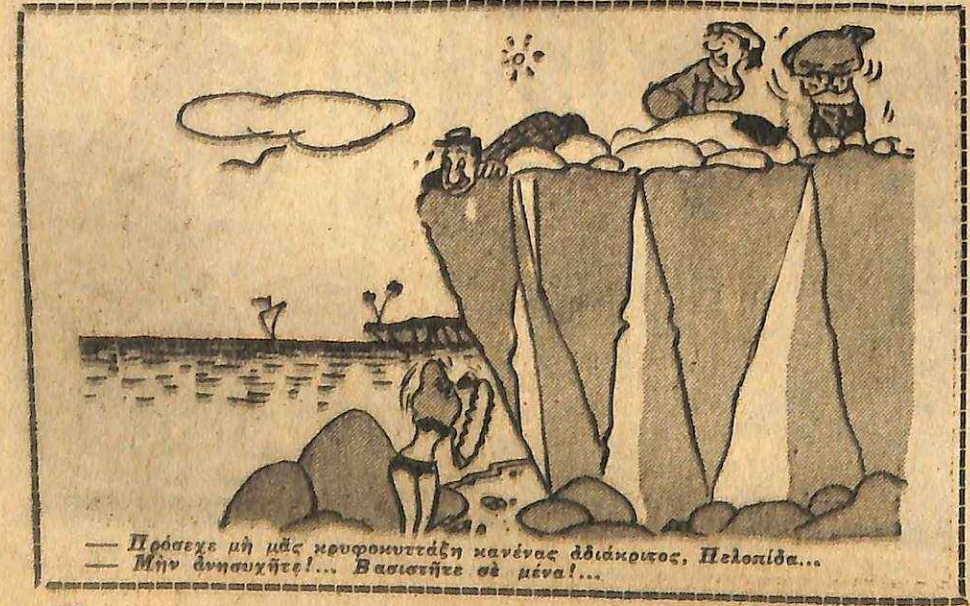
Μετά το θάνατο της Κριστιάν, ο Ρισαρντιέ δεν θέλησε να φύγη απ' το Παρίσι. Είχε προσπαθήσει να ξεχάσει κάπως τον πόνο του, με την έντατική δουλειά του.

»Η μητέρα του έμεινε μερικά χρόνια άκόμη κοντά του. 'Υστερα πέθανε, ήσυχασα.

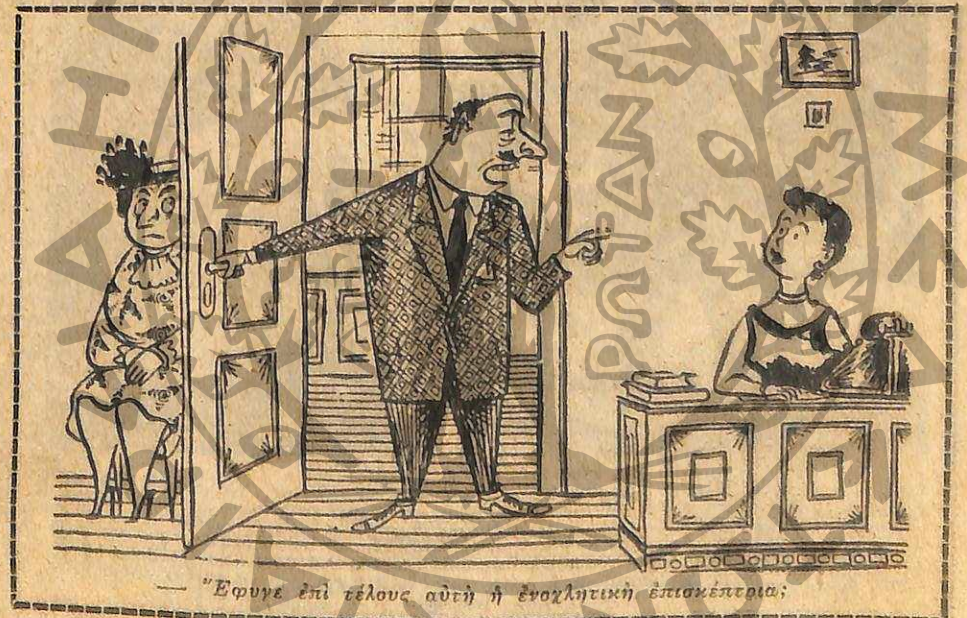
Την εποχή εκείνη, είχαν μεγαλώσει πιά τα δυο παιδιά του, ο Μαρτιάλ κι' η Μασαρίτα. Κι' ο πατέρας τους δεν ήθελε άλλη διασκέδασι απ' αυτήν που ένιωθε βλέποντάς τα. Δεν ήθελε άλλη εύτυχία απ' αυτή που τού χάριζε η τρυφερή άγάπη τους.

»Ο Μαρτιάλ έγινε αξιωματικός και πήγε να υπηρετήσει στις άποικίες.

»Η ανώνυμη της Κριστιάν είχε μείνει ολωζώντανη σ' αυτά τα τρία πλάσματα.

— Πρόσεχε μή μās κρυφονιεύει κανένας αδιάκριτος, Πελοπίδα...
— Μην άνησυχήτε!... Βασισήτε σε μένα!...

— Έφυγε έπί τέλους αυτή η ενοχλητική επανέλευσις;

Οι Δωλιάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Χρυσέ μου

Για να πικάρη την Έφταλία η καρσινή του; φώναξε στον άντρα του, ένα κομψό λευκονόστιχο:

— Χρυσέ μου εσύ!...
Η Έφταλία όμως, που του Νικολάκη τση τὰ μούτρα κι' η κοιλιά θύμιζαν βαρελάκι μπουράς και χοιρινό μπουτί, ίσως έστεμς τούλεγε:

— Χοντρή μου εσύ!
Αυτό τόχε μεγάλο μεράκι και νταγκά

ο Νικολάκης. Και θές απ' την καλοπέραση, θές από κληρονομική προδιάθεση, μέρα τή μέρα φούσκωνε ένα γκερεμέ!

Κι' ήταν η κατάσταση πολύ σοβαρή, γιατί ο καυμένος ο Νικολάκης, αν λίγο ακόμα παχαίνει, θαχανε την σδελτάδα του και σιγά-σιγά την θέσι του απ' το γκαράζ που δούλευε.

— Αχ, χοντρή μου εσύ!... τού φώναξε η Έφταλία γλυκομαλώνοντας τον. Το καλό, που σου θέλω, ν' αλλάξεις δρόμο, να μην περνάς πια από καμπισποθήκη και λου-

γκιουβέτσια, όπως είσαι λούγκρης, θα πέφτης σαν τ' ουρουνί!...

Βάσταξε, λοιπόν, καιρό αυτό το βιολί. Τέλος, μία μέρα ο Νικολάκης γκιτσίσιμένος το έλεπε:

— Την στιγμή, που η καρσινή μας λέει τον άντρα τση «Χρυσέ μου», εσύ δεν νταγιαίνω με φωνάζεις «Χοντρή μου». Μου πληγώνει τα τζιγέρια!...

Η Έφταλία σκαμνίει στα γέλια, τούδωσε το λόγο της να μη τον ξαναφωνάξη πια, να του κάνει το χατήρι.

Τα ειρωνικά όμως γέλια της κι' η έξουτελιστική θέσι του βιζ-άβι τση τον κάνανε να πάρη μια μεγάλη απόφαση, να ριχτή στο φαί με τὰ μούτρα, και μονολογούσε κι' ήλεγε:

— Για τού ύψους, για τού βάθους, θα τὰ παίξω ούλα κορώνα γράμματα. Είναι μεγάλη βλακεία και σκληριά, να υποφέρω, έπειδή είμαι χοντρός.

Ητανε λοιπόν γυναικαστικές, πεζοπορίες, ζωνάρια, κορσέδες. Δεν ήκανε πια κανένα περιορισμό στο φαγοπότι. Κι' όμως, όταν ήδλεπε την Έφταλία να τον κυττάξη ειρωνικά νευρίαζε. Περισταύσε, γελοούσαν, κάθονταν στον καφέ, γελοούσαν, ανηφόριζε - κατηφόριζε, γελοούσαν, γκυουτουρούσε, γελοούσαν πιότερο. Και τ'ο φινάλε τον πώσαν τ'ο φουκαρά κι' απ' το γκαράζ, που δούλευε.

Μπαλιντισμένος, κι' απελπισμένος, μήνες τώρα χωρίς δουλειά, τράκαρε επίτελους ένα φαμπρικάντε, που τ'ον πλέρωσε πολύ ακριβά για να επιτρέψη να βάλουν τ'ο πολιτρε του σε μια ρεκλαμά για λαστίχα αυτοκινήτων.

Θα σ'ε μπεσλεντίζω τώρα, θα σου κάνω κούρα υπερεντίσου! τούλεγε η Έφταλία. Γιατί, όσο μεγαλώνει το χοντρό σου θα μεγαλώνει και το σουξέ σου!...

Πράγματι, δημοσιογράφοι, ανταποκριτάι, φωτογράφοι και χίλιοι δυο περίεργοι, είχαν καμιντίσει τ'ο μαγαλά με αδανταδोरικά κοντράτα στο χέρι, για τ'ο Νικολάκη. Κι' η Έφταλία, δός του και τ'ον μπουκωνε, απ' το φόβο τση μ'η χάση ούτε πέντε δραμάκια λίπους ο σκεμπς κι' η γάρα του. Κι' ετόν από μια κουμπανία σινεμά τ'ο υπογράφανε ένα αδανταδोरικό κοντράτο με λίρες χρυσές, η Έφταλία για να πικάρη κι' αυτή την καρσινή τση και για να τ'ο κάνει πια το χατήρι, εφώνισε:

— Χρυσέ μου εσύ!

ΣΑΚΡ, ΡΑΝΑΣ

Τα «αυτόματα ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ»

Όλες οι μηχανές τους δού'εχουν, χωρίς καμία ανθρώπινη επέμβαση, χωρίς σ' ένα ηλεκτρονικό εγκέφαλο.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες, την Αγγλία και τη Σοβιετική Ένωση, άρχισε ήδη μία μεγάλη επανάσταση στη βιομηχανία. Η επανάσταση αυτή έγκειται στη χρησιμοποίηση «αυτόματων εργοστασίων».

Τί είναι τα «αυτόματα εργοστάσια»; Όπως τ'ο φανερώνει η λέξη, στα εργοστάσια αυτά οι μηχανές λειτουργούν αυτόματες, χωρίς ανθρώπινη επέμβαση.

Κάνουν τη δουλειά τους μόνες τους, χάρη σ' ένα ηλεκτρονικό εγκέφαλο, που αντικαθιστά τους μηχανικούς και ένα μεγάλο μέρος εργατών.

Τ'ο εργοστάσιο δουλεύει μόνο του από τή μία άκρη ως την άλλη. Από εκεί που εισάγονται οι πρώτες ύλες ως εκεί που βγαίνουν έτοιμα τὰ προϊόντα του για την καταήλωση.

Στη Ρωσία, λειτουργούν ήδη τρία «αυτόματα εργοστάσια», τ'ο ένα έξω από τη Μόσχα, τ'ο άλλο στο Λένινγκραντ και τ'ο τρίτο στο Μίνσκ.

Τ'ο πρώτο έχει προσωπικό αποτελούμενο μονάχα από δυο τεχνικούς και δέκα εργάτες και παράγει όλα τὰ πιστόνια, από τὰ οποία έχει ανάγκη ολόκληρη η σοβιετική βιομηχανία αυτοκινήτων. Τ'ο δεύτερο ασχολεί οχτώ ανθρώπους και δίνει ηλεκτρικό ρεύμα για μία πόλη ενός εκατομμυρίου κατοίκων. Τέλος τ'ο τρίτο, εκείνο που βρίσκεται στο Μίνσκ, έχει προσωπικό από... τρεις μόνο ανθρώπους και π'ο ηθύνει σε όλη την περιφέρεια ηλεκτρικές κοζίνες.

Στην Αγγλία, λειτουργούν δυο παρόμοια εργοστάσια και στις Ηνωέες Πολιτείες λειτουργούν όχι λιγώτερα από έννεα, από τὰ οποία τὰ πέντε ανήκουν στην «Τζένερал 'Ελέκτρικ».

Κάθε «αυτόματο εργοστάσιο», χρειάζεται ένα - δυο τεχνικούς, που θέτουν σε λειτουργία κι' επιβλέπουν τ'ον ηλεκτρονικό του εγκέφαλο.

Χρειάζεται επίσης και μερικούς εργάτες για ώρισμένες απ'απ'αφαιρετικές δουλειές, που δεν μπορούν να τις κάνουν οι μηχανές.

Η χρησιμοποίηση τέτοιων εργοστασίων, όπως καταλαβαίνει κανείς, ανήγει μία καινούργια εποχή στην παγκόσμια βιομηχανία.

Πρόκειται για σωστή επανάσταση, που θα έπεκταθ'ε γρήγορα, κατά τ'ους ειδικούς, σε όλες τις μεγάλες χώρες της υφ'ηλίου.

Έτσι, τ'ον προσεχή μήνα, θ' αρχίση στη Γαλλία να λειτουργή ένα διύλιστήριο πετρελαίου, που θα παράγη κάθε μέρα πεντέμισι εκατομμύρια γαλιόνα βενζίνης. Οι πελώριες εγκαταστάσεις του θα ελέγχωνται από ένα ηλεκτρονικό εγκέφαλο, που κι' αυτός με τή σειρά του θα ελέγχεται από τέσσερις τεχνικούς. Αν έπρόκειτο να κάνουν άνθρωποι τη δουλειά αυτού τ'ου πολυπλόκου μηχανήματος, τ'ο διύλιστήριο, για τ'ο όποιο μιλάμε, θα χρειαζόταν εκατοντάδες μηχανικούς κι' εργάτες επί πλέον.

Η αύξησι τ'ου αριθμού τ'ων «αυτόματων εργοστασίων», όπως είναι έπόμενο, θα δημιουργήση γρήγορα ένα σοβαρό έργατικό πρόβλημα.

Πρόκειται για ένα κίνδυνο τεράστιο. Θα μείνουν έτσι χωρίς δουλειά αναρίθμητα ανθρώπινα χέρια.

Αυτή είναι πραγματικά η φοβερή σκιά, που παρουσιάζει η κατά τὰ άλλα υπέρροχη αυτή πραγματοποιήσι της ανθρώπινης διανοίας.

Τ'ο πρόβλημα αυτό αντιμετωπίζεται ήδη με μεγάλη ανησυχία από τις έργατικές οργανώσεις της Αγγλίας και τ'ων Ηνωμένων Πολιτειών.

Όσο για τ'ο Σοβιετική Ένωση δεν είναι ακόμα γνωστό με ποιά τρόπο σκέπτονται να τ'ο λύσουν οι Ρώσοι ιθύνοντες.

— Κοιμήθηκε εύκολα ο Γιαννάκης, Μαρία;

Πρό παντός η άνεσις!...

— Αί!... Νά που πήγαμε το κρασί!...

Η γυναίκα
μέ τη
ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΙ

«Έδωγα βιαστικά τ'ο παλτό μου και τ'ο πέταξα πάνω στη λεοπαρδαλί!...»

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Τζέιν Βιντνρέντερ είχε διατηρήσει ένα ένθυμιο, απ' τ'ον καιρό που ήταν θηριοδασκάστρια στο τσίρκο: τή Λάιτ, μία άραια λεοπαρδαλί, που υπάκουε στις διαταγές της σαν πιστό σκυλί.

Ήταν νέα κι' έλκυστική, η Τζέιν, με πολλούς θαυμαστές. Ανάμεσα σ' όλους είχε προτιμήσει τ'ο Ζέρβι Ούστο, ίσως γιατί είχε ήμνη γυναικοκατακτητή και γιατί επιθυμούσε να τ'ον δοκιμάση, όπως άλλωστε τὰ θηρία της. Μά, ενώ ήταν πια βεβαία πως τ'ον είχε άπόλυτα δική της, κατόλαβε ξαφνικά πως τ'ον έπαιρνε μία άλλη: η άμορφη χήρα Μάργκαρετ Ντίσκιν, μία άριστοκράτισσα της Βοστώνης.

Αυτή βασίλευε τώρα στην καρδιά τ'ου Ζέρβι. Η Τζέιν βασανίζονταν φορητά απ' τή ζήλεια. Περνούσε ώρες ολόκληρες με τή συντροφιά της Λάιτ. Τ'ης μιλούσε, σαν σ' ένα φίλο που τ'ον καταλάβαινε. Τ'ης ζητούσε συμβουλή και βοήθεια.

Κάποια νύχτα, βγήκε απ' τ'ο σπίτι της, μαζί με τή λεοπαρδαλί, που τ'ον είχε δεμένη μ' ένα λουρί. Και τράβηξε προς τ'ον άπόμνη ριλλίτσα της Μάργκαρετ, κρυμμένη μέσα σ' ένα πυκνό κήπο. Είχε εξακριβώσει ήδη τή θέσι της κρεβατοκάμαρας της ανήκου. Ήξερε ακόμα πως άφηνε άνοιχτό τ'ο παράθυρο της τζιγέριας.

Όταν έφτασε κοντά στη βίλλα, στάθηκε αντίκρυ στην κάμορα της Μάργκαρετ κι' έλυσε τ'ο θηρίο.

— Πήδησε, Λάιτ, τού έλεπε σιγανά κι' επιτακτικά. Έμπρός, πήδησε!

Ό δρόμος ήταν έρημος, τέτοια ώρα. Η λεοπαρδαλί συμματέπηκε, έκανε ένα τεράστιο πήδημα, πέρασε τὰ ψηλά κάγκελλα και βρέθηκε μέσ' στον κήπο.

— Μπράβο, Λάιτ! ψιθύρισε η Τζέιν. Ξαναπήδησε τώρα... εκεί μέσα, απ' τ'ο παιδάριο... όπως σε διδάξα στο σπίτι μας... Έμπρός, Λάιτ!

Τ'ο θηρίο υπάκουσε πάλι στη γλυκεία και γνώριμη εκείνη φωνή και μπήκε μ' ένα πήδημα στο δωμάτιο.

Η Τζέιν χαμογέλασε διαβολικά. Είχε εξασφαλίσει πια τ'ον εκδίκησι που κατέστρεψε τόσο επιτηδεσία!

Δεν χρειαζόταν να περιμένη πολύ. Έν' αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στην είσοδο της μικρής βίλλας, και κατέβηκε απ' αυτό μια κομψή κυρία μ' ένα νέο.

Η Τζέιν δάγκασε τὰ χείλη της. Ήταν η Μάργκαρετ κι' ο Ζέρβι.

Χωρίστηκαν, αφού έλλαξαν λίγες τρυφερές λέξεις. Η νέα γυναίκα μπήκε στη βίλλα κι' ο Ζέρβι έκανε μία κίνησι για να εξαγαυρήση στ' αυτοκίνητο. Μά σταμάτησε άπότομα, βλέποντας τή Τζέιν, που είχε μείνει κρυμμένη ως τότε.

— Καλοπέρα, Ζέρβι, τού έλεπε εκείνη. Έλα να κάνουμε λίγα βήματα μαζί. Έχω να σου μιλήσω...

Ο νέος έκανε ένα έλαφρό μορφασμό δυσανεσκειάς, αλλά δεν τόλμησε ν' άρνηθ'ε.

— Λογικέμου, Τζέιν! τ'ον παρακάλεσε. Δεν υπάρχει τίποτε αήδνιο σ' αυτό τ'ον κόσμο... Δεν είναι άγν, άλλ' ό έρωτας, που γεννιέται και πεθαίνει πάντα χωρίς να μ'ας ρωτήση...

Η θηριοδασκάστρια γέλασε έλαφρά και σιγήρα.

— Άς σταματήσουμε έδω, έλεπε. Πρέπει να περιμένω να γυρίση ένας πολύ αγαπητός μου φίλος...

— Ά, μπράβο! Βλέπω πως παρηγορήθηκες γρήγορα...

— Κύτταξε... Δεν είν' εκείνο τ'ο δωμάτιο της Μάργκαρετ, τ'ης αγαπημένης σου;

— Ναι, Γιατί;

— Γιατί τώρα η έικλεκτή σου θα πέση στην άγκαλιά τ'ου φίλου μου!

— Τρελλάθηκες; Για ποιά μιλάς;... Ποιάς είν' αυτός ο φίλος σου;

— Είναι θηλίκος... Η Λάιτ! Τ'ον ξέρεις καλά!...

Ό Ζέρβι κατάλαβε! Έπνιξε μία φωνή άγωνίας κι' άκούμπησε σ' ένα δέντρο, για να μην πέση. Η Τζέιν τ'ον κύτταξε, με παγωμένο ύφος.

Ο νέος κατάφερε να έπιδληθ'ε στον έαυτό του κι' έδωκε τ'ον έαυτό της Βίλλας. Μά η τροκάμε να όρμηξη προς τ'ον καγκελλόπορτα της Βίλλας. Μά η Τζέιν τ'ον σταμάτησε, λέγοντάς του:

— Είναι πολύ άγν'α πια... Δεν προλαβαίνεις... Κύτταξε κι' άκουγε!

Και τ'ων δυο τὰ μάτια καρφώθηκαν στο φωτισμένο παράθυρο.

Άκούστηκε ένα πνιγμένο εφωρητό, κι' ύστερα ένα μουγκρητό θηρίου...

Ακολουθήσαν μερικές στιγμές άγωνιώδους σιωπής. Ύστερα φάνηκε μέσα απ' τ'ο παράθυρο ένα σώμα εύκλιντο, που πηδούσε!

Ό Ζέρβι κατάλαβε πως ήταν η λεοπαρδαλί, που είχε έπιτεθ'ε στο ανηλεοπότιστο θύμα της! Έκανε μία κίνησι όρμηξ'ε κι' άνίσχυρης άπελπισίας.

Ένας λυγμός βγήκε απ' τὰ χείλη του... «Ένας λυγμός άκούστηκε να κλείνη δυνατά μία πόρτα, κι' ύστερα η φωνή της Μάργκαρετ που ζητούσε βοήθεια. Ένας πάταγος έπίπλωσε τ'ον άναποδογυρίζοντα κι' έσπασαν, έσπασαν όπ' τ'ο δωμάτιο, μαζί με κάτι παράξενα, πνιγμένα μουγκρητά. Ύστερα μία ζωντανή βολίδα πήδησε απ' τ'ο παράθυρο στον κήπο, πέρασε πάνω όπ' τὰ κάγκελλα και βρέθηκε στα δόντια της μερικά κομμάτια.

Η λεοπαρδαλί κρατούσε στα δόντια της μερικά κομμάτια ύφασμα και φαινόταν σαν τρελή. Η κυρία της έπιχείρησε να τ'ον πιάση. Μά εκείνη τ'ης κατάφερε ένα χτύπημα με τὰ νύχια τ'ης ποδιού της, ξεσπώντας της ολόκληρο τ'ο μάγουλο. Ύστερα άπομακρύνθηκε με μεγάλα πήδηματα και χάθηκε...

Λίγο άργώτερα, ο Ζέρβι κι' η Μάργκαρετ μεταφέρανε με τ'αυτοκίνητο στο νοσοκομείο τή δυστυχή θηριοδασκάστρια, άναίσθητη.

— Πως κατόρθωσες να σωθής; ρώτησε ο νέος τή φίλη του.

Κι' εκείνη τού εδ'ηγησε:

— Ό, ήταν τρυφερή η στιγμή που μπήκα στο δωμάτιο και βρέθηκα άπεναντι στο θηρίο!... Μου φάνηκε πως πάγωνε τ'ο αίμα στις φλέβες μου, πως έσπινε η ζωή μου... Δεν είχα κανένα μέσο για ν' άμυνθ'ω. Ένοιαχα χαμένο τ'ον έαυτό μου, δίχως έλπίδα σωτηρίας!

Μά όταν είδα τ'ο θηρίο να συμμαζεύεται για να χυμήξη πάνω μου, μου ήρθε ξαφνικά μία έμπνευσι: Έδωγα βιαστικά τ'ο παλτό μου και τ'ο πέταξα πάνω στο λεοπαρδαλί.

Όπως είχα προβλέψει, τ'ο θηρίο έβριμε για λίγη ώρα σαστισμένο και μπλεγμένο στο μαλακό άνθεκτικό ύφασμα. Αυτή η καυστέρηση μουδωσε τ'ον καιρό να φτάσω στην πόρτα, να τ'ον άνοίξω, να βγώ βιαστικά και να τ'ον εξακριβώσω πίσω μου. Είχα σωθ'ε!...

Όσο γι' αυτή τή δυστυχήμένη γυναίκα, δεν αισθανόμ'αι καμμία έμφορα έναντιόν της. Αν θέλωσε τ'ο θανάτο μου, τόκανε γιατί τ'ον τύφλωσε η ζήλεια... Πλήρωσε έλυσσες άρκετά άκριβά τ'ον έγκληματική της άπώπειρα!

ΡΟΜΠΕΡΤ ΚΙΝΓΚ

Η ΓΕΝΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΜΟΔΕΣ

Η μόδα σας δίνει εφέτος την ευκαιρία να χρησιμοποιήσετε περιουσία σας φορέματα, αλλάζοντάς τη μορφή τους. Το σκέζιο, που θα επικρατήσει εφέτος, είναι ένα φόρεμα από λαινάς καντριγιέ ή ριγέ που θα έχει το κορμάκι αρκετά στενό (μυτερό ή στρογγυλό) και δεν θα έχει μανίκια. Αυτό θα σας διευκολύνει στο να φοράτε αυτό το φόρεμα με διάφορες μπλούζες και όταν σφιχτό το κορμό, θα μπορείτε να συνοδεύετε το σύνολο και με ένα ζακετάκι πλεκτό μονόχρωμο, που να ταιριάζει με το φόρεμα.

Ετσι θα έχετε μία ωραία ομορφιά εμφάνιση, που θα σας προσφέρει ανεκτίμητες υπηρεσίες στην καθημερινή σας ζωή, γιατί θα μπορείτε να φορέτε το φόρεμά σας με διάφορες μπλούζες. Περιττό να πούμε ότι οι μπλούζες θα είναι μονόχρωμες, αν το φόρεμά σας είναι φανταζή.

Το ντύσιμο αυτό συνιστάται ιδιαίτερα σε όσες εργάζονται σε γραφεία, γιατί μπορούν με το ίδιο φόρεμα να αλλάζουν μπλούζες και να έχουν πάντα μία εμφάνιση καθαρή, τακτική και αξιοπρεπή. Το έξοδο της μπλούζας είναι άσχετο μικρότερο από το έξοδο του φορέματος. Άλλως τε τώρα μπορείτε να αγοράσετε έτοιμες μπλούζες πληρώνοντας ελάχιστα σχετικώς ποσά.

Ενας άλλος συνδυασμός είναι του φορέματος που έχει μανίκια κοντά τρούα κάρ κάτω απ' αυτά συνεχίζονται τα μανίκια της μπλούζας, ενώ από το άνοιγμα του λαιμού, που είναι πάντα μεγάλο, φαίνεται το γιακάκι της μπλούζας ή ένα πουλόβερ με ψηλό λαιμό γιαντά. Το γούστο σας θα παίξει φυσικά τον πρωτεύοντα ρόλο, ώστε να διαλέξετε τι ακριβώς θα σας εξυπηρετήσει καλύτερα και τι θα πηγαίνει στη σιλουέτα σας.

Με αυτά τα απλά φορέματα μη ξεχνάτε ότι το ωραίο συμπλήρωμα είναι το κουμπί, οι τσέπες και η θερμάτινη ζώνη.

Η ΔΙΚΡΩΜΙΑ

Η δικρωμία θα είναι εφέτος πολύ της μόδας και υπάρχουν χίλοι τρόποι για να την εφαρμόσουμε.

Στις κοζάκες π. χ. θα δούμε ένα άνοιγμο κρώμα να χρησιμοποιείται για την κυρίως κοζάκα, ενώ ένα κρώμα πιο βαθύ, που να εναρμονίζεται με το πρώτο θα αποτελέσει το γαντιό. Ένα πλαστρόν, ένα τελείωμα μανικιών, ένα εσάρπα δεμένη στον λαιμό, ένα μαντηλάκι που θα ξεπροβάλλει από την τσέπη.

Η μόδα αυτή δίνει ευκαιρία σε πολλούς συνδυασμούς και συγκεκριμένα σε διάφορες παραλλαγές με βάση την ίδια καζάκα ή το ίδιο φόρεμα.

Εκτός όμως της δικρωμίας βλέπουμε πολλά γαντιόματα, που χρησιμοποιούν σκουαζέκια, καντριγιέ ή ριγέ υφάσματα. Οι δεμένες εσάρπες, έξ άλλου, γύρω στον λαιμό θα παίξουν επίσης μεγάλο ρόλο.

Δίνουν αμέσως μία εύθυμη νότα ο' ένα βαθύχρωμο λαινάς και προσθέτουν πολλή χάρη στο σύνολο.

Μη ξεχνούμε ωστόσο και την εξακολουθητική επικράτηση του λευκού, που περιλαμβάνεται και αυτή εις το κεφάλαιο της δικρωμίας.

Λευκά γιακάκια, λευκά πουανιέ, εσάρπες, πλαστρόνια θα ποικίλλουν τα βαθύχρωμα χειμωνιάτικα φορέματα και ένιστε ακόμη και το γάντι θα είναι λευκό.

Άλλη μία ιδιοτροπία που είναι η τελευταία λέξη της μόδας: Το τελείωμα των μανικιών θα είναι έτσι καμωμένο ώστε να μπορεί να γυρίσει σαν ρεβέρ κι' έτσι το μάρκος του μανικιού να μεταβάλλεται σύμφωνα με την περίπτωση. Από επτά όντοα γίνεται τρία τέταρτα και τανάπαλιν. Τα έντελώς μακριά μανίκια ως τον καρπό του χεριού παραμερίζονται κάπως χωρίς όμως και να αποκλείονται.

ΤΑ ΚΟΥΜΠΙΑ

Μεγάλη θα είναι η ιδιοτροπία και η πρωτοτυπία που θα χαρακτηρίσει τα κουμπιά των επανωφοριών και των ταγιέρ. Δεν περιοριζόμεθα μόνον στη μία ή στις δύο σειρές κουμπιά, αλλά και στην ποικίλη τοποθέτηση των κουμπιών.

Πολύ συχνά π. χ. θα βλέπουμε ζακέτες που έχουν δύο σειρές κουμπιά να μη συνεχίζουν το κουμπίσιο λαιό από πάνω ως κάτω σε κανονικές αποστάσεις, αλλά να υπάρχουν δύο και δύο κουμπιά ψηλά

Επίσης: Φόρεμα από γκρι φανέλλα σε κοινή ομορφιά με μανίκια πλατεία άπ'άνω και εσάρπες κάτω. Το άνοιγμα του λαιμού είναι μυτερό με γιαντά και ρεβέρ. Η φούστα δερμάτινη ζώνη συμπληρώνει το σύνολο. Δεξιά: 1) Συνδυασμός μπλούζας και καζάκας. 2) Η ίδια καζάκα φοριέται με άλλη μπλούζα μονόχρωμη. 3) Η ίδια καζάκα φοριέται με ένα μεγάλο πρόσθετο γιαντά. 4) Και πάλι η ίδια καζάκα μεταβάλλεται με μπλούζα, όταν φορεθεί κάτω από μία φούστα άνοιγμο σαν ποδιά που δίνει στη μέση.

στον λαιμό σε μία ζακέτα που κλείνει ακριβώς στη ρίζα του και έπειτα άλλα τέσσερα να συγκρατούν το κλείσιμο της ζακέτας χαμηλά στο κάτω της άκρον. Το διάμεσο διάστημα μένει χωρίς διόλου κουμπί.

Την ίδια ιδιοτροπία συναντούμε και στο κουμπίσιο που έχει μία σειρά κουμπιά. Τα επανωφορία που κλείνουν ως ψηλά στο λαιμό έχουν τέσσερα κουμπιά, σε σχετικώς μικρή απόσταση το ένα από το άλλο, αρχίζοντας από τη ρίζα του λαιμού και καταλήγοντας λίγο ψηλότερα από τη μέση, ενώ το υπόλοιπο άνοιγμα του επανωφορίου μένει ελεύθερο.

Ετά επανωφορία, που έχουν «κομψή» ραγκλάν και τον κλασικό γιαντά με ρεβέρ βλέπουμε το σταυρωτό κουμπίσιο με τρία ζεύγη κουμπιά που το πρώτο είναι τοποθετημένο στο στήθος, το δεύτερο στη μέση και το τρίτο κάτω απ' αυτήν. Οι αποστάσεις ανάμεσα τους υπολογίζονται με τέτοιο τρόπο, ώστε κάθε τετράδα κουμπιών να σχηματίζει ένα κανονικό τετράγωνο.

Όλες αυτές ωστόσο σε ιδιοτροπίες στο κουμπίσιο δεν αποκλείουν και το κανονικό κουμπίσιο ή το κουμπίσιο με ένα μόνον κουμπί στον λαιμό, εάν έννοείται ο γιαντάς είναι στρογγυλός και κλείνει στη ρίζα του λαιμού.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Συνδυασμοί σε κρώματα και υφάσματα βασιλεύουν απ' έγκρου εις έγκρου εφέτος και εκτός του ότι συντελούν στο να μας παρουσιάσουν ωραιότερα σύνολα έχουν και την πρακτική τους πλευρά.

Με το προσωπικό γούστο, που διαθέτει κάθε γυναίκα, θα μπορεί να βρει διάφορους συνδυασμούς και να πλουτίσει, ξεδύνοντας από τούτοις με συμπλήρωμα μία μακριά τουνίκ από ζεοζέ στο κρώμα του τουνίκ.

Αυτές οι τουνίκες, που είναι η τελευταία λέξη της μόδας, γίνονται ολόισιες, με μόλις υπογραμμισμένη τη μέση, κάμε με μερικές πένες διαγώνιες και κλείνουν ως την ρίζα του λαιμού με μία σειρά κουμπιά από πάνω ως κάτω. Το μάρκος τους φθάνει ως το μάρκος των χεριών και έχουν μανίκια τρούα κάρ και ένιστε κοφτές οριζόντιες τσέπες.

Το σύνολο αυτό της φούσας και τουνίκ έχει ως συμπλήρωμα ένα επανωφορίο από το ίδιο τουνίκ της φούσας, σε σχήμα ριχτό και φαρδύ προς τα κάτω.

Άλλος συνδυασμός είναι η ομοιόμορφη τουνίκ, δηλαδή καμωμένη από το ίδιο τουνίκ. Στην περίπτωση αυτή η τουνίκ είναι πιο κοντή - κάτι μεταξύ τουνίκ και καζάκας - ενώ η φούστα γίνεται από φανέλλα και μπορεί να έχει πιέτες που να ξεφεύγουν από ένα άμπεσμαν, του οποίου το τέλος θα αντιστοιχεί με το μάρκος της τουνίκ-καζάκας.

ΤΟ ΒΕΛΟΥΔΟ

Πρό πολλού έκαμαν την εμφάνισή τους τα βελούδινα φορεματάκια σε ζωνρά, ζεστά κρώματα φυσικά το βελούδο που χρησιμοποιείται γι' αυτά είναι το

πιο απαλό που μπορεί να γίνει, έτσι που να πέφτει κυτά πάνω στο σώμα.

Εκτός όμως από τα ολόκληρα φορέματα, το βελούδο θα χρησιμοποιηθεί πολύ και για γαντιόματα: Για καζάκια, ένκρουστασιόν, ρεβέρ. Πολλές ζακέτες των ταγιέρ και των επανωφοριών θα έχουν βελούδινα ρεβέρ, βελούδινα καπάκια στις τσέπες κάποτε και βελούδινα κουμπιά.

Επειτα θα δούμε μικρές εσάρπες από βελούδο, που θα δένονται απαλά γύρω από τον λαιμό και θα αποτελούν το μοναχό στολίδι μιας απλής τουαλέτας. Κάς-κόλ, που θα συμπληρώνουν ένα ταγιέρ ή ένα επανωφοράκι ή μία βέστα.

Για τα συμπληρωματικά αυτά εξαρτήματα θα διαλέγετε τα πιο φωτεινά κρώματα, όπως το πράσινο, το κόκκινο, το κεραμίδι το πορτοκαλί, το σερί, το έκαϊν.

Τέλος θα χρησιμοποιηθεί πολύ το βελούδο και σε βραδυνές τσάντες μικροσκοπικές και ιδιότροπες σε σχήμα. Μερικές θα είναι κεντημένες με πέρλες ή στράς, αλλά δεν αποκλείονται και οι σκέτες με χρυσούς κρίκους και χρυσά φερμουάρ.

ΤΑ «ΛΕΚΕΣΟΥΡ» ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Το δέρμα έπαιξε ανέκαθεν τον ρόλο του στη γυναίκα εμφάνιση προσφέροντας διάφορα κομψά εξαρτήματα της απλής τουαλέτας.

Η μόδα του έχει πάρει εφέτος μεγάλες διαστάσεις και, παρά την επικράτηση των διαφόρων «πλαστικών», εξακολουθεί να κρατά το σκήπτρο.

Κανείς δεν αρνείται την πρακτικότητα των πλαστικών. Πληρώνοντας ελάχιστα ποσά αποκτάτε στερεώτατες τσάντες, ζώνες, πουδριέρες. Άλλα άλλη ομορφιά και μεγαλοπρέπεια έχει το δέρμα.

Πόσο ωραία συμπληρώνεται μία ομορφιά τουαλέτα με μία δερμάτινη ζώνη με μία τσάντα επίσης δερμάτινη.

Οι φτείνες τσάντες είναι πάντα μεγάλες, τότε κρεμαστές από τον ώμο και τότε κρεμαστές στο χέρι. Είναι πιο πολύ πλατείες παρά μακριές και έχουν ένα καπάκι που κατεβαίνει και σκεπάζει το άνοιγμα, ενώ τα δερμάτινα χερούλια που εφαρμόζονται περίπου στη μέση της τσάντας, την εμποδίζουν όταν είναι κρεμασμένη να ανοίγει. Οι πιο λουσάτες νο το ορθόγωνιο σχήμα τους. Είναι λίγο μικρότερες και κρατούνται στο χέρι σαν «σερβιέτ», έχουν όμως κι' ένα μικρό λουρί, ώστε εν ανάγκη να κρατούνται και κρεμαστές.

Κοντά ο' αυτά τα κλασικά σχήματα υπάρχουν και πολλά άλλα ιδιότροπα, που απομυμούνται τα γανάρια, τις βαλίτσες, τους ναυτικούς σάκους με ένα μεγάλο κρίκο, τις κασετίνες, τα καλαθάκια.

Ζώνες επίσης θα δούμε πολλές σε σχήμα κορσελέ με στενέματα στα πλάγια, άλλες στενές που απομυμούνται τις ζώνες των κάου μπύς και πολλές λεπτές από μπός ή τελατίν.

Μη ξεχνούμε και τα ωραία δερμάτινα γιλέκα, που είναι το κατ' εξοχήν ομορφικό ένδυμα, και κάτι που θα σας φανή άπιστευτο, φούστες ομορφιές από δέρμα πολύ απαλό σουέντ σε διάφορες αποχρώσεις του γκρι, του μαρόν και του μπέζ.

Και δύο λόγια για τα υποδήματα μας. Ιδίως τα βραδυνά, που είναι από λεπτά σεβρώ στα πλέον επίθανα κρώματα, άκομη και

Ήραιο νεανικό φόρεμα από μονόχρωμο λαινάς. Ο μπουστός είναι εφαρμοστός και επεκτείνεται κάτω από τη μέση, η ζώνη όμως είναι στην κανονική της θέσι. Έχει μανίκια τρούα-κάρ, μικρό κουμπίσιο που τελειώνει με βελούδινο φιογκάκι και άσπρο μεγάλο γιαντά. Η φούστα αρχίζει από εκεί που τελειώνει ο μπουστός και είναι καμωμένη με πολλά φύλλα. Άσπρο καπελλάκι και άσπρα γάντια συμπληρώνουν το σύνολο.

ρόζ και μύθ, ώστε να εναρμονίζονται με την τουαλέτα.

Τα δε γάντια επίσης δερμάτινα σουέντ μακριά ως τους άγκωνες σε όλα τα κρώματα.

ΤΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Δύο είναι τα κύρια χαρακτηριστικά στα καπέλλα: Είναι μικρά και ό-ρατα!

Το λέμε αυτό γιατί μερικά καπέλλα κλασικά υπερδύνανται τόσο με τα μαλλιά, ώστε σκεδόν δεν τα ξεχωρίζουμε. Αυτό όμως δεν συμβαίνει πια με τα φθινοπωρινά καπέλλα. Οι καπελλούδες μ' έναν έντεχνο χειρισμό έδωσαν τα πράγματα στη θέση τους και τα φθινοπωρινά καπέλλα είναι μικρά, αλλά ξεχωρίζουν πάνω στα κεφάλια. Είναι ανάλαφρα, διακριτικά, αλλά στολίζουν το σύνολο.

Θα δούμε μικρά κλάς, μπερέ, τό-κες, αλλά όλα παρουσιάζουν κάτι το καινούργιο, κάτι το άσυνήθιστο: Ένα τσάκισμα, μία κλίση προς τα πίσω, ένα ντραπάρισμα, ένα φιάγκο κεί που δεν το περιμένουμε. Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό τους είναι μία μεγάλη «ομορφιά».

Τα πρώινα θα φορεθούν πολύ τα κασέκια με μακρύ «πέλλο», τα μελου-κίλιν, τα τυπικά από βελούδο μέσα στα οποία ξεχωρίζουν τα σκετινόμενα: μαύρα, πράσινα, μαρόν, μπλε μα-ρέν.

Για τ' απογεύματα πολλά κρωμα-τιστά βελούδα γαντιοσιμένα με πε-τράδια, όφρα όλων των ειδών από τα παραδείσια ως τα... κοττοφτερά, κορδέλλες γκρό και βελούδα σε μεγάλη άφθονία. Αυτά όλα είναι εμπνευσμένα από τις ρωσικές εικόνες τις Μογγόλων και των Κοζάκων.

Οι τόκες έχουν ένα σχήμα κυνικό, ντραπέ. Τα τουρμπάν θυμίζουν τους τορεαντόρ και τα μπερέ φοριούνται χαμηλά θυμίζοντας αρκετά τους

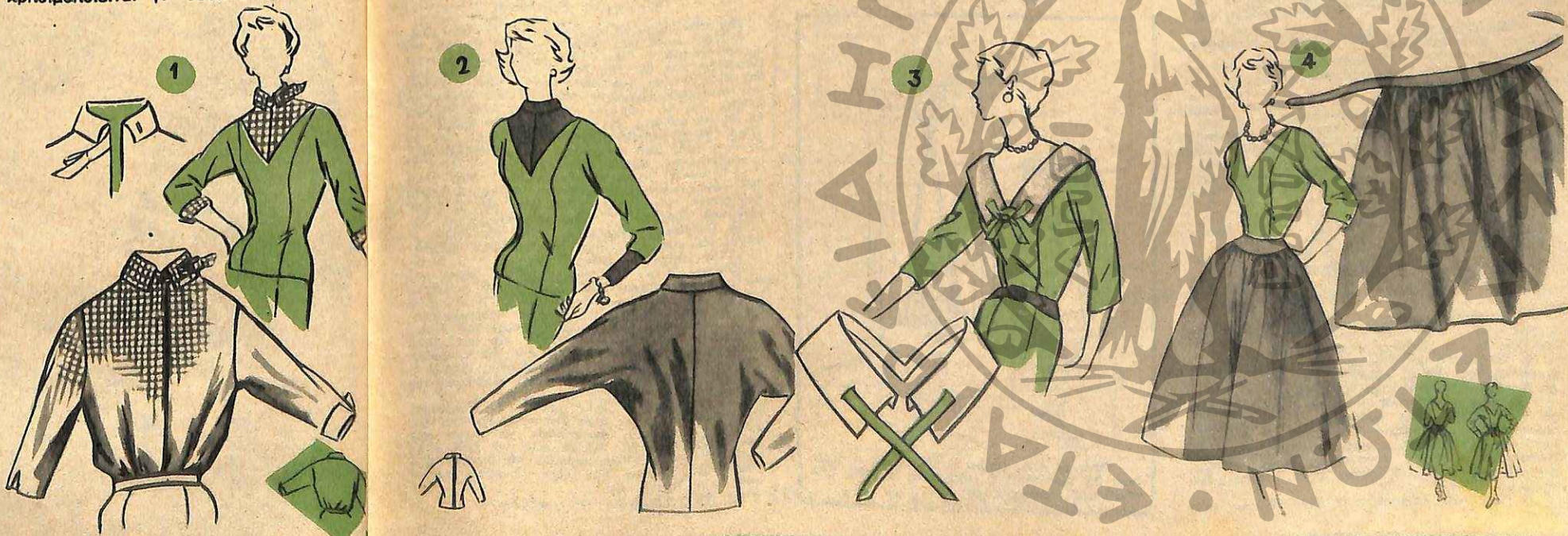
σκούφους των γονδολιέρδων. Τα γαντιόματα, εκτός από τα πετράδια, όφρα όλων των ειδών από τα παραδείσια ως τα... κοττοφτερά, κορδέλλες γκρό και βελούδα σε μεγάλη άφθονία. Αυτά όλα είναι εμπνευσμένα από τις ρωσικές εικόνες τις Μογγόλων και των Κοζάκων.

Αφίνουν ελεύθερο το μέτωπο εκτός από μερικά γκαρσοναί, που φοριούνται μπρός και σκεπάζουν ένα μέρος του μετώπου. Για πιο άμυγνιέ καπέλλα θα χρησιμοποιηθούν τα λαμέ.

Η Αλληγογραφία μου

Καίτη Πάνου 2-Μ.: Καλή είναι η κρέμα που χρησιμοποιείτε, αλλά συγκεκριμένα γι' αυτό που θέλετε προτιμώτε αυτήν: Κόλιν κρήμ 25 γρ., λανολίνη 5 γρ., ζεύντ ντέ ζένκ 2 γρ. Και για γαλάκτωμα αυτό: Γάλα άμυγδαλού 200 γρ., βάμβας 5 γρ.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ

571

ΜΟΝΟΝ ΕΠΙ 3-4 ΗΜΕΡΑΣ...

τόν μήνα είναι δυνατόν να συλλάβει μία γυναίκα. Ποιες είναι οι ημέρες αυτές; Το ειδικόν γυναικείον θερμόμετρον CYCLOTTEST, σάς δίδει την σπουδαίαν αυτήν πληροφορίαν, ύστερα από μερικές πρωινές θερμομετρήσεις με καταπληκτική ακρίβειαν. Είναι ο απαραίτητος σύμβουλος κάθε γυναίκας. Φαρμακείον Ι. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Χαρ. Τρικούπη 79, Αθήναι. Τηλ. 612.995.

ΜΑΛΛΙΑ ΝΑΤΟΥΡΕΛ ΟΧΙ ΡΕΚΛΑΜΑ

Ειδικευθείς εις τὸ Παρίσι στήν τέχνην τῆς καλλιέργειας Περιμαντ

ΟΥΔΕΤΕΡΑ
Προκειμένου να ανακαρνώσει εις Παρίσιος κατά τὰ τέλη Σεπτεμβρίου ἡνα βρεθῇ εἰς τὸ PREMIER FESTIVAL INTERNATIONAL DE LA COIFFURE FRANCAISE, κρίνω σκόπιμον, ὅπως καταστήσω τοῦτο γνωστόν, εἰς τὴν ἀξιότιμον πελατειαυ μου.

Μεθ' ὑπολήψεως
ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ

Κοιμητήριον «Μασκότ»
ΤΡΗΣΤΑΚΗ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΥΛΑΣ
Εὐτυχίδου 1, Παγκράτι
Τηλ. 72.406

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΙΝΔΙΑΠΕΘΕΙΑΣ Ε. ΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
Ὁδὸς Κρήτης 6
(παράδος Λαοτῶν, Πλάτ. Βάθης)
Δεχεται καθ' ἑκάστην. Τηλ. 52869

ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δεχεται 9-12 & 5-7 ὥς καὶ ἐπὶ συνελεύσει.
200, Τρικούπη 113-Τηλ. 613-610.

ιστορίες... Κι' ὕστερα, πίνει πολὺ καὶ τὰ κάνει θάλασσα...
— Ποιὰ εἶν' αὕτῃ ἡ ξανθοῖα, ποὺ τραβάει μαζί του παντοῦ;
— Ἡ Εὐὰ Τζίλλις. Σπουδαῖο κομμάτι! Τὴν ψάρεψε στὸ καμπαρέ, ἐδῶ κι' ἓνα μῆνα περίπου, καὶ τὴν ἐγκατέστησε σ' ἓνα διαμέρισμα τῆς Ρόξ-μπουργκ. Ἀδελφίου. Γρήγορα ὁ μὲς δὴ τῆ βαρεθθῇ, ὅπως καὶ τὶς ἄλλες. Ὡστόσο, ἡ ματιά της δείχνει πὼς δὲν τῶχει σκοποῦν νὰ πάρῃ τὸ ἀπόλυτῆριό της, πρὶν τοῦ φάῃ ὅσο μπορεῖ πλεονάζει.

— Ἐπισκεφθήκαμε οἱ δύο τους τὸ μαχαράγι τοῦ Τσιταπάντ... εἶπε ὁ Ντάλλας, σκεπτικός. Περιέργως γνωριμίες ἔχει αὐτὸς ὁ Ἰνδός!...

— Ὁ Φάβελ ἔδειξε ζωρὸ ἐνδιαφέρον.

— Αὐτῆς τῆς γνώμης εἰμαι κι' ἐγώ, ἀπάντησε. Μὰ εἰσα-στε βέβαιος;

— Βεβαίωτατος. Τοῦς εἶδα μετὰ τὰ μάτια μου ν' ἀνεβαίνουν τε στὸ διαμέρισμά του.

— Ἀσχολείσθε ἀκόμη μ' ἐκείνη τὴν κλοπὴ τῶν διαμαντιῶν;

— Οὔτε λόγος! Ἐχει βρῇ μόνιμη δουλειὰ ὁ Πούρβις...

— Ὁ Φάβελ σκέφθηκε μερικές στιγμές, χτυπώντας μηχανικά πάνω στὸ γραφεῖο του τὰ περιποιημένα νύχια του.

— Ἰσως ν' ἀνακαλύψατε κάτι... εἶπε ἐπιτέλους. Λένε πὼς ὁ Κίλ ἔχει δοσοληψίες μετὰ τὸν ὑπόκοσμο. Βέβαια, εἶναι διάδοσις, δὶχως συγκεκριμένη βάση. Οὔτε κι' ἐγὼ ἔχω κομμὰ ἀπόδειξι.

— Ἐξέρω ὅμως πὼς συχνάζει στὴ Λέσχη Φρουρῶν, ποὺ τὴν ἔχει ἓνας κάποιος Ράφ Ρίκο, γνωστός κλεπταποδόχος. Δὲν θὰ μοῦ φαινότανε παράξενο, ἂν μάθαινα πὼς συνεργάζεται μαζί του... Σὰς συνιστῶ νὰ ἐπιβλέπετε αὐτὸν τὸ Ρίκο.

— Ἡ ἀστυνομία δὲν ἔχει κανένα στοιχεῖο γιὰ τὸν Κίλ, εἶπε ὁ Ντάλλας ζαρώνοντας τὰ φρύδια του.

— Τὸ ξέρω. Σὰς εἶπα ὅτι ὁ Κίλ εἶχε ἄλλωτε πολλὰ λεφτά. Ἰσως νὰ ρίχτηκε τότε εἰς ὑποπτες κερδοσκοπικές ἐπιχειρήσεις... ὅπως κάνουνε τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι σὰν κι' αὐτόν.

— Ἐκείνο ποὺ μετὰ παραξενεύει εἶναι ὅτι ἐδῶ καὶ δύο χρόνια δὲν κάνει πιά καμμιά δουλειά. Μπορεῖ νὰ τοῦ μὲνουν ἀκόμα λεφτά, μὰ ὡς τότε θὰ τοῦ φτάσσουν, μετὰ τὶς σπατάλες ποὺ κάνει;... Σὰς τὸ ξαναλέω, θὰ ναι ἐνδιαφέρον νὰ χώσετε τὴ μὴτη σας στὶς σχέσεις του μετὰ τὸ Ρίκο. Ἰσως κάτι μαγειρεύει!...

— Θὰ τῶχω ὑπ' ὄψι μου. Εὐχαριστῶ.

— Ὁ Ντάλλας σηκώθηκε καὶ πρόσθεσε:

— Κάντε μου ἓνα τηλεφώνημα, ἂν μᾶθετε κάτι καινούργιο.

— Δὲν πρέπει πάντως νὰ τὰ βάλετε μαζί μου, ἂν δὲν βγῇ τίποτα, ἀπ' τὰ στοιχεῖα που σὰς ἔδωσα. Ἰσως νάσαι ὅλα λόγια τοῦ ἀέρος...

— Τὸ ξέρω. Οἱ μισὲς πληροφορίες ποὺ μοῦ δίδουνε, δὲν ἔχουν ἀξία. Αὐτὸ εἶναι τὸ κακὸ τῆς δουλειᾶς μας... Ὁρεβουάρ λοιπόν. Κι' ἄλλη φορά, ὅταν κάνετε τὸν ὀφθαλμιάτρο, νὰ κλειδώνετε τὴν πόρτα σας. Ὁ Ντάλλας βγῆκε ἀπ' τὸ

γραφεῖο. Χαίρετῃσε τὴν κοκκινόμαλλα, ποὺ ἔγραφε στὴ γραφομηχανή. Δισσέδασε μετὰ τὸ θυμωμένο καὶ ἀκατάδεχτο ὕψος ποὺ εἶχε ὁ χαιρετισμὸς της, καὶ βγῆκε γρήγορα στὸ δρόμο.

Γ'.

— Ὡστε λοιπὸν εἶχε πεθάνει! Ὁ Βέρν Μπέρντ τσαλάκωσε τὴν ἐφημερίδα μετὰ τὰ δυνατό του χερί. Ἐρρίξε μιά ματιά γύρω του, στὸ καφενεῖο ποὺ ἦταν γεμάτο πελάτες, καπνούς, φωνές, γέλια καὶ κακόφωνη μουσικὴ ἐνὸς μηχανικοῦ πιάνου.

Κανείς δὲν κύτταξε πρὸς τὸ μέρος του. Πέταξε χάμω τὴν ἐφημερίδα καὶ τὴν ἐσπρώξε μετὰ τὸ πόδι του κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι.

«Τὴν παλιογυναῖκα! σκέφτηκε μετὰ μανία. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ πεθάνῃ ἔτσι!».

Ἀν τὴν εἶχε μαχαιρώσει, θάτανε φυσικό. Μὰ νὰ τὴς σπᾶσῃ ἡ γροθιά του τὴ ροχοκοκκαλιά... αὐτὸ τοῦ φαινόταν ἀπίστευτο!

Ἐπρεπε τώρα νὰ κρυφθῇ, νὰ τὸ σκάσει. Σίγουρα, ὁ Ὀλιν θὰ τὸν γύρευε παντοῦ, νὰ τὸν γρῶπῃ... Τὶ βλακεία, νὰ χάσῃ ἔτσι μιά ὁλόκληρη ὥρα ἀπ' τὸν πολυτίμο χρόνο του σ' αὐτὸ τὸ καφενεῖο!

Θάπρεπε νὰ ἐξαφανισθῇ, ἀμέσως ἀφοῦ πῆρε τὰ λεφτά ἀπ' τὸ Ρίκο. Τώρα δὲν θάταν πιά τόσο εὐκολο. Σίγουρα, θὰ τὸν κυνηγοῦσε ὅλη ἡ ἀστυνομία.

Ἐκάμε νόημα στὸ νέγρο σερβιτόρο. Ἐκείνος πῆγε κοντά. Τὸ μαῦρο πρόσωπό του γυάλιζε ἀπὸ τὸν ἰδρώτα.

— Ἀλλὰ μιά μύτρα. Γρήγορα! διατάζει ὁ Μπέρντ.

Ἐπρεπε νὰ πῇ τσιγάρο. Δὲν ἔνοιωθε καμμιά τῆφι ποὺ εἶχε σκοτώσει ἐκείνη τὴ γυναῖκα. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά ποὺ τοῦ συνέβαινε αὐτό. Ἀν εὑρίσκε κανένα στὸ δρόμο του, ἐμπόδιο, τὸν ξέκανε ἀδιάτακτα, δὶχως τύψεις καὶ χωρὶς φόβο.

Δὲν ἔδινε ἄλλωστε σημασία οὔτε καὶ στὴ δικὴ του ζωὴ. Ἦξερε πὼς θὰ πληρώσει κι' αὐτός, ἄργα ἢ γρήγορα... Μὰ, ὅσο θὰ βρισκότανε στὴ ζωὴ, δὲν θ' ἀνεχότανε κανένα ἐμπόδιο στὰ σχέδιά του, στὴ μικρὴ καθημερινὴ ρουτίνα του.

Τώρα ὁ θάνατος τῆς γυναίκας ἐκείνης τοῦ χάλασε τὰ σχέδια. Δὲν θάταν πιά ἐλεύθερος νὰ κυκλοφορῇ στοὺς δρόμους, νὰ κάθεται στὰ καφενεῖα ἢ νὰ ἀδηγῇ τὸ παλιὸ φορτάκι του ὅταν τοῦ ἐρχότανε κέφι καὶ κἀνὴ θορυβο στοὺς δρόμους...

Θάπρεπε νὰ προσέχῃ καθεκίνησίν του. Δὲν θὰ μπορούσε πιά νὰ μῆτ' ὅτι ἓνα κέντρο, χωρὶς νὰ κανονίσῃ πρῶτα ἀπὸ ποῦ θάφυγε σὲ περίπτωση ποὺ θὰ παρουσιαζότανε κανεὶς ἀστυφύλακας... ἢ ἂν κάποιος, βλέποντάς τον, ἔκανε νὰ διευθυνηθῇ πρὸς τὸ τηλέφωνο.

Ἐτρίξε τὰ δόντια του. Μὲ μανία. Ἡ παλιογυναῖκα! Νάχῃ τόσο εὐδραστή ραχοκοκαλιά!...

Τοῦ φάνηκε πὼς τὸ γκαρσό νι ψιθύριζε κατὰ τὸν μπόρμαν, καθὼς ἔπαιρνε τὴ μύτρα ποὺ θὰ τοῦ σερβίριζε. Ἐχῶσε ἀμέσως τὸ χερί του μετὰ τὸ ἀνοίγμα τοῦ παλτοῦ του. Καὶ

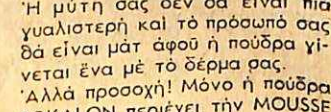

Ἡ MOUSSE DE CREME εἶναι ἀσφαλῶς ἡ πιὸ πολυτίμη ἀνακάλυψη ποὺ ἔχει γίγει γιὰ τὰ προϊόντα τῆς ὁμορφιάς. Δίνει θαυμάσια ἀποτελέσματα ὅταν ἀναμειχθῇ μετὰ τὴν πούδρα. Βάζετε πούδρα μόνο μιά φορά τὸ πρωὶ καὶ μένετε πούδραρισμένη ὅλη τὴν ἡμέρα, ἀκόμα καὶ ἂν ἐκτεθεῖται στὸν αἆρα, ἀκόμα καὶ ἂν ζεσταίνεστε πολὺ.

Ἡ μύτη σας δὲν θὰ εἶναι πιά γυαλιστερὴ καὶ τὸ πρόσωπό σας δὲ εἶναι μὰτ ἀφοῦ ἡ πούδρα γί-νεται ἓνα μετὰ τὸ δερμά σας.

Ἀλλὰ προσοχή! Μόνο ἡ πούδρα TOKALON περιέχει τὴν MOUSSE DE CREME αὐτὴ τὸ καταπληκτικὸ προϊόν.

Δοκιμάσατέ τὴν ἀπὸ σήμερα καὶ θὰ δῆτε μετὰ πόσο θαυμάσιον καὶ ὑποσχέσεις δὰ σὰς κυττάζουν οἱ ἄνδρες.

ΛΟΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ . ΙΑΤΡΟΣ
Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Μάγερ 23α (Πλατ. Βάθης-παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9-12, 5-8

ΟΙΚΟΣ ΜΟΔΑΣ
Ε. ΠΕΝΕ
Ὁδὸς Ἀγίου Ἀνδρέου ἀρ. 5 (Μητροπόλις)
Εὐκόλῃ & ταχεῖα ἐκμάθησις
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
μετὰ τὴν πρότυπ καὶ συστηματικὴ μέθοδο τοῦ ΟΙΚΟΥ ΠΕΝΕ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΙΟΠΟΥ, ΔΕΡΜΑΤΟΣ
ΣΤΗΘΟΥΣ, ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΘΝΗ
Μ. ΛΟΥΓΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖ
Ἐδριανῆς Αἰδομένης Διπλ. Παρισίων
ΕΡΜΟΥ 51

ΕΙΣΛΕΙΦΟΝΤΑΙ:
• ΡΥΤΙΔΕΣ
• ΚΡΕΑΤΟΛΑΪΕΣ
• ΠΑΝΑΔΕΣ
• ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Εἰδ. θεραπεία ρυτίδων, κρεατολαϊῶν καὶ ἀποτελεσματικὴν θεραπεία πτώσεως μαλλίων. Συμβουλὰὶ δωρεάν.
Αἰσθητικὴ **Σ. Α. ΧΡΥΣΗ**
Λίκης 13, Τηλ. 29.548

καθησύχασε, ὅταν ἄγγιξε τὸ πιστόλι του.

Παρακολούθησε μετὰ τὰ μάτια τὸ νέγρο, ποὺ διέσχισε τὴν σάλλα, καὶ διέκρινε στὴν ἔκφρασί του τὴν ταραχὴ ποὺ τοῦ προκαλοῦσαν οἱ ξαφνικὲς ἐκείναις εἰδήσεις.

Ὁ μαῦρος ἄφισε τὴ μύτρα πάνω στὸ τραπέζι του καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Ἐρχονται ἀστυφύλακες. Γυρίζουνε δὴ τὰ μπάρα...

Ὁ Μπέρντ ἀδείασε μονορούφι τὸ ποτήρι του. Ὑστερα ρώτησε, χωρὶς νὰ κουνήσῃ κα-θόλου τὰ χεῖλιά του:

— Ἐχει δευτέρη ἐξοδὸ τὸ μαγαζί;

Ὁ νέγρος κούνησε καταφα-τικὰ τὸ κεφάλι του, σκουπίζοντας τὸν ἰδρώτα ποὺ κυλοῦσε στὸ μαῦρο δερμά του.

— Ἡ πόρτα τοῦ βάθους, στὴν ἄκρῃ τοῦ διαδρόμου, ἀπάντησε.

Καὶ ἄρπαξε μ' ἐνθουσιασμὸ τὸ δολλάριο ποὺ τοῦδωσε ὁ Μπέρντ γιὰ πούρμπα.

Ἐκείνος σηκώθηκε, διέσχισε τὴν σάλλα, δὶχως νὰ βιάζεται, καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρ-τα ποὺ τοῦ εἶχε δείξει ὁ νέ-γρος. Τὴ στιγμή ποὺ τὴν ἀνοι-γε, τοῦ φάνηκε κάποιος:

— Ἐ, ὄχι ἀπὸ κεῖ! Ἀπα-γορεύεται!

Ὁ Μπέρντ ἔνοιωσε νὰ τὸν κυριεύῃ μανία καὶ χρειάστη-κε μεγάλη προσπάθεια στὸν ἑαυτὸ του γιὰ νὰ μὴ γυρίσῃ πίσω κι' ἀρχίσῃ στὶς γροθιές ἐκείνου ποὺ τοῦ εἶχε μιλήσει...

Προχώρησε σ' ἓνα σκοτεινὸ διαδρόμο, πρὸς τὴν πόρτα τοῦ βάθους.

Ἐνὰς κοντόχαιρος ἄντρας βγῆκε ἀπὸ μιά γειτονικὴ κά-μαρα, μισόγυμνος καὶ νυσταγ-μένο.

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πε-ράστε ἀπὸ δῶ, εἶπε στὸ Μπέρ-ντ μετὰ χειρονομία. Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, παρακαλῶ!

Ἐκείνος τὸν κύτταξε, ἀλλὰ δὲν σταμάτησε. Ὁ ἄλλος θε-ώρησε φρονιμώτερον ν' ἀποτρα-βηθῇ βιαστικά κι' ἔμεινε κυ-τίζοντάς τον μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, βουδὸς ἀπὸ φόβο καὶ κατάπληξι.

Ὁ Μπέρντ ἄνοιξε τὴν πόρ-τα κι' ἔρριξε μιά ματιά στὸ σκοτεινὸ δρομάκι.

Δὲν τοῦ ἄρεσε αὐτὸς ὁ δρό-μος, γιατί ἦταν ἀδιέξοδος. Μό-νον ἀπ' τὴ μιά μεριά ἔδωκε στὴν λεωφόρο. Στὴν ἄλλη, ὑπῆρ-χε ἓνας ψηλὸς τοίχος καὶ πά-νω ἀπ' αὐτὸν ξεχώριζε ἡ μαύ-ρη σιλουέτα ἐνὸς κτιρίου.

Ὁ Μπέρντ βεβαίωθηκε πὼς τὸ πιστόλι του ἔβγαυε εὐκό-λα ἀπ' τὴ θήκη του. Ὑστερα βγῆκε στὸ δρομάκι κι' ἔκλεισε καλοκατὰ τὴν πόρτα πίσω του.

Σταμάτησε μιά στιγμὴ, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν κίνησιν στὸ με-γάλο δρόμο. Ἐπειτα προχώ-ρησε δὶχως νὰ βιάζεται ὡς τὸν τοίχο. Σήκωσε τὰ χερία του, πιστώθηκε ἀπ' τὴν κορυφὴ του κι' ἀνασώθηκε τὸ σῶμα του.

Ἐμεινε μιά στιγμὴ μετέω-ρος, φάχνοντας μετὰ τὰ μάτια του μιά μαῦρη κι' ἔρρηγ αὐλή. Ὑστερα δρασκέλισε τὸν τοί-χο καὶ πήδησε ἀπ' τὸ ἄλλο μέ-ρος του.

Στὴν ἄλλη ἄκρῃ τῆς αὐλῆς, εἶδε νὰ κρέμεται ἡ ἄκρῃ μίας ἐξωτερικῆς σκάλας πυρκαγιάς. Σκέφθηκε πὼς θὰ κινδύνευε λι-γώτερο, ἂν διάλεγε αὐτὸ τὸ

δρόμο γιὰ νὰ τὸν δραπέτευσί του.

Πήδησε, ἄρπαξε τὴν ἄκρῃ τῆς σκάλας καὶ τὴν κατέβα-σε σιγὰ — σιγὰ ὡς τὸ ἔδαφος. Ἀνέβηκε ὕστερα, γρήγορα κι' ἀθόρυβα, σταματώντας καθε-τόσο γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς δὲν κρυβότανε κανεὶς πίσω ἀπ' τὰ παράθυρα.

Ἐφτασε ἐπιτέλους στὴ σκε-πή, χωρὶς νάχῃ συναντήσει κα-νένα καὶ χωρὶς νάχῃ ἀκούσει διόλου θορύβο ἀπὸ κάτω του.

Διέσχισε τὴν στέγη, σκιδον-τας γιὰ νὰ μὴ διαγραφῇ ἡ σιλουέτα του μπροστὰ στὸ φόντο τοῦ νυκτερινοῦ οὐρανοῦ. Πήδησε σὲ μιά χαμηλότερη τα-ράτσα, κατέβηκε ἀπὸ μιά με-τὰ τὴν ἄλλη σκάλα καὶ βρέθηκε στὴ σκεπὴ ἐνὸς γκαράζ.

Ἀπὸ κεῖ, δὲν δυσκολεύτηκε νὰ κατέβῃ ὡς τὸ σκοτεινὸ δρό-μο.

Σταμάτησε στὸ κούφωμα μίας πόρτας, γιὰ νὰ κυττάξῃ γύρω του.

Δὲν εἶδε τίποτε τὸ ἀνησυχα-στικό. Μὲ τ' αὐτὴν τεταμένο πάντα, διέσχισε βιαστικά τὸ δρόμο καὶ χώθηκε σὲ μιά πα-ροδο, ποὺ κατέληγε ἐκατὸ μέ-τρα ποὺ τοῦ εἶχε δείξει ὁ νε-γρος. Τὴ στιγμή ποὺ τὴν ἀνοι-γε, τοῦ φάνηκε κάποιος:

— Ἐ, ὄχι ἀπὸ κεῖ! Ἀπα-γορεύεται!

Ὁ Μπέρντ ἔνοιωσε νὰ τὸν κυριεύῃ μανία καὶ χρειάστη-κε μεγάλη προσπάθεια στὸν ἑαυτὸ του γιὰ νὰ μὴ γυρίσῃ πίσω κι' ἀρχίσῃ στὶς γροθιές ἐκείνου ποὺ τοῦ εἶχε μιλήσει...

Προχώρησε σ' ἓνα σκοτεινὸ διαδρόμο, πρὸς τὴν πόρτα τοῦ βάθους.

Ἐνὰς κοντόχαιρος ἄντρας βγῆκε ἀπὸ μιά γειτονικὴ κά-μαρα, μισόγυμνος καὶ νυσταγ-μένο.

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πε-ράστε ἀπὸ δῶ, εἶπε στὸ Μπέρ-ντ μετὰ χειρονομία. Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, παρακαλῶ!

Ἐκείνος τὸν κύτταξε, ἀλλὰ δὲν σταμάτησε. Ὁ ἄλλος θε-ώρησε φρονιμώτερον ν' ἀποτρα-βηθῇ βιαστικά κι' ἔμεινε κυ-τίζοντάς τον μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, βουδὸς ἀπὸ φόβο καὶ κατάπληξι.

Ὁ Μπέρντ ἄνοιξε τὴν πόρ-τα κι' ἔρριξε μιά ματιά στὸ σκοτεινὸ δρομάκι.

Δὲν τοῦ ἄρεσε αὐτὸς ὁ δρό-μος, γιατί ἦταν ἀδιέξοδος. Μό-νον ἀπ' τὴ μιά μεριά ἔδωκε στὴν λεωφόρο. Στὴν ἄλλη, ὑπῆρ-χε ἓνας ψηλὸς τοίχος καὶ πά-νω ἀπ' αὐτὸν ξεχώριζε ἡ μαύ-ρη σιλουέτα ἐνὸς κτιρίου.

Ὁ Μπέρντ βεβαίωθηκε πὼς τὸ πιστόλι του ἔβγαυε εὐκό-λα ἀπ' τὴ θήκη του. Ὑστερα βγῆκε στὸ δρομάκι κι' ἔκλεισε καλοκατὰ τὴν πόρτα πίσω του.

Σταμάτησε μιά στιγμὴ, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν κίνησιν στὸ με-γάλο δρόμο. Ἐπειτα προχώ-ρησε δὶχως νὰ βιάζεται ὡς τὸν τοίχο. Σήκωσε τὰ χερία του, πιστώθηκε ἀπ' τὴν κορυφὴ του κι' ἀνασώθηκε τὸ σῶμα του.

Ἐμεινε μιά στιγμὴ μετέω-ρος, φάχνοντας μετὰ τὰ μάτια του μιά μαῦρη κι' ἔρρηγ αὐλή. Ὑστερα δρασκέλισε τὸν τοί-χο καὶ πήδησε ἀπ' τὸ ἄλλο μέ-ρος του.

Στὴν ἄλλη ἄκρῃ τῆς αὐλῆς, εἶδε νὰ κρέμεται ἡ ἄκρῃ μίας ἐξωτερικῆς σκάλας πυρκαγιάς. Σκέφθηκε πὼς θὰ κινδύνευε λι-γώτερο, ἂν διάλεγε αὐτὸ τὸ

τόν μονάχα: Τὶς εἶχε τραβή-ξει, ὅταν ἦταν παιδί, στὸ πα-τρικὸ του σπίτι. Παρίσταναν τὴν μητέρα του, τὸν ἀδελφὸ του, τὴν ἀδελφὴν του, τὸ σκύλο του.

Ἦταν οἱ μόνοι δεσμοὶ ποὺ εἶχε διατηρήσει μ' ἓνα παρελ-θὸν σδυσμένο ἀπὸ πολὺν και-ρὸ. Ἡ μητέρα του εἶχε σκοτω-θῇ ἀπὸ μιά σφαῖρα τῆς ἀστυ-νομίας, σὲ μιά μάχη ποὺ εἶχε ἀνοίξει ὁ πατέρας του μετὰ τοὺς Τζι — Μέν. Ἡ ἀδελφὴ του «έκανε τροτουάρ» στὸ Σικά-γο. Ὁ ἀδελφὸς του βρισκότανε στὴ φυλακὴ, καταδικασμέ-νος γιὰ δώδεκα χρόνια, γιὰ ληστεία. Ὁ σκύλος του εἶχε χαθῇ ἀπ' τὸ σπίτι, ὅταν τοὺς ἐπιτέθηκαν οἱ ἀστυνομικοὶ, καὶ δὲν εἶχε ξαναφανῇ πιά.

Δὲν ἤθελε ὅμως ὁ Μπέρντ νὰ τὸν θυμᾶται μετὰ τὴν σημε-ρινὴν του κατάσταση, ἀλλ' ὅ-πως ἦσαν πρὶν συνεταιρισθῇ ὁ πατέρας του μετὰ τὸ Ντίλιγ-κερ — τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ φέρμα τους ἦταν ἓνα ἄσυλο γαλήνης κι' εὐτυχίας κι' ἡ μητέρα του εἶχε πάντα κέφι, μ' ὅλο ποὺ ξεθεωνότανε στὴ δουλειά...

Ἀν τὸν ὑποπτεύσαν ὁ Ὀ-λιν, θάχε βάλει νὰ φυλάνε τὸ σπίτι του. Βέβαια, δὲν θὰ πῆ-γαυε νὰ πῆσῃ μονάχος του στὸ στόμα τοῦ λύκου, ὅσο κι' ἂν ἐπιθυμοῦσε νὰ πάρῃ τὸ ἄλ-μουν μετὰ τὶς φωτογραφίες του.

Ἐμεινε ἀκόμα στὴ σκιά, μετὰ τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ σπίτι. Δὲν φαινότανε κανεὶς. Δὲν ἀντελήφθη τίποτε τὸ ὑπο-πτό.

Τὰ δύο παράθυρα τοῦ δια-μερισμάτος του, ποὺ βλέπανε στὸ δρόμο, ἦσαν σκοτεινά. Ὡ-στόσο, τὸ ἐνστικτὸ του τοῦλε-γε νὰ μὴ ριψοκινδυνέψῃ...

Ἀφοῦ ἔμεινε ἀκίνητος πέντε λεπτά τῆς ὥρας, εἶπε ἐπιτέ-λους μετὰ τὸ νοῦ του πὼς μπο-

ροῦσε νὰ διασχίσῃ τὸ δρόμο δίχως κίνδυνο. Ἐβγαλε τὸ πι-στόλι του ἀπ' τὴ θήκη καὶ τὸ σφίξε στὸ χερί του.

Ἦταν ἐτοιμὸς νὰ προχωρή-σῃ καὶ νὰ μῆτ' ὅσο φαινοῦ κῶ-νο ποὺ σχηματίζε ἐνα φανῆρι τοῦ δρόμου, ὅταν εἶδε νὰ κου-νιέται κατὰ ἀντίκρου τοῦ, στὴ σκοτεινὴ εἰσοδὸ το

Οι θεαματικές βουτιές που κάνουν οι πρωταθλήτριες των καταδύσεων προκαλούν πάντα το θαυμασμό μας...

Βλέποντας τις θεαματικές βουτιές που κάνουν από ψηλά οι αθλήτριες των καταδύσεων, δεν μπορούμε να μη θαυμάσουμε τη μαεστρία τους, αλλά και να μη νοιώσουμε κάποια ντροπή για τη δική μας ανικανότητα...

Κι' όμως, όσο λίγο και αν ασχολούμαστε με τα σπορ, μπορούμε να μάθουμε να κάνουμε αρκετά υποφερτές βουτιές. Δεν έχει σημασία το αν θα πάρουμε μαθήματα από ένα δάσκαλο της κολυμβητικής, ή αν θα μάθουμε μόνοι μας, με τη μέθοδο που θα σας εξηγήσουμε παρακάτω. Το ουσιαστικό είναι να συμμορφωθούμε πιστά με τις οδηγίες των ειδικών, κι' όχι να βάλουμε στο νου μας πως τα ξέρουμε καλύτερα απ' αυτούς.

Προτιμότερο είναι να εξασκηθούμε σε ένα κολυμβητήριο (πισίνα), όπου δεν υπάρχει κίνδυνος να χτυπήσουμε στα βράχια του βυθού.

Και μία ακόμη βασική συμβουλή: Μην προσπαθήτε να κάνετε βουτιές προς τα πίσω (ανάποδες, με τη ράχι γυρισμένη προς το νερό), πριν μάθετε καλά να τις κάνετε προς τα εμπρός (με μέτωπο προς το νερό).

*

Προϋποτίθεται βέβαια πως ξέρετε κολύμπι και ότι δεν φοβάσαστε να βουτήξετε το κεφάλι σας στο νερό. Τώρα όμως πρέπει να μάθετε να βουτιάξετε ολόκληρος, με τα πόδια ή με το κεφάλι, χωρίς ν' αφήσετε το νερό να εισχωρήσει στη μύτη σας.

Γι' αυτό, χρειάζεται ν' αναπνεύετε σωστά. Αυτό άλλωστε είναι σπουδαίο και στο κολύμπι, για να μην κουράζεστε και για να εφοδιάζετε μ' αρκετό οξυγόνο τα πνευμόνια σας και το αίμα σας. Στις βουτιές, η τεχνική της σωστής αναπνοής, θα εμποδίσει το νερό να γεμίσει τη μύτη σας.

Στέκεσθε, λοιπόν, όρθιος μέσ' το νερό, που φτάνει ως το στήθος σας. Λυγίζετε τα γόνατά σας και βουτάτε γρήγορα όλο σας το σώμα, κατακορυφά, ενώ συγχρόνως εκπνέετε συνεχώς απ' τη μύτη κι' έχετε το στόμα σας τελείως κλειστό. Ύστερα τεντώνετε τα γόνατα και ανασπώνεσθε.

Επαναλαμβάνετε την ίδια άσκηση, ώπου να την εκτελήτε αλάθητα. Κάνετε έπειτα το ίδιο, αλλά με την εξής τροποποίηση: Αφού βουτήξετε στο νερό, πηδάτε κατόπιν με όρμη προς τα πάνω και ξαναβουτιάξετε πάλι. Στο μικρό διάστημα που βρίσκεσθε έξω απ' το νερό, εισπνέετε από το στόμα, ώστε ναχετε αέρα αποθηκευμένο για όταν θα ξαναβουτιάσετε.

Πάντοτε, όμως, όταν το κεφάλι σας βρί-

σκεται βυθισμένο στο νερό, πρέπει ν' εκπνέετε απ' τη μύτη.

*

Τώρα θα μάθετε να πηδάτε απ' το χέλος ενός κολυμβητηρίου με μιά μέσ' στο νερό, αντί να κατεβαίνετε ένα ένα τα σκαλοπάτια. Θα εξασκηθείτε σ' αυτό, πρώτα με τα πόδια κι' ύστερα με το κεφάλι, με την εξής μέθοδο:

Έχετε υπ' όψη πως το κεφάλι και τα χέρια σας δίνουν τη σωστή κατεύθυνση στο σώμα σας. Αν, λοιπόν, σκύψετε έστω και λίγο προς τα εμπρός, για να δητε το μέρος, όπου θα πέσετε, είναι βέβαιο πως θα χτυπήσετε πάνω στο νερό... με το πρόσωπο! Αν ταλαντεύετε τα χέρια σας έξω απ' την κανονική γραμμή, θα σας ακολουθήσει και το σώμα σας σ' αυτή την παρεκκλίση.

Η καλή αρχική στάση αποτελεί τη βάση της επιτυχίας αυτής της πρώτης άσκησης. Στέκεσθε στην άκρη του κολυμβητηρίου, με το σώμα σας ίσιο, το κεφάλι ψηλά, το πηγούνι προς τα μέσα, το στήθος προτεταμένο, τις φτέρνες ενωμένες, τα χέρια τεντωμένα κατά μήκος του κορμού σας και τα δάχτυλα ελαφρά λυγισμένα στη δεύτερη άρθρωση τους. Το βάρος του σώματός σας πρέπει να είναι ομοιόμορφα διανομημένο στο σύνολο των δυο ποδιών σας. Όλη η στάση σας πρέπει να δείχνει σταθερότητα και αυτοπεποίθηση.

Τώρα, προχωρείτε περισσότερο στο χέλος του κολυμβητηρίου, ώστε να βγούν λίγο πιο έξω απ' αυτό τα δάχτυλα των ποδιών σας και να γαντζώσουν σ' αυτό, λυγισμένα προς τα κάτω. Σηκώνετε τα χέρια σας οριζόντια και τεντώνετε προς τα εμπρός, ως το ύψος των ώμων σας. Τα δάχτυλα θάβονται ενωμένα και οι παλάμες θα βλέπουν προς τα κάτω (Σχέδ. 1).

Έπειτα από ένα μικρό διάλειμμα, ταλαντεύετε τα χέρια σας προς τα κάτω, ώστε να περάσουν ξυστά δίπλα απ' τους μηρούς σας και να προχωρήσουν λίγο πιο πίσω απ' αυτούς. Καθώς αρχίζουν αυτή την κίνηση τους προς τα κάτω, βάζετε συγχρόνως δύναμη στο σώμα και στα πόδια σας. Κι' όταν τα χέρια σας έχουν φτάσει στη μέση αυτής της διαδρομής τους, μεταφέρετε βαθμιαία το βάρος του σώματός σας στο εμπρός μέρος του πέλματός

Η Τέχνη

Πώς θα μάθετε βουτιές από

σας, αυτό που βρίσκεται στις βάσεις των δακτύλων. Δεν θ' ανασπώνετε όμως τις φτέρνες σας, ώπου ν' αρχίσουν τα χέρια σας την επόμενη ταλάντευσί τους, προς τα πάνω.

Όταν τα χέρια φτάσουν στο κατώτερο σημείο της πρώτης ταλάντευσης, λυγίζετε ελαφρά τα γόνατά σας. Κι' αμέσως φέρνετε τα χέρια σας πάλι προς τα πάνω, συγχρόνως δε τεντώνετε απότομα τα γόνατα και τους αστραγάλους. Ενώ το σώμα σας τινάζεται έτσι προς τα πάνω και εμπρός, στο κενό, εξακολουθείτε ν' ανεβάζετε τα χέρια σας ώσπου τεντωθούν εντελώς προς τα πάνω (ανάσας).

Μ' ολόκληρο το σώμα σας κατακορυφά και τα μάτια σας καρφωμένα κατ' ευθείαν μπροστά, φτάνετε στο ψηλότερο σημείο του πηδήματός σας. Καθώς πέφτετε ύστερα, κατεβάσετε συγχρόνως τα χέρια σας προς τα εμπρός και κάτω, ώπου να κολλήσουν πάλι στους μηρούς σας. Και βυθίζεσθε στο νερό με τα πόδια, σ' αυτή την ωραία στάση, με το σώμα σας τελείως ίσιο.

Ίσως θα χρειασθίτε αρκετό καιρό, για να εκτελέσετε άψογα αυτή την άσκηση. Μην απογοητευθείτε όμως, κάνοντας τη σκέψη, ότι θα... γεράσετε, ώπου να φτάσετε στις αριστοτεχνικές βουτιές! Κάθε άλλο! Μία και πετύχατε στο πρώτο και σπουδαιότερο αυτό βήμα, τα επόμενα θα είναι πολύ πιο εύκολα και πιο σύντομα στην εκμάθησή.

*

Εξασκηθείτε στο ίδιο πηδήμα, αλλά προς τα πίσω. Επίσης, στις εξής παραλλαγές του:

α) Όταν φτάσετε στο μεγαλύτερο ύψος του πηδήματος, λυγίζετε τα γόνατά σας ως το στήθος σας και ύστερα τα τεντώνετε πάλι. Ενώ βρίσκεσθε στον αέρα, τεντώνετε προς τα πλάγια χέρια και πόδια.

Έτσι ώστε να πάρετε για μία στιγμή το σχήμα αστρού.

Τα ίδια αυτά πηδήματα γίνονται και προς τα πίσω. Σ' αυτή την περίπτωση, οι φτέρνες σας προεξέχουν λίγο απ' το χέλος του κολυμβητηρίου και το βάρος του σώματός σας πέφτει στις αστραγάλους βάσεις των δακτύλων των ποδιών.

*

Αφού τελειοποιήκατε στα εξη αυτά πηδήματα, έφτασε πιά η ώρα να μάθετε να βουτάτε με το κεφάλι στο νερό.

Στέκεσθε στο χέλος του κολυμβητηρίου. Γέρνετε μπροστά το σώμα σας απ' τη μέση και πάνω, με τα γόνατα τεντωμένα. Τεντώνετε τα χέρια σας οριζόντια, λίγο εμπρός απ' τους ώμους, με τις παλάμες να βλέπουν προς το νερό.

Σφίγγετε με τα δάχτυλα των ποδιών σας το χέλος του κολυμβητηρίου κι' αφήνετε το σώμα σας να πέσει προς τα εμπρός. Καθώς αρχίζει να γίνεται ευθύγραμμο, καρφώνετε τα μάτια σας σ' ένα σημείο του βυθού του κολυμβητηρίου, φέρνετε τα δυο σας χέρια κοντά στα πλάγια του κεφαλιού σας κι' αφήνετε το κεφάλι σας να γείρει λίγο προς τα εμπρός. Ενώ βυθίζεσθε στο νερό, με το σώμα σας εντελώς ίσιο τώρα, τεντώνετε προς τα κάτω, για ν' αγγίξετε το σημείο εκείνο του βυθού με τα δάχτυλα των χεριών σας.

Μ' αυτή την άσκηση, θα συνηθίσετε την τελεία ευθύγραμμοι του σώματός, χεριών και κεφαλιού, πολύ σπουδαία για τις βουτιές με το κεφάλι. Καλύτερα να εξασκηθείτε πρώτα στο στίτι σας, πέφτοντας προς

αρχίζει να παίρνη μία στροφή. (Μην αφήνετε όμως το πηγούνι σας να πέσει πάνω στο στήθος σας, γιατί αλλιώς θα κάνετε ολόκληρη τούμπα, χωρίς ν' ανασπώσετε ακόμη αρκετά προετοιμασμένος για να την επιτύχετε). Καθώς αρχίζει ύστερα να πέφτει το σώμα σας, με το κεφάλι μπροστά, τεντώνετε τα πόδια σας, ώστε ναρθούν σε ίσια γραμμή με το σώμα, ανασπώνετε το κεφάλι και τους ώμους και τεντώνετε τα χέρια σας στην προέκτασι του κεφαλιού σας, για να βουτήξετε μ' αυτά στο νερό.

Η τρίτη φάσις θα σας δώσει το συναισθήμα της τούμπας. Στέκεσθε στην άκρη του κολυμβητηρίου. Λυγίζετε το σώμα σας ως τη μέση. Με τα γόνατά σας ελαφρά χαλαρωμένα, φουχτάνετε τους αστραγάλους σας κι' αφήνετε να πέσει το κεφάλι σας προς τα εμπρός, ώπου ν' αγγίξη το πηγούνι στο στήθος σας.

Δίνετε τώρα μία μικρή ώθηση με τα πόδια σας και τα τεντώνετε συγχρόνως. Πέφτοντας στο νερό, κάνετε μία τούμπα στο νερό, πάνω στη κυρτωμένη πλάτη σας. Ύστερα τεντώνετε πάλι σώμα και πόδια, ώστε να πατήσετε στο βυθό με το σώμα σας εντελώς ευθύγραμμο.

Καθώς κάνετε αυτή την τούμπα μέσ' στο νερό, φροντίστε να γέρνετε προς τα κάτω το κεφάλι σας, ώπου να φτάση η στιγμή να σταθήτε ίσια. Επαναλάβετε πολλές φορές αυτή την άσκηση.

Τώρα θα μπορείτε πιά να πετύχετε τις τούμπες στον αέρα. Στέκεσθε πάλι στην άκρη του κολυμβητηρίου. Σηκώνετε τα χέρια σας πάνω απ' το κεφάλι σας, με τις

της βουτιάς

εμπρός, ανάποδες και με τούμπες στον αέρα

τα εμπρός πάνω στο κρεβάτι σας, από το κατάλληλο ύψος, κι' ύστερα στο νερό του κολυμβητηρίου.

Μην ξεχνάτε όμως ποτέ, ότι, αν ξεφύγει λίγο το κεφάλι σας απ' τη σωστή γραμμή, θα πέσετε στο νερό με το πρόσωπο ή με το στέρκο.

Τα χέρια σας ανοίγουν μιά «τρύπα» στην επιφάνεια του νερού, για ν' ακολουθήσει κατόπιν το σώμα σας, ευθύγραμμο.

Τώρα εκτελείτε την ίδια άσκηση, αλλά γέρνοντας λιγότερο μπροστά το σώμα σας στην αρχή και δίνοντας μεγαλύτερη ώθηση με τα πόδια σας. Έπειτα την επαναλαμβάνετε, με τα χέρια τεντωμένα και πάλι μπροστά, αλλά ψηλότερα απ' τη γραμμή των ώμων.

Τέλος, κάνετε την άσκηση αυτή, ξεκινώντας απ' την αρχική στάση του απλού πηδήματος στο νερό με τα πόδια (αυτή που περιγράψαμε δηλαδή στην αρχή). Το σώμα σας θα πάρη τώρα την κλίσι προς τα κάτω, ενώ βρίσκεται στον αέρα.

*

Μάθατε έτσι να κάνετε άψογες και χαριτωμένες βουτιές, με τα πόδια ή με το κεφάλι, και ευσταειν εμπρός ή ανάποδα. Σίγουρα όμως θα σας ανοίξη η όρεξη και θα θελήσετε κατόπιν να μάθετε και τις τρεις θεαματικές τούμπες στον αέρα. Για να φτάσετε όμως ως εκεί, πρέπει να περάσετε από τρεις προπαρασκευαστικές φάσεις.

Πρώτα, θα εξασκηθείτε καλά στην παραλλαγή α' του απλού πηδήματος (δηλαδή με τα γόνατα λυγισμένα ως το στήθος και τεντωμένα πάλι, όπως είπαμε πιο πάνω).

Δεύτερη φάσις (Σχέδ. 2) : Κάνετε διττή και παραπάνω, άλλ' όταν λυγίζετε τα γόνατά σας, στο ψηλότερο σημείο του πηδήματος, ρίχνετε προς τα εμπρός το κεφάλι και τους ώμους σας. Έτσι, το σώμα σας

παλάμες ν' αντικρύζουν ή μιά την άλλη. Αφήνετε το σώμα σας να γείρει λίγο μπροστά και πηδάτε ψηλά, ενώ συγχρόνως φέρνετε τα χέρια σας προς τα εμπρός και κάτω (Σχέδ. 3).

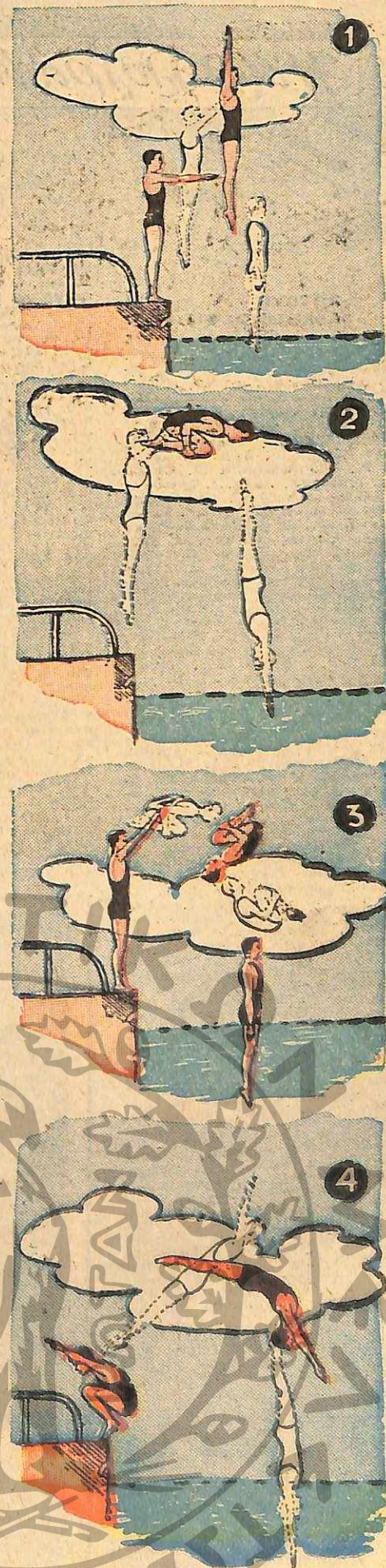
Σπρώχνετε ψηλά τους γοφούς σας και τους ώμους σας προς τα εμπρός, ώστε ν' ατμή, με το κεφάλι σας γυρμένο, ώστε ν' ακολουθήσει το πηγούνι στο στήθος σας. Και λυγίζετε τα γόνατα σας ως το στήθος σας, αγκαλιάζοντας τα σφιχτά με τα χέρια σας. Αν ακολουθήσετε πιστά αυτές τις οδηγίες, θα κάμνετε μιά ολόκληρη τούμπα στον αέρα και θα φθάσετε στο νερό με τα πόδια πρώτα.

Προσοχή, όμως! Το κεφάλι σας πρέπει να νάναι διαρκώς γυρμένο, ως το τέλος. Αν τ' ανασπώνετε, θα σταματήσετε έτσι πρόωρα την περιστροφική κίνηση του σώματός σας και θα πέσετε άσχημα στο νερό, με την πλάτη.

Αργότερα μονάχα, όταν τελειοποιηθείτε, θα μάθετε να ρυθμίζετε την τούμπα σας, ανασπώνοντας το κεφάλι σας και σπρώχνοντας προς τα κάτω τα πόδια σας.

Τέλος, μπορείτε να μάθετε τη βουτιά προς τα πίσω (Σχέδ. 4). Στέκεσθε στο χέλος του κολυμβητηρίου, με την πλάτη γυρισμένη προς το νερό. Μισοκάθισθε, λυγίζοντας τα γόνατά σας και πατώντας στις μύτες των ποδιών. Σηκώνετε ψηλά τα χέρια σας, πάνω απ' το κεφάλι σας, καθώς δίνετε μία ώθηση με τα πόδια σας προς τα πάνω και πίσω. Όταν φτάσετε στο ψηλότερο σημείο του πηδήματός σας, κυττάξετε προς τα πίσω και κάτω, το νερό. Αυτό μαζί μ' ένα ελαφρό ανασπώνμα του στήθους σας, θ' αναγκάσει το σώμα σας να κινή μισή στροφή στον αέρα και, τεντώνοντας ύστερα το σώμα σας, θα φτάσετε στο νερό με το κεφάλι.

Επαναλαμβάνετε τη βουτιά αυτή, προσπαθώντας να φτάσετε ψηλότερα κάθε φορά.

ΖΗΤΟΥΝ
ΔΙΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

*Ο Photis Vorlou (16 χρόνων) 12Α, Rue Ssha Tewfik, Medawi Goubbah, Cairo, Egypte, ζητεί αλληλογραφεί με νέες και νέους της ηλικίας του από την Ελλάδα, την Άφρική ή την Αυστραλία.

Δυό Έλληνες έγκτεστημένοι στην Αυστραλία, ό Β. Α. και ό Γ. Ρ. 380 Rathdown St. Carlton Vc. Melbourne, Australia, ζητούν ελληλογραφήσουν με ευπαροσιστες και ήθικες Έλληνίδες, καλών οικογενειών, με μοναδικό σκοπό το γάμο. Εκείνες που θα τους γράψουν να τους δώσουν την πραγματική τους ηλικία, το ασταθι τους και περιγραφή των χαρακτηριστικών τους. Δυό φίλοι, ό E m m a n u e l K o m i n a k i s (18 χρόνων) και ό A t e k o s C h a l i s (19 χρόνων) S S Endeavour Western Shipping Corp. 29 Broadway, New York, 6 N.Y. U.S.A., ζητούν ελληλογραφία με νέες 17-18 χρόνων O r c e s e n o s και ό T i m o t h e s V e n e s, 25 και 28 χρόνων, 102 Illawarra Road Port Kembla, N.S.W., Australia, ζητούν ελληλογραφία με Έλληνίδες επί όλων των κόσμω στην Ελληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό το γάμο και τις παρακαλούν να εωκλείουν στο γράμμα και μία φωτογραφία τους. P o s t a f f i c e 9 Rowena Parade, Richmond E. 1, Melbourne Vc. Australia, ζητεί ελληλογραφία με νέες 19-21 χρόνων στην ελληνική ή αγγλική

λην την Ελλάδα. 'Ο Andrew s
 O m b a s h i k a d Christ Stavrou,
 216 Camden Road, London N.W. 1,
 England, ζητούν αλληλογραφία με
 νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό
 να μάθουν τα έθιμα διαφόρων γυ-
 ρών. 'Ο John Scoutinos, S/S
 Heredia, C/o A Lusi Ltd, United
 Dominions House, Eastcheap E.C. 3,
 London, England, ζητεί να έρθη σ' έ-
 πασή με 'Ελληνίδες που θα ήθε-
 λαν γν' αλληλογραφία σ' με 'Ελ-
 ληνες ναυτικούς. 'Ο Spyros
 Dem. Mourgelas, Via Augusta
 894, Consolação, San-Paulo,
 Brazil, ζητεί αλληλογραφία με νε-
 αρές 'Ελληνίδες. 'Ο Jean Zari-
 kos (30 χρόνων- δημοσιογράφος)
 P.B. 1019, Galata, Istanbul, Turkey,
 θέλει γν' αλληλογραφία με 'Ελ-
 ληνες και 'Ελληνίδες της Ελλάδος
 και του εξωτερικού, ηλικίας 25—
 30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλά-
 γη σκέψεων και την δημιουργία
 μιας άγνης φιλίας. 'Ο Nicolas
 Kalafatis S/S Pilot, Ryms 2,
 Co Zeebrugge Mole, Zeebrugge, Bel-
 gium, θέλει γν' αλληλογραφία με
 την διδα Χρύσα Π. του τεύχους
 867. 'Ο Efrastrios Tsaki-
 ropoulos, Pos. Ofi, Ncwa
 Nowa, Victoria, Australia, ζητεί αλ-
 ληλογραφία με μιá 'Ελληνίδα 16
 —22 χρόνων με σκοπό το γάμο.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΡΟΠΟΥ-
κης, Κυρίον Κλειδωνία, Κόνιστα,
Ηπειρος, Grèce, ζητεί ἀλληλογρα-
φία με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλων τὸν
κόσμο. Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΡΕΝ,
Νοταρά 12, Κόρινθος, Grèce, βρεῖν
ν ἀλληλογραφίαν με νέες τῆς Αὐ-
στραλίας καὶ τῆς Κύπρου στὴν ἑλ-
ληνική ἢ ἀγγλική γλῶσσα με ἀκο-
πὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ἐκείνες πρὸ
θὰ τὸν γράψουν ἀνὰ ἐσωκλείδουν
στὸ γράμμα τους καὶ μὴ φωτο-
γραφία. Ο ΣΠΙΡΟΣ ΣΑΝΘΟΣ
(17 χρόνων), Ἀντ. Θεοφάνη 28,
Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν ἀλλη-
λογραφίαν με νέες ἀπ' ὅλων τὸν
κόσμο. Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΑΚΚΟΣ
(30 χρόνων), Poste Restante, Ἀρ-

τα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Όσοι θα του γραφούν ως του στείλουν και μία φωτογραφία τους. Ο Άναστασιος Κωνσταντίνιδης (19 χρόνων), 4ον Τμήμα Άνδρών, Ν.Σ. Αδελτοχωρίου, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Ροστά Ρεσταντέ, Κεντρικών, Άθηναι, Grèce, θέλει αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Ο Άρσενιος Γκούκουτσκις, Μαρσε 12, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 17—20 χρόνων. Ο Λάκης Χατζόπουλος, Καθέδρας 43, Λόφος Αξωματικών, Άθηναι, Grèce, επιθυμεί αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού, στην ελληνική γλώσσα. Ο Αγκής Ροδόπουλος, Δημ. Θεμελή 15, Μεσολόγγι, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Ελληνίδες. Ο Γωάννης Πετρίδης (24 χρόνων) και ο Γεώργιος Γκιγκας (26 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικών, Άθηναι, Grèce, θέλουν αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Ο Νίκος Αφλωνιάτης (26 χρόνων), Πύργου Θερψής, Μυτιλήνης, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ. Ο Θεμιστοκλής Σάβρας (20 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικών, Άθηναι, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Ελληνίδες του εξωτερικού, με σκοπό την μετανάστευσι. Ο Δημήτριος Τσαπαλάς (27 χρόνων), Μητροπολιτικού Γρηγορίου 41, Βόλος, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Ο Άλκης Γεωργίου (17 χρόνων), Κίρκης 10, Λαρίσης, Grèce, επιθυμεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Έλευθερίος Καλαφάτης, ο Ανδρέας Μπάγας και ο Χριστόδουλος Πατούρας, Ασκληπιείου Βούλας, Άθηναι, Grèce, θέλουν αλληλογραφία με Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο. Ο Γεώργιος Μινζας, Κηφισοχώριον Λοκρίδης, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Ελληνίδες και

Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, ἡλικίας κάτω τῶν 17 χρόνων.

Οι καταχωρημένοι στην Ε.Ε. είναι:

Κύριος υπάλληλος: Έλενα Θέρσιος Κουγιουμτζή, Ανταγωνιστής Μπαρουνης, Αναστάσιος Μουσταφάς και Νικόλαος Στεφανιάδης, Κ.Ε.Ε. 909Α, Π.Ε., Ιός Ιωαννίνων, Κ.Ε.Ε. 909Α, Grèce, 0 Παντί λη, Δημόσια βέλη, 0 Βενεταίνος Ξενογλυφίας, 0 Μιχαήλ Κοκκίνης και 0 Κωνσταντίνος Σπινάρης, Μηχανήματα ΑΝΤΙΡΕ, Σ.Τ.Γ. 904Α, Grèce, 0 Ιωάννης Χατζηθεοφάνης, Ιός Ιωαννίνων και 0 Κωνσταντίνος Τσαλακίτης, Κ.Ε.Ε. 909Α, Σ.Ε.Ο.Τ., 4η Ίλη, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, θέλουν 1 αλληλογραφία, 0 Νέος απ' όλον τόν κόσμο, 0 Ερρίκος Βαλακίτης και 0 Βλάσιος Βαλακίτης, Κ.Ε.Ε. Ν. Πατρίων, Λόγος Δίσεως, Σ.Τ.Γ. 902, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τόν κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή καρτών-ποστάλ.

Ὁ ἀνθυγὸς Τάκης Ζαχολίτης, Κ.Ε.Π., Σ.Τ.Γ. 902Α, Greece, ἐπιθυμῇ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲν ἐξ ἀπ' ὅλων τῶν κόσμων, στὴν ἐλληνικήν ἢ ἀγγλικήν γλῶσσαν.

Οι ὑποκελευσταὶ Κωνίνοις
 Λαμπροπούλους καὶ τέλειος
 Ἀστερίου, ΑἴΓ· Ἀλφειδός, Γ.
 Ε.Ν., Γρέσε, ἤτοι ἀλληλογραφία
 με νέες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμο. Ὁ
 Παῦλος Ἀδαμόπουλος
 527 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ.
 913Α, Γρέσε καὶ ὁ Γεωργίου
 Ἀθανασόπουλος, 721 Τ.Μ.,
 2ος Λόχος, Ἀρυστάλιον, Κεφα-
 ληνία, Γρέσε, θέλουν ν' ἀλληλογρα-
 φήσουν με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλων τὸν
 κόσμο. Οἱ λοχία Ἰωάννη Ὑστράτιος
 Δημάκης καὶ Χρῆστος Κουλάς
 καθώς καὶ ὁ Λουκάς Ντάνος, 557
 Τ.Π., 5ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Γ,
 Γρέσε, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφή-
 σουν με νέες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμο
 καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Κύπρου.
 Ὁ Κωνντίνος Ξενογιάν-
 νης, ΚΕΑΤΟΔ, 3ος Λόχος, Β.
 Σ.Τ. 902, Γρέσε, ἤτοι ἀλληλο-
 γραφία με μορφωμένους νέες ἀπ' ὅ-
 λων τὸν κόσμο. Ὁ Ἰωάννης
 Βαλάσης, Κ.Ε.Ν. Πατρῶν,
 Γραφεῖον Στρατολογίας, Σ.Τ.Γ.
 927, Γρέσε, θέλει ν' ἀλληλογρα-
 φήσῃ με νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλων
 τὸν κόσμο, με σκοπὸν τὴν ἀνταλ-
 λαγὴν κατ' ἐπιστολὰς. Ὁ Νικό-
 λαος Νικολαΐδης, ΚΕΠΙ IV
 Μοῖρας, Σ.Τ.Γ. 902Α, Γρέσε, ἐπιθυ-
 μῶν ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέες ἀπ'
 ὅλων τὸν κόσμο.

56 κη, Σπάρτης, 67, Καλλιθέα
 Αθήναι, Grèce, Α θανάσιος
 Τριπολιταϊστής, Πριόμοι
 1, Καλλιθέα, Αθήναι, Grèce, Δη
 ητριος Γεωργακόπου
 λος, Σπάρτης 70, Καλλιθέα, Α
 θήναι, Grèce, Χαρίλαος Κασ
 σάδης, Ενοφάντος 8, Καλλι
 θέα, Αθήναι, Grèce, και Νικό
 λος Σειτανίδης, Σκόπε
 λου 17, Καλλιθέα, Αθήν
 αι, Grèce, ζητούν αλληλόγραφια με
 νέες απ' όλον τον κόσμο, Ο Τό
 κης Δημάκουλος (19 χρό
 νων), Βασιλ. 'Αλεξάνδρου 15, Αι
 γάκος, Αθήναι, Grèce, ζητεί αλλη
 λογραφία με νέες απ' όλον τον κο
 σμό, Ο Νικόλαος Μπάης
 (21 χρόνων), Γαρυφα 27, Ν. Ψυχ
 κών, Αθήναι, Grèce, θέλει η αλλη
 λογραφία με 'Ελληνίδες απ' ό
 λον τον κόσμο, ηλικίας 16-20
 χρόνων, Ο Σπύρος Μπού
 ρος, 6 Σώτος Μαυρομάτης και ο
 'Ιωάννης Πούρος, Στείνα Με
 σολογγίου, Αίτωλοακαρνανία, Grèce,
 θέλουν η αλληλογραφούν με
 νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελ
 ληνική γλώσσα, Ο Χαράλαμ
 πος Αθανασιάδης, Μπεσ
 νια, Μυτιλήνη, Grèce, επιθυμεί η
 αλληλογραφία με νέες απ' όλον
 τον κόσμο, ηλικίας 16-20 χρό
 νων, Οι δύο φίλοι Αντώνιος
 Μανέσσης και 'Ηλίας Γεω
 ργίου, Λαρίσης 20, Τρίκαλα,
 Θεσσαλία, Grèce, ζητούν αλληλο
 γραφία με νέες απ' όλον τον κο
 σμό, Ο Νίκος Κεχαγιάν
 (30 χρόνων), Δαμπαρή 13, Νέος
 Κόσμος, Αθήναι, Grèce, ζητεί αλλη
 λογραφία με μιά νέα με σκοπο
 το γάμο, Ο Έμμανουήλ Κ
 ατσιφρακλής (27 χρόνων), 6
 δος 'Αδερφών, Ηρακλείον, Κρήτη,
 Grèce, θέλει η αλληλογραφία με
 νέες του εξωτερικού και κατα
 ρτίπιση της 'Αμερικής και της Α
 υστραλίας, στην ελληνική γλώσσα,

Η Άννα Παπαδοπούλου, Νικηφόρου Φωκά 12, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες μόνον της Αμερικής και της Αφρικής, ηλικίας άνω των 35 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

9. Οὐ καὶ ὡς στρατιῶτες ἡμεῖς
ἔχουσιν ἀλλήλοισιν ἡμεῖς Ἕλληνας
ἔσθι: Νίνιος Ζηλέτος, Ἀρης Πα-
παγεωργίου, Στέφανος Λαμπιδης,
Γεωργίου Παναγιώτου, καὶ Μιχὴς
Καρούλης, Κ.Ε.Ν.Τ., 3ος Λόχος,
928. Τ.Γ. 28. Χρῆστος, Ἀναστάσιος
καὶ Τ.Γ. 28. Γεώργιος Γκριτσίνος,
Σ.Τ.Γ. 902Β. Αἰμίλιος Δανδουλὰς,
Τάκης Καλλεργίου, Στάκης
Δαφνινοπούλος καὶ Χάρης Χρηστί-
δης, Κ.Ε.Ν.Τ., 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ.
928. Λάκης Διάκος καὶ Λάκης Γου-
λέας, 21 Σ.Π., Α. Δύσεως, Σ.Τ.Γ.
929Β. Ἰωάννης Νικολακάκος,
2011 Ε.Α., Β.Σ.Τ. 902, Θεόδω-
ρος Μπουζούκης, 398 Σ.Κ.Α., 14
1η, Β.Σ.Τ. 904. Γεώργιος Μα-
ραβέλλας καὶ Ἀγγελῖνος Ματθεῖος,
Σ.Ν. 430, Θαλάμος Β2, Β.Σ.Τ.
902. Κωνστῖνος Γαβριηλίδης, Κ.
Ε.Π., 19 Μαΐρας, Σ.Τ.Γ. 902Α.

Ἑλληνοφιλία, με Ἑλληνίδες
 ζητούντες οἱ καθ' ὅσον μὴ νίττες
 αὐτῶν. Μέρους Νομικῶς, καὶ Παρὶς
 Κρητικῶν, Μ.Σ.Β., 111 Π.Μ., Σ.Τ.Γ.
 905. Δημητρίου Καραγιάννη, 335 Μ.
 Δ.Β., 111 Π.Μ., Σ.Τ.Γ. 905. Βόλος.
 Μορῶν Μοσχοφίδης καὶ Παρθένιος
 Ουμπρίδης, Σ.Σ.Ε. Φ., 113 Π.Μ.Ε., Β.Σ.Τ. 903. Κων/νίτιος
 Αὐγερινόπουλος καὶ Νικόλαος
 Δημητράκοπουλος, 335 Μ. Δ.Β., 111 Π.Μ., Σ.Τ.Γ. 905.

Ὁ Μάρκης Οἰκονομοπού-
λος καὶ ἡ Μίσην Ἡλιόπουλος, Κ.
Ε.Ν. Γ 928, μένεις ἐπὶ ἀλληλογρα-
φία, με νέες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμο,
στὴν ἑλληνική ἡ ἀγγλική γλώσσα.
Ὁ σπασμένος Λεωνίδας Λεο-
νάρδος, 519 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.
Γ.Γ. 924f, μένεις, θέλει ν' ἀλλοπο-
ποίησῃ με νέες τὸν ἐσωτερικόν,
στὴν ἑλληνική ἡ ἀγγλική γλώσσα.

Ο ύπατος Γεώργιος Παπαϊοκολάου, 1ης Βασιλικής Φρουράς, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, επιθυμεί να ἀλλογραφηθῇ με Ἑλληνίδες ἀπ' όλον τὸν κόσμον. Ο Μιχαὴλ Βασίλειου, Κ.Ε.Ν. Ν. Κρήτης, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Α, Grèce, ζητεῖ ἀλλογραφίαν με νέες τὸ ἐξωτερικὸν καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσά. Ο Στέφανος Δημόπουλος καὶ ὁ Μιχαὴλ Καυλάκης, Τ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 903, Grèce, θέλουν ν' ἀλλογραφηθοῦν με Ἑλληνίδες ἀπ' όλον τὸν κόσμον. Ο ύπατος Λάκης Παπᾶς, Κ.Ε.Ν. Ν. Κρήτης, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Α, Grèce, επιθυμεί ν' ἀλλογραφηθῇ με Ἑλληνίδες ἀπ' όλον τὸν κόσμον καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Τουρκία καὶ τὴν Κύπρον. Οἱ Ἀποκεντρωστικὴ Ἐπιμεριοὺ Ἁγ. Των ἑσῶς καὶ Γεωργίου Γεραπετρίτης, Α.Ν.Ε. Κ.Ε.Κ.Α.Ν., Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν., Grèce, θέλουν ν' ἀλλογραφηθοῦν με νέες ἀπ' όλον τὸν κόσμον. Οἱ δύο φίλοι, Ἰωάννης Στάθης καὶ Ἐμμανουὴλ Γεωργιάδης, Β.Π., «Εὐρύς», Δ.Ο.Ν. Δ.Ν.Α.Ρ., Γ.Ε.Ν., Grèce, επιθυμοῦν ν' ἀλλογραφηθοῦν με νέες τὸ ἐξωτερικόν, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσά. Ο Χάριλανος Ρήγας, Κ.Ε.Ν. Μεσολογίου, 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907, Grèce, ὁ Χάριλανος Οἰκονόμου, Κ.Ε.Ν. Μεσολογίου, 6ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907, Grèce, καὶ ὁ Μάκης Σωτηρίου, Κ.Ε.Ν. Μεσολογίου, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907, Grèce, ζητοῦν ἀλλογραφίαν με νέες ἀπ' όλον τὸν κόσμον, με σκοπὸν τὴν ἀνταλλαγὴν καρτ-ποστάλ. Ο Ἀλέξανδρος Σουρμπάτης, Σ.Φ.Μ., Σ.Τ.Γ. 902Β, Grèce, ζητεῖ ἀλλογραφίαν με νέες τῆς Αἰγύπτου. Παρακαλεῖ δὲ ὅσες θὰ τὸν γραφοῦν νὰ ἐπισκεφτοῦν τὸν γράμμα καὶ μὴ φωτογραφία τοῦ. Ο Γεώργιος

ος Σ α σ ι ᾱ κ ο ς, ὁ Νήπιος Ζή-
σης καὶ ὁ Τάκης Γατσῆς, 110 Π.
Μ., Μ. Μεταφράζ., Β. Σ.Τ. 904.
Grèce, ζητούν ἀλληλογραφία με
νέες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμον καὶ ἰδιῶς
ἀπὸ τὴν Κύπρῳ. Ὁ Διηγήτρις
Παπαδόπουλος, 336 Μ.Δ.)
Β., 111 Π.Μ., Σ.Τ.Γ. 905, Βόλος,
Grèce, ὁ Νάσος Μαργари-
της, 724 Σ.Ε., Τ.Μ., Σ.Τ.Γ.
904Α. Grèce, ὁ Πάρις Παλαι-
ολόγου, ὁ Γεώργιος Κωνσταντι-
νούπουλος, ὁ Διονύσιος Πετρόπου-
λος καὶ ὁ Ἀθανάσιος Παπαϊωάν-
νου, Κ.Ε.Ν. Πατρῶν, ὁς Λοχός,
Σ.Τ.Γ. 927, Grèce, ἐπιθυμῶν ν'
ἀλληλογραφεῖσιν με Ἑλληνίδες
ἀπ' ὅλων τὸν κόσμῳ.

Οι ἀνέργοι Διημετήριος
Μπριμπιτζή και Γεωργίου Μπαζαν-
τινός, 519 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ.
914Γ, Γρέσε, θέλουν ν' ἀλληλογρα-
φήσουν με νέες απ' όλον τον κό-
σμο, στην ἑλληνική ἢ ἀγγλική
γλώσσα. Οἱ ἀνέργοι Νάκης Πα-
σατσάμος καὶ Ἰωάννης Βατ-
τσής, 715 Τ. Μηνικόου, Σ.Τ.Γ.
904Α, Γρέσε, ζητοῦν ἀλληλογρα-
φίε με Ἑλληνίδες απ' όλον τον κόσμου.
Οὐ στατιστικὸς Κων. Ἀνα-
στασιόυ Κ.Ε.Μ.Κ., 2ος Λόχος,
Β.Σ.Τ. 902, θέλει ν' ἀλληλογρα-
φήσει με τὴν ὀδία Ρένα Π. Οἱ ἀνθυ-
πολοχαγοὶ Βέρθερος Μόρι-
ς, Γεωργίου Παπασιώρου καὶ
Κηρύτος Σταυρού, 323 Σ.Ε., Σ.
Τ.Γ. 915, ζητοῦν ἀλληλογραφίε με
Ἑλληνίδες απ' όλον τον κόσμου.

Οι σμηνίτες Δ. Γατσής, Ι. Τριέλας, Ν. Κολιός, Α. Πάνου, Β. Κ. Διογενής, 110 Π.Μ. Μ.Μ., Β. Σ.Τ. 904, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες της Κύπρου.

Ο άνθρωπος Φώτιος Μητροδουλός, 871 Α.Κ. Β.Σ.Τ. 902, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού και κατά προτίμησιν από την Αμερική και την Αυστραλία.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑ-
ΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἄνθρωποι λογάριζαν Μ. Α. Ν., Ἐπταβασί: Γιατί όχι; Πότε δὲν ἀνέβησαν σὰς φίλους, Μ. Πουλῆ κλην, Γούβιον; Ὁ Ἐρνεστ Χάττλιν Βρετανιανός, ἀπὸ τὸ Γιορκσάιτ τῆς Ἀγγλίας. Γιὰ τὸν ἄλλον, δὲ γνωρίζω ἀπολύτως τίποτα. Γ. Παπᾶν, Πρεζεβ. Φωτογραφία τῆς Ἀλέας Κρεβ, σὰς ἐστίκα. Δὲν στοίχει ἀπολύτως τίποτα. Ε. Πλικάβ, Γεωργίου Παπαλεωνάρδου καὶ Γερασίμου Φουντιλίου, Κεφαλληνία: Εὐχάριστο. Μὲ τὴν νέα σειρά πού θ' ἄρχισα πολὺ σύντομα, θὰ γνωρίσω καὶ καινούργιους πρωίσιμους. Π. Βλάντσην, Μιλάνο, Ἰταλίας: Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ κάνεται αὐτὸν τὸν κόπο, πού πήγε ἄλλωστε χαμένος. Δυστυχῶς καμία τράπεζα δὲν ἀναλαμβάνει αὐτὴν τὴν ἀποστολή. Πάντως σὰς εὐχάριστο θερμὰ. Ν. Ἰωαννίδην, Θεσπ. κλην: Τὴ διεθνοῦσα τοῦ φίλου σὰς τὸν Καναδά σὰς τῆ στέλνω ταχυδρομικὰς. Περιμένει νὰ τοῦ γράψετε. Π. Αὐγερόπουλον, Ἄργος: Γιὰ τὸ ἀεροδρόμιον τῆς περιφέρειας σὰς ἐγχοφά παλαιότερα. Θὰ ἐπανελάμει μὲ καινούργια στοιχεῖα, τῶρα μὲ τὴ νέα «αεροπορικὴ» σειρά. Α. Μπόνον, Σουδὸν: Τὸ θέμα αὐτὸ ἐξεργεῖται ἀπὸ τὴν ἀραιοδοσιότητά μου. Ἀλλωστε

γράφω μόνο για τα γεγονότα που συνέβησαν μέσα στην περίοδο του πολέμου και της κατοχής. Π. Άντωνόπουλον, Βόλον. Δέν είναι ανάγκη να μ' ευχαριστήσετε. Για ανόπουλον. Κορμπί: Κάπως έτσι έγιναν τα πράγματα, αλλά τα θυμάνα ήταν έντεκα μόνο και όχι τριάντα, όπως γράφετε. Άν σας ενδιαφέρει, έχω τον ονομαστικό τους κατάλογο. Κ.

Πιτυρίδα!

Ο ἔχθρὸς τῶν μαλλιῶν σας!

Μὴν ὑποφέρετε ἀδικαιολογήτως καὶ δημιουργεῖτε
κακὴν ἐντύπωσιν. Μὴν ἀδιαφορεῖτε γιὰ τὴν πίτυρίδα:
προαναγγέλλει τὴν τριχόπτωσιν!

κόμωτε άμέσως μαλλιάς με COMOSAN τα νέα αυτό
τροπών του TÊTE-NOIRE, ειδικό δια την τόνωσιν
των μαλλιών.
Περιέχει THIOHORN μοναδική τροφή
της ρίζας των τριχών.
"Κομωζάνι" φρεσκάρει και ξανα-
είνώνει τα μαλλιά.
Με τακτική χρῆσι COMOSAN δά-
νετε πάντα υγιή και γερά μαλλιά.

to COMOSAN

ἐξαφανίζει τὴν Πιτυρίδα!

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙ/ΠΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ - ΝΙΚΗΣ 9

Γ.Β.Ι.

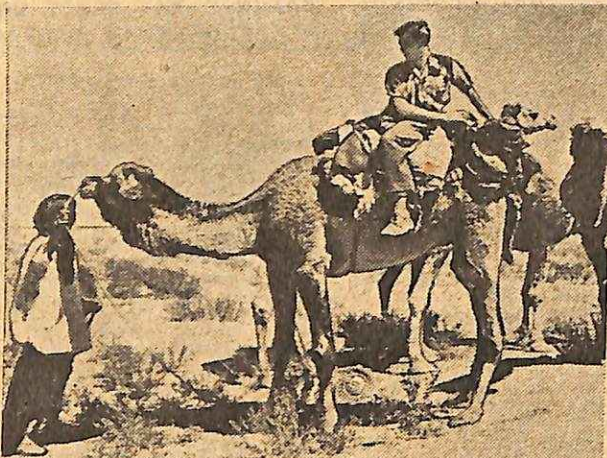
79

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΟΥΖΑΝ ΜΠΩ

Όπως γράφουμε σε προηγούμενο τεύχος μας η χρηματική στήλη Χολυγουντ Σόσαρ Μπαλ έπαψε πιά να υποφέρει... Η τελευταία αυτή φωτογραφία της Σόσαρ την παρουσιάζει στην άγκαλιά του αδελφού της Ντικ Λούγκ όπου βρισκόταν, όταν έκλεισε τραγικά στην ηλικία της ημάτια. Ο Ντικ θεωρείται σήμερα ο πιο πλούσιος άνθρωπος στην φωτογραφιοβιομηχανία. Παντρεύτηκε την Σόσαρ, όταν έχασε το πρώτο του γάμο, γιατί για να γίνει πάλι την έκανε ερωτευμένη. Δυστυχώς όμως ο γάμος τους κράτησε και έφωτασε και στους δύο μεγάλη δυστυχία.

Ὁ Φώτιος Πατισούρης (18 χρόνων), ὁδός Κ. ἀριθ. 6, Μυκοδικατικά, Ἀθήναι, Greece, ἐπίθυμει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν μετὰ μαθητῆς τῆς Κύπρου. Ὁ Γεωργιάδης Γεωργιάδης (16 χρόνων), Πειραιῶς 38, Ἀθήναι, Greece, ζητεῖ ἀλληλογραφία με νέες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν μετὰ μαθητῆς τοῦ Γυμνασίου. Ὁ Σπυρίδων Γουφτόπουλος (17 χρόνων) καὶ ὁ Ἀντώνιος Κονιάρης (17 χρόνων), ὁδός 12 ἀριθ. 3, Κηφισία, Ἀθήναι, Greece, ζητοῦν ἀλληλογραφία με νέες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμο, με σκοπὸ τὴν ἀντάλλαγ' καρτ-ποστάλ. Ὁ Παναγιώτης Καραεκάδης, Πάμφουλα, Μυτιλήνη, Greece, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέες θς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Αἰγύπτου, με σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Τάκης Παντοῦβέρης καὶ ὁ Τόλης Οἰκονομίδης, ὁδός Φιλικῶν, Περιστέρη, Ἀθήναι, Greece, θέλου' ν' ἀλληλογραφήσου' με νέους καὶ νέες πού ἀγαποῦν τὸν κινηματογράφο καὶ τὴν ποίησι, στὴν ἐλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ Παναγιώτης Γεωργιάδης, Νικ. Φωκὰ 4, Ἐβερσος, Greece, ζητεῖ ἀλληλογραφία με νέους καὶ νέες πού δοχοῦνται μετὰ τὴν Ραδιόφωνο, στὴν ἐλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Οἱ τρεῖς φίλοι Νίκος Παπαδόκης, Σταύρος Ἀναγνωστόπουλος καὶ Παναγιώτης Τσίρκας, Γαυρίου 4, Ἀγίου Ἰωάννου, Ἀττικὴ, Greece, ζητοῦν ἀλληλογραφία με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—25 χρόνων. Ὁ Δημήτριος Ζαφειρόπουλος, Τρεβένος 156, Νίκαια, Πειραιῶς, καὶ νέες καὶ τέλ' ἀλληλογραφία με νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμο, πού τοὺς ἐλθεῖν εἰς τὸν κινηματογράφο, στὴν ἐλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Οἱ πέντε φίλοι Μίχαηλ Πεσόφορ-

Ο Μπόμπ Κρίστοφερ, ο φωτογράφος που έκανε το γύρο του κόσμου με 80 δολάρια ταξίδεψε με διάφορα και περιεργα μεταφορικά μέσα. Το βραδύτερο από αυτά, όπως φαίνεται στην φωτογραφία, ήταν η καμήλα.

Έκανε το γύρο του κόσμου ΜΕ 80 ΔΟΛΛΑΡΙΑ!..

Το εκπληκτικό ταξίδι ενός νεαρού φωτογράφου

Ο Μπόμπ Κρίστοφερ είναι ένας νεαρός ελεύθερος φωτογράφος, και όπως κάθε επαγγελματίας, έχει μια ακόρεστη επιθυμία να φωτογραφίζει καινούργια και συναρπαστικά πράγματα. Ξεκινώντας με 80 δολάρια στην τσέπη του έκανε το γύρο του κόσμου σε 84 μέρες. Πέρασε λοιπόν, θαυμάσιες στιγμές, αλλά και αρκετούς κινδύνους.

Η φωτογραφική του μηχανή ήταν εχθρός και φίλος. Τον βοήθησε να οικονομήσει τα ναύλα του, αλλά τον έβαλε και σε πολλούς μπελάδες με τις διάφορες τοπικές αρχές.

Σχεδιάζοντας το ταξίδι του, ο Κρίστοφερ, θυμήθηκε πως οι αεροπορικές εταιρίες χρειάζονται συχνά διαφημιστικές φωτογραφίες. Η δεύτερη εταιρία στην οποία απευθύνθηκε, έδωσε να χρειάζεται μερικές καλές φωτογραφίες από μια νέα γραμμή και του πρόσφερε δωρεάν εισιτήριο για την Ευρώπη.

Ο Κρίστοφερ πήρε θεώρησι διαβατηρίου πριν περάσουν δυο εβδομάδες. Με την υπόσχεση να δώσει μια ιστορία των εντυπώσεων των δυο εβδομάδων στο περιοδικό «Κόλλιερς» της Νέας Υόρκης, εφοδιάστηκε με 35 ευρώ, χρώμα και συνήθη φίλμ και ξεκίνησε για την περιπέτειά του με έναν ταξιδιωτικό σακ-κο.

Όλα τα έξοδά του από το δωμάτιό του στο Μανχάταν ως την Ευρώπη ήταν 15 σέντς, που πλήρωσε στον υπόγειο σιδηρόδρομο. Φωτογράφιζε με κάμερας και τογράφιζε με μαγειρικούς σερβιτόρους που του έδωσαν το φαγητό του.

Στη Φραγκφούρτη ξεπλήρωσε τις υποχρεώσεις του στην αεροπορική εταιρία και ύστερα πήρε ένα αεροπλάνο, που οδηγούσε προς το νότο.

Διασχίζοντας την Γερμανία, την Ελβετία και την Ιταλία, έμενε τις νύκτες σε διάφορες οργανώσεις νέων και εξασφάλιζε τη μεταφο-

ρά του από διάφορους αυτοκινητιστές, που συναντούσε τυχαίως. Αφού διέσχισε το στενό του Οτράντο με φέρι-μπότ κι έφθασε στην Κέρκυρα, πλήρωσε με φωτογραφίες έναν ψαρά για να τον μεταφέρει με τη βάρκα του στην ηπειρωτική Ελλάδα. Στην Τουρκία ένας επιθεωρητής των τρένων του έδωσε εισιτήριο διαρκείας εις αντάλλαγμα φωτογραφιών του τρένου.

Ο Κρίστοφερ παρατήρησε ότι σε πολλές χώρες δεν τον έβλεπαν με καλό μάτι, όταν έβγαζε φωτογραφίες, αλλά τα κατάφερε πάλι με την ειλικρίνειά του. Στην Ασία, η αστυνομία δεν ήταν συνηθισμένη σε Αμερικανούς ταξιδιώτες με φωτογραφικές μηχανές και πολλές φορές τον κρατούσαν για ανάκριση.

Ευτυχώς, λέει, η Ρόλεϊ Φλέξ έχει αρκετές διαστάσεις κι έτσι δεν προσπαθούσα να την κρύψω.

Γι' αυτό πάντα τον αφήναν ελεύθερο.

Εκείνο που του έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση σ' αυτό το ταξίδι γύρω στην υδρόγειο ήταν η φτώχεια του κόσμου σ' όλες τις χώρες. Στο Ιράν, πηγαίνοντας από το Μισκέντ στο Ζαχιντάν, τον χτύπησε ο ήλιος, ενώ ταξίδευε πάνω σ' ένα καμήλι, κι αρρώστησε.

«Αλλά η τύχη, γράφει, μ' έβαλε στα χέρια του Μωχάμετ Αγιούμπ, προξένου στο Πακιστάν, ο οποίος με κάλεσε στο σπίτι του. Έμεινα στο κρεβάτι δυο μέρες παρακολουθούμενος από τον γιατρό του κι έχοντας τις περιποιήσεις των υπηρέτων του. Και πάλι η μηχανή μου με εξυπηρέτησε, γιατί μπόρεσα να του ανταποδώσω ένα μέρος της υποχρεώσής μου, παίρνοντας φωτογραφίες του σπιτιού και του κήπου του ευεργέτου μου...».

Στην Κακούτα, συλλογίστηκε πως έπρεπε να δια-

πλύνει τον κόλπο της Βεγγάλης δουλεύοντας σε κάποιο καράβι. Αλλά οι περιπέτειές του είχαν γίνει γνωστές από τις εφημερίδες και ο λοχαγός Φουί Μπουτινάν της πολιτικής αεροπορίας της Ταϊλάνδης, που είχε μια κενή θέση στο αεροπλάνο του, προσφέρθηκε να τον μεταφέρει δωρεάν στην Ταϊλάνδη, όπου έμεινε μια εβδομάδα με 5 δολάρια και 23 σέντς και επί πλέον με μια ντουζίνα φωτογραφίες, που υποσχέθηκε σε διαφόρους.

Και πάλι η αεροπορική εταιρία της Ταϊλάνδης είχε μια κενή θέση σ' ένα αεροπλάνο, για την Ιαπωνία... Πήρε λοιπόν, ένα σωρό φωτογραφίες γι' αυτήν την αεροπορική εταιρία. Το αεροπλάνο έμεινε μισή μέρα στο Χόνγκ - Κόνγκ κι έτσι ο Κρίστοφερ είχε την ευκαιρία να πάρει φωτογραφίες και απ' αυτή την πόλη.

Όταν έφτασε στο Τόκιο, του είχαν μείνει 7 δολάρια, αλλά διαπίστωσε πως στο μεταξύ είχε γίνει μια μορφή διάσημη.

Αντί να φωτογραφίζω εγώ τους άλλους, οι φωτορεπόρτερς φωτογραφίζουν εμένα! δήλωσε γελώντας.

Ο Κρίστοφερ είχε χάσει 4 κιλά. Τρεις μέρες αργότερα μπήκε ως πλήρωμα στο φορτηγό «Φλάινγκ Σπρέυ» κι εξασφάλισε με τη δουλειά του το διάπλου του Ειρηνικού ως την Αμερική.

Έφτασε στη Ν. Υόρκη με 60 σέντς από τα αρχικά 80 δολάρια. Η δε τελευταία δωρεάν διαδρομή με αυτοκίνητο τον έφερε ως τη μέση του Μανχάταν.

«Ήμουν τόσο κουρασμένος που πήρα ένα ταξί, αναφέρει. Το ρολόι έγραψε 45 σέντς. Έδωσα στον σωφέρ και τα υπόλοιπα 15 για πουρμπουάρ. Δεν μου είχε απομείνει ούτε ένα σέντς, αλλά είχα πάνω από 1000 φωτογραφίες και πολλούς φίλους σ' όλο τον κόσμο...»

Επειτα πούλησε την περιγραφή του ταξιδιού του στο «Κόλλιερς» κι έχει από τότε πουλήσει και πολλές φωτογραφίες του. Το βιβλίο του «Ο γύρος του κόσμου με 80 δολάρια» έγινε μ' ευμένεια δεκτό από τους κριτικούς.

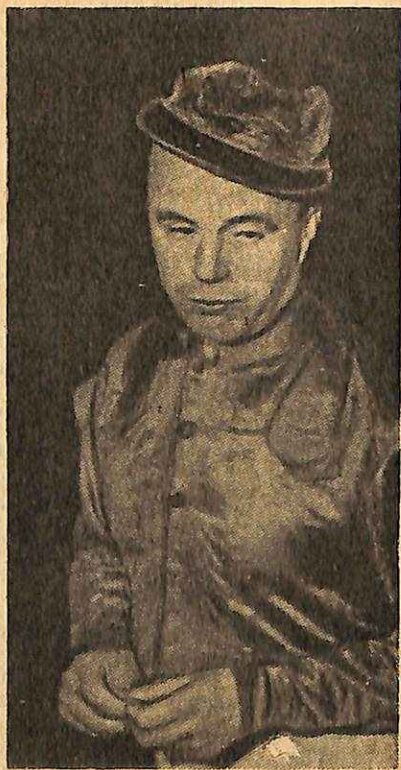
Ο Μπόμπ Κρίστοφερ, που ταξίδεψε 44.800 χιλιόμετρα για να κάνει αυτή τη διαδρομή, είχε το πάθος των περιπλανήσεων από 14 ετών, όταν ταξίδεψε μόνος του από το Σικάγο, όπου ήταν το πατρικό του σπίτι, ως τη Ν. Υόρκη, για να δει την Παγκόσμια Έκθεση. Τον έπαινε χρόνος έκανε ένα ταξίδι από 19.200 χιλιόμετρα στις Ηνωμένες Πολιτείες, το Μεξικό και τον Καναδά.

Ως άνθρωπος δράσεως, ο Κρίστοφερ δεν είναι ακόμη ικανοποιημένος που έχει εξαντλήσει τις δυνατότητες να ταξιδεύει συντηρώντας τον εαυτό του από τη φωτογραφική του μηχανή. «Ικανοποιημένος θα είμαι όταν θα έχω πραγματοποιήσει κι ένα άλλο ταξίδι, από τον Αρκτικό ως το νοτιώτατο σημείο της Νοτίου Αμερικής!..»

Η ΦΑΛΑΚΡΗ ΓΟΗΣ ΣΑ

«Οποιαδήποτε άλλη γυναίκα στη θέση της Μαίλα Νούρμι θα κρυβόταν ύστερα από το πάθημά της και θα έκανε πυρίνα δάκρυα... Κι όμως η νεαρά Αμερικανίδα, που έχασε τα ωραία μαλλιά της από ένα σφάλμα του κομμωτή της, ελπίζει ότι θα της δοθεί τώρα η ευκαιρία να εμφανιστεί στην τηλεόραση και στον κινηματογράφο σε κανένα ρόλο φρίκης και τρόμου! Υπέρ το δέον αισιόδοξη, η Μαίλα Νούρμι βρίσκει ότι τώρα, χωρίς μαλλιά, είναι πιο όμορφη από πριν!..»

Ο ΑΛΗ ΧΑΝ ΤΖΟΚΕΪ

Πολλές φορές ο Άλη Χάν έχει λιπεύσει δικά του άλογα σε διάφορες κούρσες. Είναι όμως πολύ σπάνιες οι φωτογραφίες, που, όπως η ανωτέρω, τον παρουσιάζουν με την στολή του τζόκευ. Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε κρυφά από ένα φωτορεπόρτερ την ώρα που ο Άλη Χάν συζιγόταν, προκειμένου να πάρει μέρος σε μια κούρσα. Όταν όμως ο Άλη Χάν την είδε στις εφημερίδες, έγινε εξω φρενών!

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η παραστρατημένη

Σε μια ταβέρνα, κοντά στο Μοναστηράκι, σ' ένα απόμερο τραπέζι μπρός σε δυο ποτήρια κρασί, μια νέα γυναίκα με μαρμαμένο πρόσωπο άκουε το σύνθετο της που της μιλούσε χαμηλόφωνα και θυμωμένα:

— Πρέπει να το πάρης απόφαση, Λόλα, της λέει, και να μη με κυνηγάς, σαν τη σκιά μου. Στόπα και στο ξαναλέω: Δεν έχωμε πιά τίποτα να πούμε εμείς οι δυο. Τελείωσε... Γεια σου!

Εκείνη δαγκώνει το μαντηλάκι της για να μη ξεφανίση από τον πόνο, σκύβει το κεφάλι και αμίλητη κλαίει. Κλαίει ώρα πολλή σιωπηλά, απελπισμένα.

— Έφυγε... πάει... δεν θα τον ξαναδώ πιά... πρόφερε η Λόλα μέσα στ' αναφύλλητά της κι ακούμπησε το κεφάλι της πάνω στο σιδερένιο, πράσινο τραπέζακι.

Η Λόλα είναι μια νέα παραστρατημένη, που έδωσε στον πρώτο άνδρα που αγάπησε το πάντα, για να βρεθεί ένα προί χωρίς αγνότητα, δυστυχισμένη, καταφρονεμένη στο χείλος του γκρεμού.

Υστερα από εκείνο το βράδυ οι θαμώνες της ταβέρνας έβλεπαν συχνά τη Λόλα καθισμένη στο ίδιο απόμερο τραπέζακι, μόνη, να τρώει ανόρεχτα και να πίνει κρασί—το ένα ποτηράκι πάνω στ' άλλο—έχοντας διαρκώς το βλέμμα προσηλωμένο στην πόρτα. Η Λόλα περίμενε πως ο Γιώργος, ο αγαπημένος της, θα ξαναγύριζε μια μέρα κοντά της.

Είχε περάσει, όμως, ένας μήνας χωρίς να φανή. Δεν θα ξαναρχόταν; «Δεν σ' αγαπώ πιά!» Της το είχε πη καθαρά. Εκείνη όμως τον αγαπούσε κι έλπιζε πως η αγάπη της θα τον ξανάφερνε κοντά της.

Ένα από τα πολλά βράδια, το τελευταίο, η Λόλα έμεινε στην ταβέρνα ως αργά κι' όλο έπινε...

Οι θαμώνες της ταβέρνας την παρακολουθούσαν, άλλοι με συμπόνια κι άλλοι με περιφρόνηση.

Κάποιος που καθόταν πιο κοντά της σ' ένα πλαϊνό τραπέζακι την άκουσε να σιγολέει μέσα στο παραμιλητό του μεθυστού της:

— Δεν είναι ζωή πιά αυτή... περιμένω... περιμένω σαν το σκύλο, που ζητάει ένα κόκκαλο... Γιατί να μ' αφήσει; Μήπως δεν τον αγαπούσα; Δεν έκανα ό,τι μούλεγε; Δεν έκανα ό,τι μπορούσα για κείνον;... Γιατί τον αγαπούσα... Γί' αυτόν παράτησα το σπίτι μου. Γί' αυτόν μ' άπαρη-θήκε η οικογένειά μου... Κι όμως δεν παραπονέθηκα ποτέ για τη μαύρη ζωή που μου έκανε, γιατί τον αγα-

πούσα... και τον πίστευα...

Ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια της κι' έπεσε πάνω στο χέρι της. Η ζεστασιά του σταμάτησε το παραμιλητό της. Σήκωσε το ποτήρι με το κρασί και το άδειασε μέχρι την τελευταία σταγόνα.

Η ώρα περνούσε. Η ταβέρνα είχε μείνει σχεδόν άδεια κι' εκείνη μόνη εξακολουθούσε να πίνει.

— Η ώρα πέρασε, θα κλείσουμε!

Η Λόλα άκουσε τη φωνή του γκαρσονιού, που μάζευε τις καρέκλες. Του έδειξε το ποτήρι της και του έγνεψε να της το γεμίσει. Το ήπιε κι' αυτό, πλήρωσε κι' έκανε ν' ανασπώσθ. Μά δεν μπορούσε. Το κρασί την είχε παραδαρύνει. Το γκαρσονιό της βόηξε, της έδωσε το σαντάκι στο χέρι και την έβγαλε έξω από την ταβέρνα.

— Πού να πάω; μουρμούρισε.

«Όλα γύρω της στριφογύριζαν. Ακουμπώντας στον τοίχο και παραπατώντας, μπήκε σε κάτι σκοτεινά στενά.

Η κάμαρά της βρισκόταν μακριά σε κάποιο φτωχικό ξενοδοχείο. Η συγκοινωνία είχε σταματήσει και τα πόδια της δεν τη βαστούσαν να πάει ως εκεί.

Εγείρε και δεν ένοιωσε πιά τίποτα, ούτε τη βροχή που ψιλόπεφτε από χωρίς και που άρχισε να δυναμώνει.

★

Την άλλη μέρα σ' ένα από τα στενόμακρα τραπέζια του νεκροτομείου βρέθηκε ξαπλωμένη η Λόλα, ήρεμη, ξενοιαστή, χωρίς πόνο, χωρίς ζωή.

Ένας αστυφύλακας, που τη βρήκε ξαπλωμένη, κατά τα χαράματα, στο πεζούλι, μπρός σε μια κλειστή πόρτα, πήγε να την ευπνήση, μα καθώς τη σκούνησε, το κορμί της κύλησε στο λασπωμένο δρόμο.

Ηταν νεκρή! Ούτε το σαντάκι της, ούτε την ταυτότητα βόηκανε πάνω της.

Κόντευε μεσημέρι και κανείς, ούτε από τους περιεργούς, ούτε από εκείνους, που ερχόντουσαν να ψάξουν για κάποιο δικό τους, δεν την αναγνώρισε.

Ποιος θα φρόντιζε να τη γυρέψει; Δεν είχε πιά κανένα! Οι δικοί της; Ένα χρόνο τώρα, από τη βραδιά που έφυγε από το σπίτι, τη θεωρούσαν νεκρή...

Ο Γιώργος; Αυτός που την είχε ταβήξει στα δίχτυα του αγνή και δροσερή σαν απριλιάτικο τριαντάφυλλο και που την είχε παρατήσει σε ένα βράδυ μέσ' στην ταβέρνα, σωματικό και ήθικό παραδαμένο, δεν φρόντισε πιά από τότε να μάθει αν αυτό το δυστυχό πλάσμα, το άκακο θυμά του, περίμενε κάποιο χαμόγελο παρηγοριάς για την τυραννισμένη ζωή που πέρασε μαζί του. Κι' έτσι, ανώνυμη κι' άγνωστη, έφυγε από τον κόσμο η άμοιρη Λόλα.

ΜΙΡΑΝΤΑ

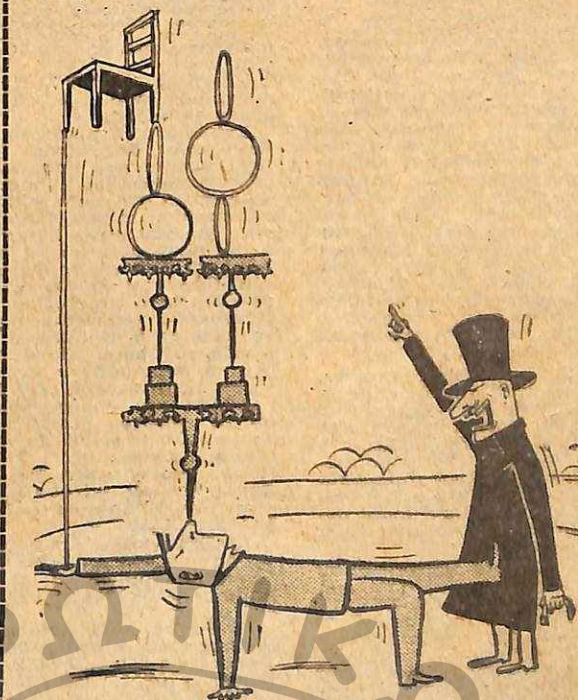
Την έπαθε ο «έξυπνος»

Για να εισπράξη ένα ποσό που αντιστοιχούσε με 240.000 ελληνικές δραχμές, ο Γερμανός Φέλιξ Κέλερ δεν έδισσε να κόψει ένα δαχτυλίο του ποδιού του! «Υστερα σκαρώσε μια ψεύτικη πιστοποίηση πως τον είχε τραυματίσει το τρόλλεϋ. Και πληρώθηκε το ποσό αυτό από την ασφαλιστική εταιρεία, όπου είχε ασφαλίσει τη σωματική του ακεραιότητα.

Αργότερα, κατέστρεψε το ένα πόδι του, κι' αυτή τη φορά εισπράξε 2.400.000 δραχμές. Τα τόσο συχνά όμως «δυστυχήματά» του κίνησαν τις υποψίες της ασφαλιστικής εταιρείας. Έγινε τότε μια έρευνα, αποκαλύφθηκε η αλήθεια κι' ο «έξυπνος» Φέλιξ καταδικάστηκε σε 4 ετών φυλάκιση.

— Ω, με συγχωρήτε... Το χρηματοκιβώτιό μου ζητώ!..

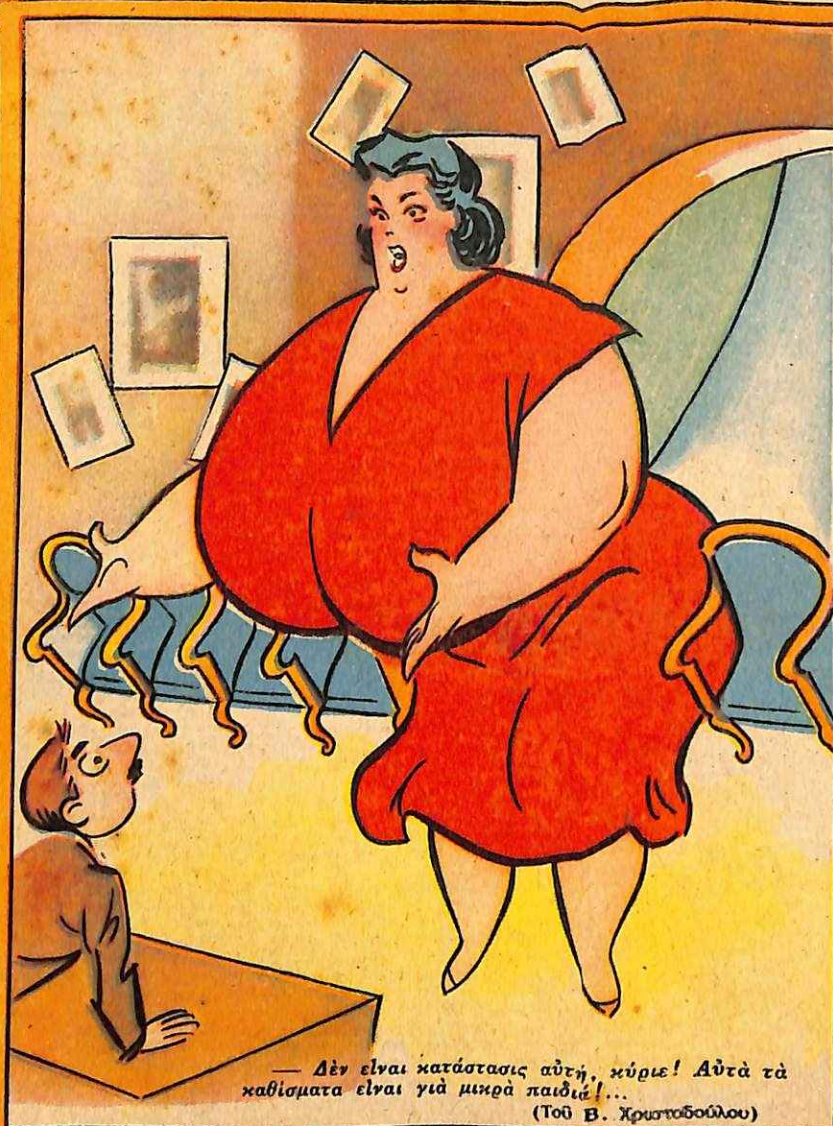

Ο ΑΠΑΙΤΗΤΙΚΟΣ

— Ωραίο το νουμερό... Στην καρτέλα όμως δεν θα κάθεται κανείς!

— Με συγχωρήτε, αλλά το ένα κορόνι που δέσατε στον κινηματογράφο, είναι του δικού μου παπουτσιού!..

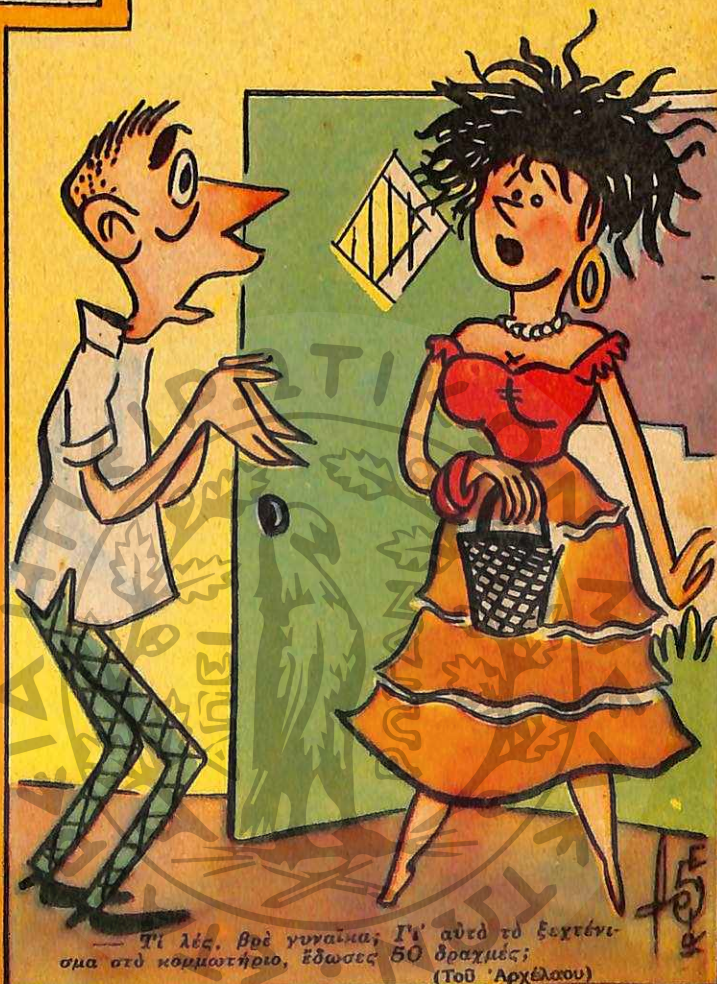
— Δεν είναι κατάστασις αυτή, κύριε! Αυτά τα καθίσματα είναι για μικρά παιδιά!...
(Τοῦ Β. Χρυσοδούλου)

— "Έλα, Γιαννάκη! Τι λένε στὴ θεία, όταν φεύγῃ;
— Δόξα σοι ὁ Θεός!...

— Τὸ βιάζεσθε πολὺ;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Τί λές, θρὲ γυναῖκα; Γι' αὐτὸ τὸ ξεχτήνισμα στὸ κόμμωτήριο, ἔδωσες 50 δραχμὲς;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)